

Giới thiệu Anh Chỉ Là Một

Tên gốc: Ta đem ổ chăn phân cho người

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE Tình cảm, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên

Số chương: 83 chương chính văn

Edit: Team Cookie Choux

Giang Tinh Tinh chỉ là một tiểu tiểu nhân vật, hàng ngày cô đều chạy đến làm việc ở đoàn phim, nhờ vậy nhận được com hộp qua ngày. Cuộc sống khó khăn, căn nhà hầm ẩm ướt. Ông trời dường như mất giết giết, thấy cô nghèo đói, cho cô một "tiểu chó săn [1]" để nhặt.

Anh ta không có nhà để về, cũng không hay nói nhiều

Giang Tinh Tinh mềm lòng, cẩn thận chăm sóc anh ta, ngày nào cũng chạy đến đoàn làm phim nhận com hộp, chia cho anh ta một nửa.

Sau này, chăn của Giang Tinh Tinh cũng chia ra một nửa.

Mấy tháng sau, người đàn ông này mất tích, Giang Tinh Tinh đau lòng rất lâu.

Một ngày, Giang Tinh Tinh bị người ta đưa đến phòng ngủ của một căn nhà lớn, nằm trên chiếc giường kingsize xa hoa. Trên bàn com là bữa sáng rực rỡ muôn màu đủ tiêu chuẩn, nhìn ra ngoài cửa sổ là biển xanh bao la.

Giang Tinh Tinh ngây ra vài giây, giật mình cho rằng mình đang nằm mơ.

Lúc này, một người đàn ông chỉ quần một chiếc khăn màu trắng ra khỏi phòng tắm.

Người đàn ông này có vầng trán cao, bề ngoài tuấn tú, bên dưới là xương quai xanh đẹp đẽ cùng từng múi cơ bụng như những viên chocolate.

Người đàn ông này đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm eo Giang Tinh Tinh.

Anh ta ghé sát vào tai cô, giọng nói gợi cảm: "Ngủ xong liền quên mất anh, hửm?"

...

Nghe đồn Thương Giới - người thừa kế gia tộc số một thành phố Giang là người thanh tâm quả dục [2], kiêu ngạo thận trọng.

Từ đó về sau, Giang Tinh Tinh trở thành vợ trên danh nghĩa của anh ta.

Không phải là "trên danh nghĩa" sao, âm ỉ ngủ cùng nhau là cái dạng gì!

Này này, ai cho anh coi áo, có cơ bụng tám múi với đường nhân ngư [3] là rất giỏi sao!

Thương Giới kéo cổ áo sơ mi, lạnh mặt nhào đến, môi mòng khê mở...

Đừng nhúc nhích, ngoan một chút.

#Đánh thức mỹ nhân đang ngủ, chỉ cần một cái hôn đủ tiêu chuẩn #

Tổng tài bá đạo hai mặt thận trọng lộ đuôi sói x thiếu nữ gốc mạnh đáng yêu đầy năng lượng

---

[1] Tiểu chó săn (ngôn ngữ mạng): là một từ dùng để hình dung những người đàn ông có vẻ ngoài khôi ngô, ngang ngược khó chiều, dù tuổi không lớn nhưng có thể mang lại cho nữ giới cảm giác an toàn, cụ thể là chỉ tổng tài bá đạo, quan trọng là còn trẻ.

[2] Thanh tâm quả dục: sống thanh thản, loại bỏ dục vọng.

[3] Đường nhân ngư: Hai đường tam giác từ hông kéo xuống bộ phận sinh dục của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người thừa kế đi lạc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: *Nhược Vy*

Beta: *Quanh*

Tường đỏ liễu xanh ngói lưu ly, trong cung cấm.

Giang Tinh Tinh bưng một bộ cẩm y (áo gấm) đã dệt xong, thông thả đi dọc theo tường cung, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bàn tay bưng khay đựng cẩm y hơi run rẩy. Nàng cúi đầu, mờ hai mắt, nhìn chăm chăm vào đóa hoa thêu trên chân mình.

Một bước, một bước, một bước... Nàng đi cẩn thận, rất cẩn thận, giống như làm xiếc đi trên dây, hơi vô ý chút sẽ ngã xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục [1].

[1] *Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được*

Mà bên cạnh nàng, một người mặc trang phục Hoàng Quý phi hoa lệ đang lén gặp ai đó.

Đối tượng nàng ta gặp, đúng là thái giám tổng quản, quyền khuy nh Đông Hán [2].

[2] *Đông Hán: cơ quan đặc vụ của hoạn quan thời xưa*

Lúc này, cung nữ Giang Tinh Tinh ngoài ý muốn phát hiện gian tình của hai người họ.

Nàng bưng khay, cẩn thận mà đi trên con đường của mình, đầu cúi rất thấp, rất rất thấp.

...

“Cut!”

Đạo diễn hô lên một tiếng, không khí căng thẳng ở hiện trường tựa như một quả bóng bị chọc thủng, dần thả lỏng lại.

Đạo diễn tức hộc máu mà kêu lên: “Cung nữ kia, lại đây, đứng, nói cô đấy!”

Đế giày Giang Tinh Tinh dẫm lên bồn hoa, chạy bước nhỏ đến: “Đạo diễn Luru, ngài gọi tôi.”

Kịch bản trong tay đạo diễn cuộn thành vòng tròn, đập vào đầu cô, bị cô nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh né.

“Cô chỉ là một cung nữ đi ngang qua, đất diễn sao có thể nhiều như vậy?”

Giang Tinh Tinh ngẩn người: “Đạo diễn, tôi... tôi diễn không tốt ở đâu sao?”

“Cô diễn rất tốt, tốt quá mức! Đoạt đi cả diễn xuất của nữ chính!” Đạo diễn tức giận đến mức thổi râu trừng mắt: “Chỉ là trùng hợp đi qua mà thôi, cô cứ đi là được, đoạt diễn gì chứ?”

“Nhưng mà đạo diễn, cung nữ biết được gian tình giữa Quý phi và thái giám chắc chắn sẽ không sống nổi, biết mình không sống được bao lâu nữa, sợ hãi hẳn là một phản ứng theo bản năng.”

“Cô có thể sợ hãi, nhưng cô cũng quá mẹ nó sợ hãi rồi!”

“Đạo diễn đang cảm thấy tôi diễn hơi quá sao, tôi có thể thu lại một chút.”

Môi Giang Tinh Tinh trắng bệch, lập tức bắt đầu run rẩy, đôi mắt đen nhánh nhìn trái nhìn phải, giống như chim sợ cành cong, không ngừng vội vàng trốn tránh.

Về mặt của cô vô cùng phong phú, cảm xúc sợ hãi diễn đã hạ bút thành văn [3], lại không đến mức thái quá, vừa đúng.

[3] *Hạ bút thành văn: chỉ sự trôi chảy, quen thuộc, làm một việc gì đó rất dễ dàng*

Đạo diễn lại không kiên nhẫn mà chen ngang: “Dừng dừng dừng, diễn tốt như vậy, cho cô làm nữ chính luôn được không?”

Đôi mắt đen của Giang Tinh Tinh sáng ngời: “Được!”

“Được cái đầu cô, nhận cơm hộp của cô rồi lăn đi!”

...

Giang Tinh Tinh thay quần áo, tẩy trang, đi ra chỗ hậu cần nhận com hộp hôm nay, ủ rũ cụp đuôi ra khỏi thành điện ảnh.

Xa xa đã nghe thấy vài cung nữ mang trang phục diễn đang lên bàn tán về cô...

“Không biết tự lượng sức mình, cho rằng mình là nữ chính thật sao?”

“Vừa có một cảnh diễn liền dùng hết sức để phô trương, tưởng mình có cơ hội diễn nữ số một à?”

“Nói thật, kỹ thuật diễn của cô ta rất tốt, chỉ tiếc là... Cô ta mãi mãi không đảm đương nổi vai chính.”

“Đúng vậy, trên mặt có một vết sẹo lớn như vậy, có bộ phim nào mà mời cô ta làm nữ chính?”

“Đi diễn Harry Potter còn nghe được.”

“Ha ha ha ha thôi đi.”

...

Giang Tinh Tinh lấy một cái gương nhỏ ra soi, cô gái trong gương có gương mặt xinh đẹp, đôi mắt hạnh phúc trong, dịu dàng động lòng người, làn da trắng như tuyết, bởi vì làn da quá trắng, khiến cho vết sẹo nông màu hồng nhạt trên trán càng thêm rõ ràng.

Vết sẹo lớn khoảng bằng một đồng xu năm phân, có hình trăng khuyết.

Bị thương ở đâu cũng được, nhưng cổ tình lại bị thương ở trên mặt, tương đương với việc phá tướng.

Giang Tinh Tinh thở dài một tiếng, buông tóc mái che hình trăng khuyết đó lại. Đang muốn cất bước đi, đột nhiên cô nghe thấy tiếng thắng xe chói tai, một chiếc xe hơi màu đen suýt chút nữa đụng phải cô.

Com hộp bay ra khỏi tay cô, trực tiếp đáp xuống chiếc xe hơi màu đen có rèm che đối diện, chính cô cũng té ngã.

Logo của chiếc xe hơi màu đen chỉ cách cô nửa mét, suýt chút nữa làm mù luôn đôi mắt cô...

Rolls-Royce.

Chỉ là trên cái logo kia còn treo một lát thịt đến từ hộp com của cô, nóng hổi.

Giang Tinh Tinh không kiềm chế được mà run lên, xong rồi. Phí vệ sinh chắc là phải bồi thường rất nhiều! Giờ ngay cả tiền bồi thường com hộp cô cũng không lấy được!

Lúc này, cửa xe Rolls-Royce mở ra, tài xế là một người đàn ông mặc tây trang, anh ta nhìn Giang Tinh Tinh đang ngồi dưới đất, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu lên, trên mặt chảy đầy mồ hôi, trong mắt cũng có ánh nước: “Đau, đau quá...”

Tài xế nhíu mày, có hơi sốt ruột: “Cô... Đau ở đâu?”

“Cả người đều đau, chắc là tổn thương đến nội tạng.”

Tay Giang Tinh Tinh ôm bụng, khóe môi bắt đầu run rẩy, gương mặt trắng bệch.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện!”

“Không cần đâu, là tôi sai, tôi không thấy đường đụng phải các anh, không cần quan tâm đến tôi, tôi từ từ xử lý là được.”

Tài xế khó xử, không biết phải làm sao mới tốt, vì thế xoay người đi ra ghế sau, căng thẳng hỏi: “Thiếu gia, tôi... tôi đụng người ta.”

Giang Tinh Tinh nhảy bèn cảm giác được bên trong cửa sổ màu đen phía sau bắn ra một ánh mắt sắc bén, vậy mà cô lại cảm giác chột dạ theo bản năng.

“Già bộ.”

Giọng nói kia trầm thấp tinh tế như rượu, tràn ngập sự ổn định thông dong, nhưng cũng như băng lạnh nhiều năm không chảy.

Giang Tinh Tinh rùng mình một cái.

Cô quyết định phải diễn thêm, vì thế nước mắt này giờ vẫn đọng ở khóe mắt, bây giờ bắt đầu từ từ chảy xuống theo sự khống chế của cô, tựa như một thiếu nữ đang bị bắt nạt, bất lực lại đáng thương.

Tài xế cảm thấy áy náy, mặt cũng chấy mồ hôi: “Thiếu gia, hình như cô ấy rất khó chịu.”

“Cô ta đang diễn kịch.” Người đàn ông trong xe khẽ nói: “Đi thôi.”

Giang Tinh Tinh dở xuống lớp nguy trang, khiếp sợ mà ngẩng đầu, không ngờ người đàn ông kia liếc mắt một cái là đã nhìn thấu kỹ thuật diễn của cô, vậy cũng quá trâu bò rồi! Cô có kinh nghiệm diễn kịch bao nhiêu năm, tự nhận tuyệt đối là phải thực lực.

Lúc này cửa sổ xe từ từ hạ xuống vài centimet, vừa lúc có thể thấy đôi mắt của người đàn ông trong xe.

Đôi mắt đen kia ẩn chứa sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người ta nghĩ đến cánh đồng hoang vu hiu quạnh.

“Vết thương trên tay bôi chút thuốc, đừng để có sẹo.” Giọng điệu anh ta thong dong, giống như đang nói đến chuyện không hề liên quan đến mình. .

“Mỗi một tác da thịt của diễn viên, hẳn là nên bảo vệ thật tốt.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới chú ý đến vết thương trên tay mình, chắc là vừa rồi lúc té ngã cọ vào mặt đất nên bị thương.

Sức quan sát của anh ta quá mạnh!

Giang Tinh Tinh không nói nổi một câu, bị đôi mắt đào hoa hẹp dài đẹp đẽ kia nhìn chăm chú, cô cảm giác trái tim mình nở ra một đóa hoa hồng lãng mạn của nước Pháp.

Rolls-Royce một lần nữa khởi động, từ từ đi xa thành điện ảnh.

Giang Tinh Tinh đứng lên, lấy một miếng băng dán cá nhân trong túi dán lên cổ tay, nhìn com hộp còn sót lại trên mặt đất, buông tiếng thở dài, com tối lại phải tốn tiền rồi.

Nhưng mà người đàn ông vừa rồi, đôi mắt kia, thật xinh đẹp.

...

Khúc nhạc đệm vừa rồi, dường như không hề ảnh hưởng đến Thương Giới.

Anh tựa vào cửa sổ xe, đầu ngón tay thon dài hơi xanh cầm một bảng diễn viên.

《Bạch Trú Chi Thành》, bộ phim được đánh giá là đáng chờ mong nhất gần đây, đứng đầu phim IP [4], do tập đoàn Thương thị đầu tư quay chụp, đạo diễn đã bước đầu định ra nam, nữ diễn viên chính, gửi bản thảo cho tổng giám đốc trẻ nhất của tập đoàn Thương thị.

Thương Giới tùy tay giữ vài trang tư liệu có kèm ảnh của các diễn viên rồi gác lại một bên.

Tài xế Lâm Xuyên nhìn anh qua kính chiếu hậu, hỏi: “Vai nam nữ chính ban đầu được xác định là hoa đán nổi tiếng nhất năm nay cùng với thịt tươi có lưu lượng cao nhất, đều là tuấn nam mỹ nhân, rất nổi tiếng, tổng giám đốc Thương không hài lòng sao?”

“Diện mạo không quan trọng, tôi nhìn là nhìn kỹ thuật diễn.”

Lúc nói lời này, Thương Giới không tự chủ được mà nghĩ đến cô gái vừa rồi, cô ta mang một chiếc hoodie rộng thùng thình màu hồng nhạt, tóc tùy ý búi lên, đáng vẻ xinh xắn động lòng người, kỹ thuật diễn cũng... Hạ bút thành văn, vậy mà có thể lừa gạt được người ta.

Trẻ như thế, có kỹ thuật diễn thế này cũng là hiếm thấy.

Chỉ là vết sẹo giữa trán cô ta, hình như là đã thấy ở đâu rồi...

Thương Giới cảm thấy đầu mình đau đốn, anh đưa tay dè trán theo bản năng.

“Tổng giám đốc Thương, trước khi đến chỗ bác sĩ, xe chúng ta có đi rửa không?” Trợ lý Lâm Xuyên nhìn anh qua kính chiếu hậu, nói

Chiếc Rolls-Royce Phantom [5] này, nay ngoài cửa sổ lại đầy dầu mỡ với com, vài lát thịt xào cùng mấy miếng rau củ khô, dọc theo đường đi, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thương Giới nhìn đồng hồ: “Không kịp, đã hẹn bác sĩ Lawrence, thời gian là hữu hạn.”

Tài xế Lâm Xuyên nhìn miếng thịt mỡ bóng nhẫy ngoài cửa sổ xe, cảm thấy như vậy thật sự rất mất mặt, phải biết rằng chiếc Rolls-Royce Phantom này, cả thành phố không được bao nhiêu chiếc.

Trong đầu anh ấy sáng lên, trực tiếp mở cần gạt nước.

Vì thế, miếng thịt mỡ có chấp dính vào cần gạt nước, khiến toàn bộ cửa sổ xe dính đầy dầu mỡ.

Lâm Xuyên...

Thương Giới...

Sao anh có thể đào ra được tên tài xế ngu ngốc như thế này?

Chiếc Rolls-Royce lái vào viện Khám và Chữa bệnh Nam Sơn, bảo an mở cửa ra, đứng thẳng người nghênh đón, chiếc xe hơi có rèm che lướt qua đi vào.

Xe hơi dừng lại trên sân cỏ, biết là Thương Giới tới, một vài y tá liên tục thò đầu ra khỏi cửa sổ, ngắm nhìn chiếc Rolls-Royce kia.

Cửa xe mở ra, một cặp chân thon dài thẳng tắp xuất hiện trước, khiến hô hấp các cô gái đều dừng lại.

Thương Giới [6], người cũng như tên, tu thân dưỡng tính, nhạt nhẽo như nước, đôi mắt đào hoa xinh đẹp vì ánh nắng chói mắt hơi nheo lại, hiện ra hàng lông mi nhỏ dài lại dày. Dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi mỏng hơi mím, tính xảo gọi cảm.

[6] Giới (界): nhân, ẩn nhân

Gương mặt trẻ tuổi trắng trẻo nhưng lạnh nhạt, toàn thân lộ ra khí chất tao nhã cầm dục.

Thích ứng với ánh mặt trời, anh ta mới mở mắt, trông mắt sâu đen, không chút gọn sóng, mang theo một chút lạnh lẽo, rồi lại khiến người ta cảm giác bị chèn ép.

Khí chất quanh anh ta quá mức mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy rất khó tiếp xúc.

Người thừa kế trẻ tuổi nhất của tập đoàn Thương thị, mười tám tuổi tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi nhận được song học vị thạc sĩ tài chính và truyền thông ở Mỹ, đảm nhiệm chức tổng giám đốc ở tập đoàn Thương thị, dẫn dắt tập đoàn đi lên ngọn núi xưa nay chưa từng có, trở thành đề đầu đàn của ngành sản xuất.

Đồng thời anh còn nhiều lần được xếp tên trên top 10 tỉ phú trẻ tuổi được Forbes quốc tế xếp hạng.

Truyền thông nói đến vị tổng giám đốc giàu có truyền kỳ của tập đoàn Thương thị này, luôn không tránh được đề cập đến hai chữ, đó là...

Độc thân.

Truyền thông nhất trí cho rằng, không một ai có thể xứng đôi với Thương Giới.

Nhưng, vị phú hào trẻ tuổi này, 48 tiếng đồng hồ sau khi rời khỏi bệnh viện lại bất ngờ mất tích!

Bác sĩ tư nhân của Thương Giới - Lawrence, đối mặt với công chúng và truyền thông, nói ra chuyện khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Thương Giới mắc chứng nhân cách phân liệt, thân thể anh tồn tại hai nhân cách, một là chính anh, lạnh nhạt mà quả quyết Thương Giới.

Mà một nhân cách khác...

Bác sĩ Lawrence muốn nói lại thôi, dưới sự truy hỏi của giới truyền thông, Lawrence cuối cùng cũng nói thẳng: “Một nhân cách khác tương đối nguy hiểm, anh ta... có khả năng anh ta sẽ... thích mấy cô gái.”

Bác sĩ Lawrence rồi rầm rất lâu, cuối cùng lấy ba chữ tổng kết...

“Nghiện tình dục [7].”

Đúng vậy, nhân cách thứ hai có chứng nghiện tình dục, đối với “tình dục” có sự say mê không gì sánh kịp, thậm chí là nghiện.

Đây cũng là lý do vì sao những năm nay, Thương Giới vẫn luôn độc thân.

Nghiêm khắc cầm dục, từ chối bất cứ hành động nào có thể xem là tiếp xúc thân thể với nữ giới.

Mấy năm nay, Thương Giới vẫn luôn dựa vào thuốc và vật lý trị liệu để khống chế sự xuất hiện của nhân cách thứ hai, trong khoảng thời gian này bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp, liên ngừng thuốc, nhưng lại không ngờ...

Không ngờ vừa ra khỏi bệnh viện, nhân cách thứ hai liền xuất hiện, anh ta làm như không có việc gì mà bảo tài xế Lâm Xuyên xuống xe, tự mình lái xe đi, hoàn toàn mất tích.

Chiếc Rolls-Royce Phantom được tìm thấy trong một kho hàng ở khu dân cư nghèo khổ, mà nhân cách thứ hai Thương Giới, hoàn toàn không có tin tức, bốc hơi khỏi nhân gian.

...

Màn đêm đã sụp xuống, trong TV phát tin tức người thừa kế nào đó lạc đường.

Giang Tinh Tinh không chú ý đến TV, cô đang cảm kịch bản của cung nữ, nỗ lực diễn thử.

Mặc dù chỉ diễn một vai phụ, nhưng cô vẫn nỗ lực nghiền ngẫm nhân vật, dùng hết khả năng để thể hiện một cách trọn vẹn suy nghĩ, cảm xúc, nhận thức của cung nữ này một cách chân thật nhất.

Bụng lại kêu lên, cô lục lọi tủ lạnh, tìm ra một gói mì ăn liền, chuẩn bị ăn lót bụng. Đúng lúc này, cô nghe thấy con chó lông vàng rất lớn cô nuôi ngoài cửa liên tục sủa ỉn ỏi.

Cô ở trên sân thượng của một kho hàng, mở cửa chính là tầng thượng, cho nên ngày thường rất ít khi nghe thấy âm thanh gì, ở một mình nên nuôi thêm một con chó mới có cảm giác an toàn, chỉ cần có người lạ lên sân thượng, chú chó lông vàng sẽ lập tức cảnh giác.

Ăn trộm?

Không phải chứ, cô đã ghé đến mức phải thuê sân thượng của một kho hàng, còn có ăn trộm đến thăm cô?

Sau khi đóng chốt an toàn, Giang Tinh Tinh mở cửa ra một khe nhỏ, nhìn bên ngoài.

Giờ phút này sân thượng bên ngoài ướt đầm dề, trên bầu trời tối đen bay đầy mưa bụi rải rác, người đàn ông trước mặt cao lớn mạnh mẽ, che một chiếc ô màu đen. Chiếc ô khẽ nâng lên, lộ ra đôi môi mỏng tình xảo.

Khóe môi anh ta hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười vô cùng tà mị.

“Xin chào, tôi là Thương Giới.”

---

[4] *Phim IP: IP (Intellectual Property) - quyền sở hữu trí tuệ. nó có thể là một câu chuyện, một hình ảnh, một tác phẩm nghệ thuật, một loại văn hóa lưu hành, thường được sử dụng khi đề cập đến văn học, điện ảnh và truyền hình. Phim IP là nói đến những bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết, trò chơi, hoạt hình trực tuyến trên mạng.*

[5] *Roll Royces Phantom*

[7] Nghiện tình dục: Nghiện tình dục chỉ hiện tượng cá nhân cho rằng mình không thể kiểm soát hành vi tình dục. Hiện tượng này cũng được gọi là phụ thuộc tình dục. Nhiều nhà tình dục học tranh cãi về sự tồn tại của hiện tượng này cũng như tên gọi, đặc tính của nó. Những giả thuyết về hiện tượng này có những mô tả khác nhau tùy vào mô hình mà chúng giả định

Những nhà tình dục học vẫn chưa đạt được sự đồng thuận về việc nghiện tình dục có thực tồn tại hay không, nếu cho rằng nó tồn tại, làm cách nào để mô tả hiện tượng đó. Một số chuyên gia tin rằng nghiện tình dục thực ra là một sự nghiện ngập tương tự như nghiện rượu và ma túy. Các chuyên gia khác thì tin rằng nghiện tình dục thực ra là một dạng của sự rối loạn ám ảnh ép buộc và xem nó như là sự cưỡng ép tình dục. Và vẫn có những chuyên gia khác tin rằng nghiện tình dục là chuyện tưởng tượng, là một sản phẩm phụ của văn hóa và những tác động khác.

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [*] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vô cùng nguy hiểm

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

“Xin chào, tôi là Thương Giới.”

Lúc người đàn ông kia nói mấy lời này, hơi nhướn mày, cặp mắt đảo hoa mê người vô cùng bình tĩnh, lại phảng phất như đang ẩn giấu nguy hiểm trí mạng.

“Xin chào.” Giang Tinh Tinh đề phòng nhìn anh, “Có chuyện gì sao?”

Thương Giới vô ý thức cong ngón tay lại, mày kiếm hơi nhíu, nhìn Giang Tinh Tinh. Giang Tinh Tinh mặc váy ngủ hình thỏ con, chớp đôi mắt hạnh trong veo.

“Còn nhớ tôi không?”

Giang Tinh Tinh mờ mịt lắc đầu.

Thương Giới xách theo túi thuốc, “Ngày hôm qua tôi đựng phải cô, làm tay cô bị trầy, cố ý mang thuốc tới cho cô.”

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, tỉ mỉ đánh giá người đàn ông kia.

Dưới bầu trời đen u ám, làn da anh ta trắng tới mức hơi sợ, ngũ quan khôi ngô, mũi cao thẳng, không hề giống người đi đường bình thường.

Phải là một nhà quyền quý có chức có quyền, mới có thể tạo ra người đàn ông hoàn mỹ như vậy.

Giang Tinh Tinh trầm nghĩ, thảo nào cô cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc, hóa ra là chủ nhân chiếc Rolls-Royce Phantom kia.

“Anh tự tới đưa thuốc cho tôi?”

Đây là tiết mục tổng tài bá đạo gì vậy?!

Thương Giới đề thấp giọng: “Tôi có thể vào không?”

“Có thể.” Giang Tinh Tinh vội gỡ móc khóa xuống, cung kính nghiêng vị đại ca Rolls-Royce Phantom này vào nhà.

Quả nhiên là hào quang của kẻ có tiền, khiến người ta muốn lại gần, lòng sinh hảo cảm.

Giang Tinh Tinh không chút do dự dẫn người đàn ông xa lạ vào nhà mình, không hề suy nghĩ liệu chuyện này có thích hợp hay không, rốt cuộc họ mới gặp nhau chỉ duy nhất một lần, hơn nữa hiện tại là mười một giờ ba mươi hai phút tối, bên ngoài còn có trận mưa nhỏ....

Kẻ có tiền, có thể là người xấu sao?

“Ôi, mì ăn liền của tôi vẫn còn trong nồi!”

Giang Tinh Tinh vội chạy vào nhà bếp, vớt mì vào trong bát súp, bùng lên bàn.

Thương Giới còn đang bận xem xét nhà cô, nhà rất nhỏ, cũng chỉ năm mươi mét vuông, phòng ngủ và phòng khách là một, có một phòng bếp và một nhà vệ sinh.

Trên bàn trang điểm bày đầy chai lọ trang điểm của nữ giới, trên ngăn tủ đầy sách cũ, liên quan tới kịch bản và đóng phim.

Vách tường có chiếc đèn ngủ hình hoa hồng, khiến toàn bộ căn phòng trở nên kiểu điểm tình thú, ngăn cách giữa phòng ngủ và phòng khách là rèm cửa.

Do có khách tới chơi, Giang Tinh Tinh bật đèn lên, trong nháy mắt, căn phòng trở nên sáng sủa rạng ngời.

“Đề tiết kiệm điện.” Cô ngưng ngưng cười, “Mời anh ngồi.”

Thương Giới ngồi trên sofa, cảm giác có thứ gì đó cộm cộm, anh duỗi tay lấy ra, là một cái áo lót ren màu đen.

Giang Tinh Tinh vội đưa tay đoạt lấy, xoay người nhét vào tủ quần áo chật ních, “Xin lỗi... Do ngày thường không có ai tới nhà chơi.”

“Không sao.”

“Anh tìm tôi có việc gì?”

“Lại đây.”

“Hà...”

Giang Tinh Tinh đi tới trước mặt Thương Giới, không kịp đề phòng, bị anh kéo tay, cô bất ngờ, đang muốn rút về, chỉ thấy anh lật cổ tay cô, lộ ra một phần tay đang dán băng cá nhân.

Anh bóc miếng băng cá nhân ra, miệng vết thương không chảy máu, nhưng có thể nhìn thấy vết trầy da.

Anh chấm thuốc mỡ, cẩn thận xoa lên miệng vết thương.

“A.”

Đau đớn khiến Giang Tinh Tinh muốn rút tay về, nhưng bị anh níu lại, “Đừng nhúc nhích.”

Lòng bàn tay anh ấm áp, lông mi cong dài bao trùm mi mắt, đôi mắt thâm sâu, chăm chú nhìn miệng vết thương, bôi thuốc cho cô.

“Mỗi tác da tác thịt của phụ nữ nên được bảo vệ.”

“Tôi nhớ hôm qua anh không nói như thế, anh bảo rằng ‘mỗi tác da tác thịt của diễn viên nên được bảo vệ’, không phải ‘phụ nữ’”.

Người đàn ông khinh thường cười lạnh...

Anh ta thì biết cái gì.

Bôi thuốc xong, Giang Tinh Tinh rút tay về, mắt tự nhiên hỏi: “Cho nên, anh tới tìm tôi chỉ để bôi thuốc cho tôi?”

Đại ca Rolls-Royce khôi ngô tự mình tới bôi thuốc cho cô, thật giống tình tiết trong truyện ngôn tình tổng tài bá đạo.

Còn không bằng đưa luôn tiền mặt cho cô.

Người đàn ông phủ nhận, “Đương nhiên là không phải.”

Hừm, quả nhiên chuyện tốt không tới lượt cô.

“Cô đã xem tin tức chưa?”

“Tin tức gì.” Giang Tinh Tinh mờ mịt, “Tôi bận đi diễn, chưa kịp xem TV.”

Thương Giới nghiêng người dựa vào sô pha, đôi chân thon dài vắt chéo, nhẹ nhàng tự tại, thản nhiên như coi nơi này là nhà của mình.

Mà Giang Tinh Tinh, đang dùng điện thoại tra Baidu, nhanh chóng đọc tin tức của Thương Giới.

Người thừa kế trẻ nhất tập đoàn Thương thị, nằm trong top 10 những người giàu nhất thế giới, là người mà nhiều cô gái muốn được gả nhất, người đàn ông không ai sánh nổi...

Trên điện thoại, vị giám đốc Thương kia đi giày da, mặc tây trang, mặt không có biểu cảm, khí chất lạnh nhạt mà nghiêm túc.

Nhưng người đàn ông trước mặt, đáy mắt có ý cười, lại có chút không đúng đắn.

Tuy biểu cảm không giống lắm, nhưng ngoại hình giống nhau như đúc, tóm lại, đúng là anh ta, không sai chút nào.

“Hôm qua anh trai tôi tới đồn cảnh sát báo án, tuyên bố tôi mất tích, mà bác sĩ riêng của tôi lại công bố với truyền thông, tôi có bệnh tâm thần, là người vô cùng nguy hiểm”

Lúc anh nói, Giang Tinh Tinh cũng vừa lướt tới bài báo này.

Mất tích, hai nhân cách, vô cùng nguy hiểm, nghiện tình dục...

“Trên thực tế, hôm nay tôi tới bệnh viện, anh trai và bác sĩ riêng của tôi có ý đồ muốn hãm hại tôi, giết chết tôi, như vậy anh ta có thể thuận lý thành chương trở thành người thừa kế tập đoàn Thương thị.”

Cô vừa nghe anh kể chuyện, vừa gấp mì ăn.

Chẳng phải đây là tình tiết nhà giàu tranh đoạt đầy câu huyết sao?

“Tôi tranh thủ lúc họ lơ là để chạy thoát.” Anh vắt chéo chân, lạnh nhạt nói: “Hiện tại bên ngoài có cảnh sát, còn có người của anh tôi, nếu họ bắt được tôi, tôi sẽ bị nhốt lại, có thể sẽ chết.”

Giang Tinh Tinh húp nước mì, nửa tin nửa ngờ câu chuyện của anh, “Anh Thương, tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Tôi cần có chỗ ẩn náu, với cả...” Anh ta dừng lại, mắt nhìn cô, “Một cô gái... thông minh, tin được.”

Giang Tinh Tinh chớp mắt, cũng không suy nghĩ cẩn thận, vì sao phải là một phụ nữ, mà không phải là một người đàn ông.

Thương Giới nói thẳng, không hề đắn đo, “Tôi mong cô giúp đỡ tôi.”

Giang Tinh Tinh buông bát xuống, đầu óc vẫn còn sững sờ, “Ý anh là... muốn ở nhà tôi? Nhưng tôi và anh không thân không quen, anh không có bạn bè sao?”

“Hiện tại tôi không thể tin tưởng bất cứ ai, bạn bè của tôi, rất có thể đã bị anh trai tôi mua chuộc, hơn nữa, tôi không có bạn tốt.”

Thật đáng thương.

Giang Tinh Tinh suy nghĩ, tuy cô nghèo, không một xu dính túi, nhưng tốt xấu gì vẫn có mấy người bạn tốt trong đoàn kịch, cùng nhau chia sẻ phú quý, không bao giờ quên nhau.

Vị đại gia này lại như hồ lạc xuống đồng bằng, không có nổi một người bạn đáng tin cậy.

Cho nên cô là người đứng trên đỉnh thế giới, cũng chỉ là một kẻ cô độc, tịch mịch.

Mà giờ phút này, vị đại ca đứng trên đỉnh thế giới kia đang dí sát mặt lại gần Giang Tinh Tinh, ngũ quan khô ngò ngay trước mặt, khiến Giang Tinh Tinh ngừng thở hai giây.

Ngay lúc này, trong đầu Giang Tinh Tinh hiện lên bốn chữ, “Vô cùng nguy hiểm!”

Mỹ nam kế... quá nguy hiểm!

Ánh mắt của người đàn ông “nguy hiểm” kia nhẹ nhàng quét qua gương mặt cô.

Bỗng dưng Giang Tinh Tinh cảm giác nhịp tim mình ngừng đập, hô hấp không thông.

“Tôi không tin bất kì ai, mà tôi nhìn thấu được, cô rất thiếu tiền. Mà tôi, có rất nhiều tiền.”

“Hức.”

Nhắm đúng vào nỗi đau của cô.

Vốn Giang Tinh Tinh còn đang do dự, đột nhiên Thương Giới giờ tay, khớp xương rõ ràng, vén tóc mái của cô lên, lộ ra vết sẹo hồng nhạt hình trăng non.

Giang Tinh Tinh trợn mắt, không biết anh ta đang muốn làm gì.

Ngón tay Thương Giới lướt nhẹ qua vết sẹo hình trăng non của cô, ánh mắt dịu dàng chưa từng có, dường như trong con ngươi còn có sự quyến luyến...

“Tôi có thể giúp cô đạt được ngàn vạn vinh quang, giúp cô đi lên.”

...

Trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy ào ào, người đàn ông đang tắm rửa bên trong. Giang Tinh Tinh ôm chăn bông tới ghế sofa, trải ra sắp xếp.

Đúng là điên rồi, thế mà cô lại để đàn ông vào nhà tắm rửa, đã vậy còn đồng ý cho anh ta ở qua đêm!

Tuy nói điều kiện của anh ta rất khó để từ chối, đem đến cho cô bao nhiêu tài phú, giúp cô trở thành minh tinh nhận mọi ánh hào quang, chỉ cần là thứ cô muốn, anh ta có thể giúp cô.

Nhưng mà hiện tại, anh ta còn không bảo vệ nổi mình, thì tất cả tiền tài đều là hư không.

Giang Tinh Tinh ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Hiện tại có hai khả năng, một là anh ta nói thật, anh trai anh ta cùng bác sĩ cấu kết hãm hại anh ta, muốn mưu đoạt gia sản, như vậy anh ta đang trong tình huống vô cùng nguy hiểm.

Khả năng thứ hai, nếu Thương Giới nói dối, vậy đúng là anh ta bị tâm thần phân liệt, còn có cái gì mà ghen tình dục, vậy hiện tại người đang gặp nguy hiểm là cô.

Nghĩ đến đây, Giang Tinh Tinh sực đứng dậy, đi quanh nhà một vòng, tìm được cây gậy ngày thường hay dùng làm đạo cụ, cẩn thận đi tới nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh là thủy tinh, khí nóng cùng bọt nước bám vào ô thủy tinh, loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng người đàn ông kia.

Hừ, người đàn ông này, không biết sao lại hoang dã như vậy.

Giang Tinh Tinh hơi nhũn mảy, càng cảm thấy không thích hợp, người đàn ông này không đứng đắn, lỗ mãng, không giống tổng giám đốc Thương kiều

ngạo lạnh lùng, như hai con người khác nhau!

Đột nhiên, người đàn ông kia nói, “Nếu cô còn nhìn lên tôi, thì để tôi mở cửa, cho cô nhìn rõ ràng!”

Giọng anh ta trầm thấp, từ tính, vô cùng gọi cảm.

Giang Tinh Tinh vội lùi về sau, thiếu chút nữa cô quên mất, cửa nhà vệ sinh là cửa kính, cô có thể thấy thấp thoáng bóng dáng anh ta, thì đương nhiên anh ta cũng có thể thấy cô.

Ôi! Thật mất mặt!

Giang Tinh Tinh: “Tôi chỉ muốn hỏi chút thôi, anh có yêu cầu gì không, ví dụ như đồ ngủ gì đó.”

“Cô nhắc tôi mới nhớ.” Thương Giới nói: “Tuy tôi thích nude khi đi ngủ, nhưng nhận thấy nhà vẫn còn một người phụ nữ, tôi cần một bộ đồ ngủ dành cho nam, vậy đành phiền cô Giang mua giúp tôi một bộ.”

Giang Tinh Tinh:...

Cho nên, cô đây là đang trở thành người hầu của anh ta sao?

“Anh Thương, tiền mua quần áo...”

Cô là Giang Tinh Tinh một nghèo hai trắng tay, tính mạng mỗi ngày còn phải dựa vào com hộp của đoàn làm phim đây.

“Trên người còn ít tiền mặt, cô tự tìm đi.”

Giang Tinh Tinh sờ túi quần âu phục, ngoại trừ chứng minh cùng mấy tấm thẻ ngân hàng màu đen, thẻ VIP, không có chút tiền mặt nào.”

“Anh Thương, chúng ta là châu chấu chung một thuyền, anh có thể nói mật mã ngân hàng cho tôi không?”

Tác giả có lời muốn nói

Thương Giới: Không ngại, của tôi chính là của em, tôi cũng là của em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ở chung

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

"Anh Thương, anh có thể nói mật mã ngân hàng cho tôi không?"

Trong phòng tắm vang lên giọng nói nặng nề của người đàn ông: "Sáu số tám."

Giang Tinh Tinh:...

Đại gia thuộc top thế giới, thế nhưng chọn sáu số tám để làm mật mã thẻ ngân hàng, là ngại kiếm được quá nhiều tiền sao!

"Nhưng tôi nhắc cho cô nhớ, hiện tại cảnh sát đang giám sát mọi giao dịch của tôi, để đảm bảo sự an toàn của chúng ta, tốt nhất đừng dùng thẻ của tôi."

Chúng ta...

Cho nên giờ đã cùng một phe rồi sao.

Giang Tinh Tinh đầu đầu, đi hai vòng quanh nhà, nhìn áo khoác Armani của anh ta, rồi lại nhìn đồng thẻ trong tay.

Tình huống hiện tại, không có tiền mặt, không thể quẹt thẻ, vị đại gia đẳng cấp thế giới này cũng không thể rời khỏi nhà.

"Anh Thương." Cô cố giữ cho giọng mình thân thiện nhất có thể: "Cho nên bây giờ anh... không có tiền? Một phân [1] cũng không có?"

[1] Phân: Đơn vị tiền tệ nhỏ nhất của Trung Quốc

"Có thể nói là vậy."

Cửa phòng tắm mở ra, Thương Giới bước ra khỏi ra khỏi tầng khí nóng, phía trên không mặc gì, phía dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, tinh mắt nhìn thấy cơ bụng tám múi của anh, cùng với đường nhân ngư uốn lượn, thoát ẩn thoát hiện dưới lớp khăn tắm.

Quả là đáng người thần tiên!

Thương Giới dùng khăn lau mái tóc ngắn của mình: "Trong khoảng thời gian này, đành phải nhờ vả cô Giang."

Cho nên... cho nên anh ta muốn nhờ vả cô sao?

"Thật ra tôi cũng rất khó khăn." Giang Tinh Tinh muốn từ chối, lại không ngờ, Thương Giới bỗng đứng tới gần cô, Giang Tinh Tinh lùi về phía sau hai bước, bị anh đẩy vào tường.

Anh vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn tỏa ra khí nóng, cùng với hormone đàn ông vô cùng mạnh mẽ, khiến cô không ngừng thờ dốc, tâm tình hoảng loạn.

"Anh Thương."

Người đàn ông liếc nhìn cô, đôi mắt đào hoa ép buộc, không cho cô trốn chạy, chân cô như sắp nhũn ra, vừa lơ đãng liền ngã vào lồng ngực anh.

"Cô muốn gì tôi cũng có thể cho, cô hiểu không?"

Giang Tinh Tinh vội chạy ra cửa, nhắn WeChat cho bạn thân, Minh Cẩn, "Bảo bối, có chuyện gấp, cần giúp đỡ [*Mất lớp lãnh*] [2]."

[2] Cách viết như thế này được hiểu là các emoji

Mới gửi tin nhắn chưa đến hai phút, Minh Cẩn đã chuyển cho cô hai trăm tệ, "Gửi hơi nhiều, nhớ bồi bổ thân thể."

"Bảo bối ngoan quá! Yêu chị muốn chết [*Ôm ôm*], [*Ôm ôm*]."

Giang Tinh Tinh đi tới siêu thị mở cửa hai mươi tư giờ, mua sắm rất nhiều thứ.

Lúc cô về đến nhà đã là nửa đêm, Thương Giới thấy cô mua quần đùi, áo thun vải thô, mảy nhú lại.

"Tuy so với quần áo của tôi có phần kém chất lượng hơn, nhưng mà..." Anh lật giở móc áo ra, "Chắc cái áo này cũng phải 100 tệ?"

Giang Tinh Tinh bình tĩnh nói: "Anh Thương, anh đánh giá tôi cao quá rồi, áo thun hai mươi chín tệ hai cái, quần đùi mười tệ một cái, vừa có thể dùng làm quần lót, vừa có thể mặc đi ra ngoài, rất thực dụng."

Thương Giới...

Sau đó Giang Tinh Tinh cất mì gói vào tủ, khóa tủ lại, bỏ chìa khóa vào túi áo ngủ của mình.

Thương Giới...

"Xét tới việc tài chính có hạn, anh Thương phải chịu khổ rồi, tới giờ ăn cơm bắt buộc phải ăn thì hãy ăn, còn bình thường anh tránh hoạt động nhiều. Dù gì cũng là rỗng mồm cạn, hồ lạc xuống đồng bằng, tôi chờ anh nhanh chóng Đông Sơn tái khởi [3], sau này giàu sang thì đừng có quên tôi."

[3] Đông Sơn tái khởi: Thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Nghe cô nói vậy, Thương Giới mỉm cười, đôi mắt đào hoa đẹp đẽ khẽ chớp, có chút ý cười nhẹ.

Giang Tinh Tinh đã thấy đáng vẻ nghiêm túc của anh trên tạp chí, giờ thấy nụ cười này, lại khiến lòng cô như bùng sắc xuân, trăm hoa đua nở.

Quả nhiên người đẹp trai, làm gì cũng đẹp.

Cô sờ vết sẹo giữa trán, có phần mất mát, bởi vì phá tướng, từ nhỏ cô đã bị cười nhạo, cô từng thử một trăm tám mươi vai diễn, nhưng trước nay chưa hề được diễn vai chính, ai lại muốn một kẻ có khuyết điểm đóng vai chính?

Ha ha, có lẽ đây là vận mệnh của cô.

Không sao, cô thích đóng phim, chỉ cần được làm việc mình yêu là đã thỏa mãn.

Trong lúc cô đang trầm tư, Thương Giới đã vào nhà vệ sinh, mặc quần đùi áo thun.

Dáng người của anh rất tốt, cơ bắp ở lưng và cánh tay vô cùng săn chắc, khiến cho áo thun anh mặc căng lại, ôm sát làn da trắng của anh.

Người mẫu nội y nam cũng chưa chắc có dáng người đẹp như vậy!

"Giờ cũng không còn sớm nữa." Giang Tinh Tinh trải chăn lên sô pha, "Anh không ngại thì ngủ ở sô pha đi."

Thương Giới tự rót một ly nước ấm cho mình, "Nếu tôi không muốn thì sao?"

Cái gì, còn muốn lớn tiếng át giọng chủ, đòi ngủ ở giường lớn làm bằng sắt của cô sao?

"Anh Thương, tuy nói sau này khi quay trở về, anh sẽ giúp tôi đạt được nhiều thứ tốt, nhưng bây giờ còn chưa thực hiện được, tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng lời anh nói, cho nên..."

Cho nên anh hãy tự hiểu, đừng ép cô thành người xấu!

Thương Giới lại làm như không có chuyện gì, ngồi xuống mép giường, "Nếu cô không ngại, chúng ta có thể chung giường."

Giang Tinh Tinh...

Hai phút sau, cô đi ra khỏi phòng bếp, hùng hổ cầm theo con dao phay, đứng ở trước giường.

Thương Giới nhún vai, không nói một lời đi đến sô pha, trải lại chăn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Giang Tinh Tinh đi đến bên tường, tắt đèn, nhưng vẫn để lại một chiếc đèn ngủ màu đỏ, "Tôi sợ bóng tối, anh Thương có để ý nếu tôi để đèn đi ngủ không?"

Thương Giới nằm trên sô pha, chân dài gác lên thành ghế, lác lác giữa không trung.

"Không được, tôi không thích ánh sáng, nếu mở đèn, tôi sẽ thức suốt đêm."

Giang Tinh Tinh suy nghĩ một lát, vẫn tắt hết đèn, một người đàn ông thức suốt đêm nhìn chăm chăm cô, có phần hơi đáng sợ.

Cô nằm trên giường, giường sắt kêu "kẽo kẹt", tiếng động cực kỳ rõ ràng.

Ngón áp út của Thương Giới cong lại, anh ngáp một cái, vô cùng mệt mỏi.

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của cô vang lên, "Anh Thương, trước khi ngủ, tôi nói với anh một câu, dao phay ở dưới gối tôi."

Anh kéo dài từng âm, nói: "Đã biết, tôi không phải cầm thú."

Hai phút sau, cô nghe thấy hô hấp anh dần vững vàng.

"Anh Thương, anh ngủ rồi sao?"

"Ừm." Giọng anh lười biếng, giống như dùng hơi thở phát ra.

"Chúng ta mới gặp nhau có một lần, vì sao anh lại chọn tôi?"

Giọng Thương Giới lơ đãng, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê...

"Bởi vì trên mặt cô có... ánh trăng... tôi thích cô ấy, cô gái đã cứu..."

Lời cuối của anh dần tan biến trong bóng đêm.

Giang Tinh Tinh trở mình, cuộn tròn chân đứng lên, lần thứ hai trong ngày sờ vết sẹo hồng hình trăng non.

Ánh trăng mà anh muốn nói chắc là cái này.

Có rất nhiều chuyện mơ hồ, cô được viện trưởng cô nhi viện kể rằng, hồi nhỏ cô từng bị bắt cóc, vết sẹo kia là do kẻ bắt cóc gây nên.

Mà chuyện này, Giang Tinh Tinh hoàn toàn không có ấn tượng, bác sĩ nói rằng đây là cơ chế bảo vệ tâm lý, trải qua tổn thương, người ta sẽ lựa chọn quên đi.

Nói thật, nhiều người không thích vết sẹo này, chính Giang Tinh Tinh cũng không thích, vết sẹo này tựa như vết nhơ của cuộc đời cô, gây trở ngại sự

ngiệp của cô, thậm chí là tình yêu.

Có mấy người đi xem mặt, từng không kiêng nể mà nói thẳng với cô: "Tôi không thích lấy một người phụ nữ bị phá tướng làm vợ."

Giang Tinh Tinh không thể tin được, trên đời này lại có người thích vết sẹo của cô.

Mặc kệ người đàn ông này là đại gia đẳng cấp thế giới, hay là ăn mày lưu lạc đầu đường.

Không biết vì sao, tâm tình cô rất tốt, một đêm không mộng mị.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Tinh Tinh bị đồng hồ báo thức gọi dậy, hôm nay có lịch quay phim, cần phải tới thành Điện Ảnh sớm.

Cô lóang cuống bò dậy khỏi giường, giống như đi đánh giấc, nhanh chóng cởi áo ngủ, muốn kéo áo lên, lại quên mất đây là váy ngủ liền thân, cô nhanh chóng cởi ra, chạy vào nhà vệ sinh.

Từ từ, hình như có gì đó không đúng.

Giang Tinh Tinh máy móc suy nghĩ, nhìn qua ghế sofa, thấy một người đàn ông tóc tai lộn xộn, đang trợn mắt há mồm nhìn cô.

Cô dòi mắt xuống, trông thấy cả người mình chỉ có mỗi bộ đồ lót, cô còn đang cầm chiếc váy trong tay.

!!!

Suýt nữa thì quên! Trong nhà có đàn ông!

Giang Tinh Tinh hét lên, chui vào nhà vệ sinh, nhanh chóng mặc quần áo.

Vừa đi ra, Thương Giới đã tỏ cáo trước, "Cô Giang, xin cô tự trọng."

Giang Tinh Tinh, "Tự trọng?"

Thương Giới: "Không được có lần sau."

Giang Tinh Tinh:???

Cô đánh răng rửa mặt xong, nhanh chóng lấy hai cái bánh bao đông lạnh bỏ vào nồi hấp, lúc này, Thương Giới đang tập hít đất.

Còn là một người rất thích vận động.

Giang Tinh Tinh ăn bánh bao, thầm đánh giá anh ta, cánh tay cơ bắp của anh ta không ngừng chuyển động, được cánh tay kiên cố ấy ôm vào lòng... Đây chính là giấc mộng của biết bao cô gái.

Từ từ, mới buổi sáng, mơ mộng cái gì!

Giang Tinh Tinh nhai nuốt bánh bao, xoay người ra cửa, "Anh Thương, hôm nay anh ngoan ngoãn ở trong nhà, hiện tại ngoài đường có rất nhiều kẻ biến thái nghiện tình dục, anh đừng đi lung tung, tôi yêu cầu anh phải dọn dẹp quét tước."

"Từ từ." Thương Giới hít thêm lần nữa xong, đứng dậy đi tới trước mặt cô, sau khi luyện tập, cả người anh vô cùng nóng bỏng, tuy chảy mồ hôi nhưng không có mùi, nếu có cũng là hormone nam tính tỏa ra.

Thật sự hoang dã.

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn anh, "Anh Thương, còn có chuyện gì sao, a..."

Thương Giới cúi người, đầu ngón tay chạm nhẹ vào khóe môi cô, lau đi, một vết son đỏ dính ở đầu ngón tay anh, "Ngày hôm nay sẽ trôi qua rất lâu, để tôi giữ lại chút hương vị của cô."

...

Giang Tinh Tinh đi ra cửa, sau cơn mưa gió nhẹ nhàng phát qua, cô hít sâu, quanh người là mùi mưa cùng cỏ xanh.

Trái tim có chút rối loạn.

Cô bấu môi, lau nhẹ nơi bàn tay thô của người đàn ông kia quẹt qua.

Trời mới biết, thế mà cô lại thích cảm giác này.

Là vì đã độc thân quá lâu sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vừa sẵn sóc lại vừa ngoan ngoãn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

"Bàng tổng quản, nô tỳ tới hầu hạ ngài tắm rửa."

Đầu ngón tay mềm mại tinh tế của Giang Tinh Tinh run rẩy đặt lên bả vai thái giám tổng quản, thái giám tổng quản ôm nàng vào lòng bằng một tay.

Giang Tinh Tinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, môi không ngừng run rẩy: "Tổng quản, tổng quản ngài... Ngài buông nô tỳ ra."

"Vật nhỏ thật đáng yêu." Bàng tổng quản nâng cằm nàng, cất tiếng cười the the: "Theo ta, bảo đảm ngươi sẽ mãi được hưởng vinh hoa phú quý."

Giang Tinh Tinh vội vàng quỳ xuống: "Bàng tổng quản! Nô tỳ sai rồi! Bàng tổng quản, ngài tha cho nô tỳ!"

...

"Cut!" Đạo diễn Luru hô lớn, trách mắng: "Cung nữ kia, cô làm gì đấy?"

Giang Tinh Tinh kinh ngạc hỏi: "Đạo diễn Luru, tôi diễn không đúng ở đâu sao?"

"Cô vì mạng sống mà nương nhờ thái giám tổng quản, phải dùng thủ đoạn cả người đi câu dẫn ông ta, đáng về sợ hãi rụt rè này của cô, có chỗ nào giống đang câu dẫn đàn ông, hả, run rẩy thế này, có người đàn ông nào mà bị cô câu dẫn? Hả!"

Giang Tinh Tinh nắm bộ đồ cung nữ trên người, gương mặt có sự hoang mang: "Nhưng đạo diễn Luru, cung nữ này vì mạng sống mà nương nhờ thái giám tổng quản, cô ấy vào cung cùng lắm mới được ba năm, tính cách đơn thuần, sợ hãi là xuất phát từ bản năng, nếu cô ấy dùng hết sức để câu dẫn, việc này không phù hợp logic với tâm lý nhân vật."

Đạo diễn Luru tức giận, không kiên nhẫn nói: "Tôi là đạo diễn hay cô là đạo diễn?"

"Ông, ông là đạo diễn."

"Tôi nói thế nào thì cô cứ diễn như thế, đừng nói nhảm với tôi, tôi thấy kỹ thuật diễn của cô không tồi mới cho cô một vai có lời thoại, nếu cô không muốn diễn, có rất nhiều cung nữ muốn diễn!"

"Vâng, cảm ơn đạo diễn Luru, tôi nghe ông."

Giang Tinh Tinh là người thành thật biết cứng biết mềm, tuy cô có sự theo đuổi với nghiệp diễn viên, nhưng bây giờ trước mắt, ngay cả cơm ăn cũng là vấn đề, tùy tiện đóng mấy bộ phim rẻ tiền, chỉ cần có thể nuôi sống chính mình, cô nhận hết.

Đạo diễn là áo cơm là cha mẹ, nói một không nói hai, Giang Tinh Tinh đành phải dựa theo lời ông ta nói mà làm.

Diễn vai thái giám tổng quản là một người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi, Giang Tinh Tinh không có ý kiến gì với bản thân ông ta, nhưng mà ông ta diễn một lão thái giám lẩn lộn thành tinh rất là sống động, thế cho nên lúc Giang Tinh Tinh bị ôm vào ngực, suýt nữa nôn ra cả người ông ta.

Xong việc cô cũng xem xét lại, tâm thái như vậy là rất không chuyên nghiệp, cô cần phải nhập tâm vào vai diễn, về nhà cố gắng luyện tập thêm, nhất định có thể diễn tốt vai này.

Vào thời gian nghỉ ngơi, Giang Tinh Tinh không yên tâm người đàn ông trong nhà, điện thoại anh ta mất rồi, Giang Tinh Tinh tìm cho anh một chiếc điện thoại cổ không dùng ở nhà, làm phương tiện liên lạc hàng ngày với anh ta.

"Anh Thương, anh đang làm gì đấy?"

"Pull-up."

Điện thoại vang lên tiếng thờ đốc nặng nề của đàn ông, vậy mà lại có cảm giác gọi cảm. Giang Tinh Tinh vô thức mặt đỏ tai hồng, trong đầu hiện lên cơ

bắp rắn chắc trên tay của anh.

Người đàn ông hoang dã này, tinh lực quá nhiều sao, không phải hít đất thì là pull-up.

"Anh kéo xà ở đâu?"

"Quạt điện nhà cô."

Giang Tinh Tinh mắt hai giây để phản ứng, sắc mặt lạnh đi: "Dao phay của tôi đâu!"

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất, tiếp đến là giọng nói đã bình ổn của người đàn ông, rồi lại là tiếng mở cửa.

"Ban công lộ thiên nhà cô thật lớn, tôi rất thích, sao cô tìm được chỗ tốt thế này vậy?"

Giang Tinh Tinh...

Quả nhiên là kẻ có tiền, xem sân thượng nhà người ta thành ban công lộ thiên.

"Loại sân thượng kho hàng này rất tiện, không có ai đi lên, cho nên nó là một mảnh đất trời của tôi." Lúc Giang Tinh Tinh nói những lời này còn rất đắc ý.

"Không tồi, sau này chúng ta có thể ở đây cùng nhau vận động."

Giang Tinh Tinh không hề nghĩ ngợi đã nói: "Được đó."

Bên kia đèn thoại vang lên tiếng cười gọi cảm của người đàn ông: "Gọi điện thoại tới là có việc gì sao?"

"Tôi hỏi anh ăn cơm chưa thôi."

"Chưa, đang chờ cô về."

"Ồi, khuya tôi mới về được, tủ lạnh có thức ăn nhanh, anh tự hâm nóng đi, đừng để bị đói, lượng tinh lực anh tiêu hao một ngày quá lớn rồi."

Thương Giới nghe được sự quan tâm trong giọng nói của cô, khóe môi vô thức nở nụ cười.

Một người phụ nữ vừa sẵn sốc lại vừa ngoan ngoãn.

...

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, ngồi dưới cây liễu trong cung xem xét lại kịch bản, bên cạnh có vài cung nữ bắt đầu nói chuyện phiếm vô nghĩa...

"Vẫn chưa tìm được tổng giám đốc Thương của tập đoàn Thương thị à?"

"Chưa, hoàn toàn không có tin tức, chẳng khác gì bốc hơi khỏi nhân gian."

"Hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi?"

"Này này! Cái miệng quạ đen, đừng có nói bậy!"

"Aizz, bác sĩ kia nói... Bệnh của Thương Giới, mọi người có biết gì không?"

Nhắc đến đề tài này, mấy cô gái trẻ lập tức trở nên hăng hái, đến gần cùng nhau bàn tán...

"Trên Bách Khoa Baidu nói gì đó mà gây nghiện, có tính mãnh liệt, chu kỳ liên tục và bị thúc đẩy, nếu nhu cầu không được thỏa mãn thì sẽ rất đau đớn."

"Trời ạ, không thể nào tin được, người đàn ông lạnh lùng cấm dục như Thương Giới lại mắc phải loại bệnh này."

"Không phải là nhân cách thứ hai à, đó căn bản không phải anh ấy bình thường, mà là một người đàn ông hoàn toàn khác."

"Cho dù là ai thì đó cũng là Thương Giới, tổng giám đốc tập đoàn Thương thị. Ồi, nếu tôi có thể nhặt được anh ấy thì tốt rồi, người đàn ông đẹp trai nhiều tiền như vậy, còn có loại tinh lực dùng mãi không hết và nhu cầu mãnh liệt, vừa nghĩ đã thấy kích thích."

"Mọi người nói xem, nếu tôi nhìn thấy anh ấy, anh ấy làm chuyện xấu hổ với tôi, có thể sẽ phụ trách với tôi không, cưới tôi, để tôi làm thiếu phụ nhân nhà họ Thương."

"Ồi chào, cô cứ mơ mộng hão huyền đi, loại chuyện tốt này không tới lượt chúng ta đâu, nỗ lực đóng phim, nói không chừng còn có ngày xuất đầu."

Đám cung nữ chú ý Giang Tinh Tinh nghiêng sang, dường như là đang nghiêm túc nghe lén, vì thế liền chuyển đề tài...

"Chúng ta cố gắng đóng phim, nói không chừng tương lai còn có ngày xuất đầu, được đạo diễn lớn nhìn trúng, đóng vai nữ số một, nhưng mà có vài người, dù có cố gắng thế nào thì cũng chỉ được diễn vài quần chúng thôi."

"Đúng vậy, bị phá tướng còn đòi đóng phim, không bằng nhân lúc còn sớm mà đổi nghề đi."

...

Vốn Giang Tinh Tinh muốn nghe một ít chuyện về Thương Giới từ miệng mấy cô gái đó, không ngờ đề tài lại chuyển hướng về mình.

Mấy cô gái cùng đóng cung nữ với cô, không ai thích Giang Tinh Tinh, gần đây vì kỹ thuật diễn của cô vượt xa mấy người kia, được đạo diễn cho đóng một vai cung nữ xuất hiện với tần suất tương đối nhiều, còn có lời thoại, chuyện này khiến mấy cô gái kia đỏ mặt ghen ghét, liều mạng lấy vết sẹo của cô để giễu cợt.

Giang Tinh Tinh cũng không phải người dễ bị bắt nạt, lập tức nói: "Nếu không có kỹ thuật diễn, chỉ có một gương mặt xinh đẹp mà cũng có thể diễn nữ số một, vậy bộ phim kia vĩnh viễn chỉ là thứ phim rẻ tiền, không được người xem tán thành, cũng sẽ không được người ta ghi nhớ."

"Không quan tâm phim hay, phim rẻ tiền gì đó, có kỹ thuật diễn cũng không đến lượt cô diễn vai nữ số một."

Giang Tinh Tinh hờ hững nói: "Ít nhất tôi cũng được đóng vai Giác Nhi có lời thoại."

Một cung nữ trong đó, tên Tống Tiêu Tiêu đột nhiên đứng lên, chỉ vào Giang Tinh Tinh, nói: "Diễn Giác Nhi thì có gì hơn người, trên mặt cô có sẹo, người xem sẽ không thích cô, chỉ biết xem cô là quái vật, có là Giác Nhi thì cũng không ai thích cô, ngay cả bạn trai cũng không có!"

Giang Tinh Tinh quay người đi, khẽ nói thầm: "Người đàn ông trong mộng của mấy người thích vết sẹo của tôi đấy."

Nghĩ đến những lời Thương Giới nói hôm qua lúc đang lìm đim, cô không khỏi cảm thấy thoải mái, hoàn toàn không muốn so đo với những người này.

Cô có chí lớn, đám người này là chim sẻ riu rít, vĩnh viễn chỉ thấy bầu trời một tác trên đầu, căn bản là không hiểu được.

Đạo diễn kêu Giang Tinh Tinh về xem xét, làm thế nào để nhập tâm vào nhân vật lăng lợ quyền rũ thái giám tổng quản.

Giang Tinh Tinh chưa từng đóng loại nhân vật mị hoặc thế này, cho nên cần luyện tập nhiều hơn.

Cô đến chỗ hậu cần của đoàn phim nhận com hộp, người phục vụ cố ý bỏ thêm thịt cho cô, chúc mừng cô được đóng vai có lời thoại.

Giang Tinh Tinh quyết định thử diễn với nhân viên hậu cần này trước, mềm giọng nói: "Anh Triệu, hôm nay có thể cho người ta thêm một phần com hộp không, người ta muốn lấy về ăn khuya."

Nhân viên hậu cần ma xui quỷ khiến đỏ mặt, ngượng ngùng đưa hai hộp com cho Giang Tinh Tinh, còn xấu hổ nhìn cô, mím môi cười trộm..

"Ồi chào, cô thật... Nghịch ngợm."

Giang Tinh Tinh run rẩy cả người, lập tức khôi phục bình thường, thỏa mãn xách com rời khỏi thành điện ảnh.

Ai nói không ai thích cô, người thích cô rất nhiều, tương lai sẽ càng ngày càng nhiều, cô sẽ có thật nhiều fan của mình!

...

Phía nam thành phố, không khí vào đêm hết sức mát mẻ.

Giang Tinh Tinh đi thang máy lên tầng cao nhất, bước vài bậc cầu thang là có thể lên sân thượng.

Màn đêm đã tới, người đàn ông kia kéo chiếc sô pha bằng da cũ kỹ màu đỏ sậm của cô ra sân thượng, giờ phút này anh ta chỉ mặc một cái quần đùi màu đen, thân trên lộ lỏ, từng múi cơ bắp trên người vô cùng săn chắc.

Anh ta đưa lưng về phía cô, hơi cúi người hút thuốc, cánh tay mạnh mẽ kia tùy ý khoác ở sô pha, hai chân bắt chéo, nhìn cảnh đêm rực rỡ của thành phố.

Chú chó lông vàng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nhìn anh.

Bên chân anh ta là vài chai bia trống không, ngã trái ngã phải.

Cảnh tượng thế này, trong đầu Giang Tinh Tinh đột nhiên nhảy ra bốn chữ...

Từ tri nhục lâm [1].

[1] Từ tri nhục lâm (ao rệu rùng rịt): là một thành ngữ ám chỉ cách sống cực đoan xa xỉ, buông thả, không biết hạn chế

Quá bóng bẩy, xa hoa lãng phí rồi.

Một người đã độc thân nửa đời như cô, độc thân một mình hơn hai mươi ba năm, đột nhiên lại nhặt được một tiểu chó săn khỏe mạnh cơ bắp gọi cảm, không có việc gì còn thích khóa thân nửa người, như đang cố ý khoe cơ bắp toàn thân của anh ta.

Dù Giang Tinh Tinh tự nhận mình là bà cô không gả cũng được, nhưng cũng không chịu nổi sự dụ hoặc trần trụi như vậy.

Cô đi tới ngồi cạnh anh, anh hoàn toàn không phát hiện cô đã về, trên khớp xương ngón tay là điều thuốc đã cháy một nửa.

Giang Tinh Tinh chú ý vào đôi mắt anh, đôi mắt đen thâm sâu phản chiếu thành phố phồn hoa, như một ngân hà sáng lạn.

Cô kim lòng không được, hỏi: "Anh Thương, anh đang nghĩ gì đây?"

Thương Giới thu hồi ánh mắt, thẳng thắn trả lời: "Phụ nữ."

Giang Tinh Tinh hỗn loạn, còn tưởng anh đang suy tư vấn đề vũ trụ triết học gì đó, không ngờ tên này...

Cô nhớ đến mấy lời cung nữ kia bàn tán, nói với anh: "Anh Thương đừng nói đùa, người như anh, muốn phụ nữ gì mà không có, còn cần phải ở đây suy nghĩ vẩn vơ sao."

Thương Giới đột nhiên quay qua cô.

Bị đôi mắt thâm thúy quyến rũ kia nhìn, hô hấp Giang Tinh Tinh bỗng nhiên cứng lại, nhịp tim bắt đầu gia tốc.

"Muốn phụ nữ gì mà không có." Anh từ từ đến gần cô, khoe môi có một nụ cười không đứng đắn: "Người khác tôi không thích, chỉ muốn cô thôi, có cho tôi không?"

---

[1] *Điền cổ tửu trì nhục lâm*:

Điền cổ này dùng để nói đến lối sống sa đọa của vị quân chủ cuối triều Thương – Đế Tân (hay còn gọi là Trụ Vương). Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Đế Tân rất thích là Tửu trì Nhục lâm (酒池肉林). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là "Tửu Trì" (ao rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ, các cây được trồng trên đó được treo dây xiên thịt thú rừng nướng, lơ lửng trên hồ rượu, dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua được các cây thịt xuống mặt đất, gọi là "Nhục Lâm" (rừng thịt).

Điều này cho phép Đế Tân, bạn bè và thê thiếp của ông lênh đênh trên những chiếc xuồng trong hồ rượu, suốt ngày đêm vui chơi ở đây, đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Muốn yêu đương với tôi

Edit: *Nhược Vy*

Beta: *Quanh*

“Có cho tôi không?”

Đôi mắt đẹp đẽ của người đàn ông hơi híp lại, dịu dàng nhưng cũng ngả ngón nhìn cô.

Cả người Giang Tinh Tinh bị anh vây lại trên sofa, hormone nam tính quần quanh khiến cô không cách nào hô hấp, thậm chí là không thể suy nghĩ.

Anh đưa tay, cởi cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi cô, bộ ngực bị áo sơ mi màu trắng bó buộc, tựa như hai con thỏ bị buộc chặt, từng cúc áo bị cởi ra thì lại giải thoát thêm một phần.

Phong cảnh mê người trước ngực cô, giống như mỹ nhân che khăn tỳ bà nửa mặt, như ẩn như hiện.

“Anh Thương, xin... xin anh tự trọng.”

Điều thuốc trong kẽ hở ngón tay anh, tàn thuốc rơi vào nền xi măng ẩm ướt, bị hòa tan trong khoảnh khắc.

Thương Giới thấy cô vô cùng căng thẳng, đúng là một cô bé chưa trải việc đời.

Anh quyết định không trêu đùa cô nữa, kéo cô qua, thay cô cài lại chiếc cúc áo cuối cùng: “Trêu cô thôi, xem cô căng thẳng chưa kìa.”

Giang Tinh Tinh...

Đùa vậy vui lắm à!

Cô đứng dậy, nhìn sân thượng trống không xung quanh, anh đã đẩy bàn và ghế sofa của cô ra đây, quả nhiên là ngại nhà cô quá nhỏ.

Trước kia ở một mình, thật ra cũng không thấy chật chội gì lắm, bây giờ trong nhà có thêm một người đàn ông, còn là một người đàn ông cao to cường tráng, đột nhiên cảm thấy chật hẹp hơn nhiều.

Anh muốn hoạt động bên ngoài thì cứ tùy anh đi.

“Tôi có mang com hộp về, anh đói bụng rồi, mau ăn đi.” Sau khi cho chú chó lông vàng ăn, cô mang com hộp lên bàn, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay rất cuộc tôi cũng có lời thoại, cũng có thể nhận nhiều hơn một phần com hộp.”

“Chúc mừng, rất cuộc cũng không cần đóng vai quần chúng nữa.”

Thương Giới đã sớm đói bụng, cũng không chê, lấy hộp com ăn từng miếng lớn. Nhìn anh ăn ngon lành như vậy, Giang Tinh Tinh đột nhiên cảm giác vô cùng vui vẻ, rất có cảm giác thành tựu, loại cảm giác này tựa như... Nuôi thêm một chú chó lớn, mà chú chó này còn dễ ăn, cơ thể to lớn khỏe mạnh.

Thương Giới quay đầu nhìn cô, hai chân cô vắt chéo, ngồi bên cạnh anh như chim nhỏ nép vào người, đang nhìn anh bằng gương mặt vui vẻ.

“Không đói à?”

“Đói chứ.” Giang Tinh Tinh cầm đôi đũa, mở miệng ăn từng miếng, vừa ăn vừa nhìn anh.

“Cô Giang à, nếu cô còn tiếp tục nhìn tôi.” Thương Giới buông đũa: “Tôi sẽ có lý do để cho rằng cô nhớ thương tôi.”

Giang Tinh Tinh vội dời mắt đi: “Đâu có, tôi chỉ thấy anh ăn rất ngon lành.”

Trước kia cô luôn ăn com một mình, bây giờ ở nhà vô duyên vô cớ có thêm một người đàn ông, vậy mà cũng thêm vài phần náo động vui vẻ, thảo nào cô vừa ra ngoài đã nghĩ về nhà.

Giang Tinh Tinh thấy anh ăn sạch thịt trong hộp, vì thế gấp thịt của mình cho anh.

Thương Giới thấy cô run rẩy vươn đũa qua, mày kiếm hơi nhíu lên, không chút do dự nhận lấy lát thịt, mở miệng ăn.

Giang Tinh Tinh thấy anh không chê thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, cho anh toàn bộ thịt của mình: “Anh ăn nhiều một chút.”

Đúng là một người phụ nữ sẵn sàng.

Thương Giới đến từng này tuổi, đã từng gặp không ít phụ nữ, nịnh nọt, ngây thơ, thông minh... Tiếp cận với mục đích riêng, cho dù có lấy khăn che mặt, một người thú vị hay người cố tình che dấu bản thân, trưng ra khuôn mặt lấy lòng cũng vô cùng nhạt nhẽo.

Anh đột nhiên đắn đo trước người phụ nữ này, cô luôn có một khả năng khiến anh cảm thấy rất thoải mái, cho dù cô có mang mục đích, anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Thương Giới nói: “Quan tâm tôi à?”

Cô ra vẻ thoải mái mà nói: “Anh đấy, ngày nào cũng vận động tiêu hao nhiều thể lực như vậy, tôi không muốn để anh chết đói, nếu không tương lai tôi đòi tiền đồ từ ai đây.”

Nếu ở nhà cô, cô phải phụ trách với anh.

“Cô muốn gì tôi cũng cho.” Thương Giới cười nói, nhanh chóng ăn xong com rồi vào nhà.

Có anh bảo đảm, Giang Tinh Tinh yên tâm chậm rãi ăn com tối, chai bia bên chân còn một nửa, cô cầm lên uống một ngụm.

Người này, lấy hết hàng hóa cô tích trữ trong tủ ra, sau này anh trở về, cô nhất định phải tìm anh đòi lại mới được.

Dọn dẹp xong, Giang Tinh Tinh vào nhà, vì sofa và bàn đã bị dọn ra bên ngoài, trong phòng trống hơn rất nhiều, cô còn chưa thích ứng được.

Vừa vào cửa đã thấy người đàn ông ở trần kia đang nằm trên giường cô, trong tay cầm tạp chí thời trang của cô, giờ xem.

Trang bìa là một người mẫu nữ mặc nội y gợi cảm, ánh mắt anh lại vô cùng bình tĩnh, nhìn kỹ đáng nữ người mẫu, còn lắc đầu ngán ngẩm, giờ trang sau.

Giang Tinh Tinh không khỏi nghĩ đến tin tức mình nghe được, nhân cách thứ hai, nghiện tình dục.

Bây giờ cô không thể nào phân biệt được, rốt cuộc là ai đang nói nói thật, ai đang nói dối.

Nếu Thương Giới nói thật, cô không thể để anh bị bắt về, rất khó mà tưởng tượng được, người đàn ông như anh phải ở bệnh viện tâm thần cả đời, quá phí phạm của trời.

Nhưng nếu anh nói dối, vậy thì anh... Rất có thể là một mối nguy hiểm.

“Gây nghiện, có tính mãnh liệt, chu kỳ liên tục và bị thúc đẩy, nếu nhu cầu không được thỏa mãn thì sẽ rất đau khổ...”

Hồi ức cô rơi vào trang giải thích trên Bách Khoa Baidu, cũng không chú ý tới ngón áp út tay trái của Thương Giới, vô ý thức cong lại lần thứ hai.

Thương Giới khép tạp chí lại, từ từ nhắm hai mắt, dường như đang bình ổn cảm xúc. Điều này khiến Giang Tinh Tinh lâm vào một loại khủng hoảng và căng thẳng, càng cảm thấy Thương Giới này và Thương Giới lạnh lùng bình thường trên TV, hoàn toàn bất đồng.

Thương Giới ngồi dậy, lấy cái gì đó trong túi, Giang Tinh Tinh cấp tốc cầm dao gọt hoa quả theo phản xạ có điều kiện.

Thương Giới???

Giang Tinh Tinh nhìn dao gọt hoa quả, rồi lại nhìn hộp thuốc trong tay anh, xấu hổ nở nụ cười, tri kỷ nhắc nhở: “Anh Thương hút thuốc thì nhớ ra ngoài nha.”

Thương Giới ném hộp thuốc xuống giường, nói: “Cô đang hoài nghi tôi?”

“Đâu có, sao lại vậy được.” Giang Tinh Tinh đáp: “Tôi định gọt táo cho anh ăn mà.”

“Nhà cô ngoài trừ mì ăn liền, còn có trái cây sao?”

Giang Tinh Tinh...

Vậy thì cô dứt khoát bắt chấp tất cả, nói thẳng.

“Tôi... Tôi có hơi hoài nghi anh, bởi vì anh bây giờ và Thương Giới kia thật sự rất không giống nhau.” Cô buông dao gọt hoa quả, tiếp tục nói: “Bác sĩ nói anh bị nhân cách phân liệt, nhân cách thứ hai... Ừm, rất hấp sắc, tôi thật sự không biết nên tin ai, bây giờ anh ở nhà tôi, tôi không thể không đề phòng.”

Thương Giới không chút để ý mà đứng dậy, đến bên cạnh cô, đầu ngón tay nâng cằm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Có bạn trai chưa?”

“Chưa... Chưa có.”

“Vậy cô sợ gì.”

“Ý tôi không phải là thế!” Giang Tinh Tinh nghiêng đầu đi, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, không dám nhìn khuôn mặt khôi ngô của anh: “Tôi không có còi mở như thế, có thể... ừm... quan hệ tình dục khi không có tình yêu với anh.”

Nói xong, cả gương mặt Giang Tinh Tinh đỏ ửng.

Thật là xấu hổ, ngoại trừ đóng phim, bình thường cô không tiếp xúc với người khác giới theo kiểu này, còn nói mấy chuyện xấu hổ như vậy!

Đôi môi mọng của Thương Giới nhếch lên, đôi mắt đào hoa cong lại, trên mặt là nụ cười không đứng đắn: “Thì ra cô muốn yêu đương với tôi trước.”

“Này!”

Giang Tinh Tinh kinh ngạc, đây là tư duy kiểu gì, có nói vậy khi nào.

Nhưng mà nói đi nói lại, có người bạn trai đẹp trai nhiều tiền như Thương Giới, trước kia ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ, rất khó từ chối.

Bình tĩnh, cô là có người có nguyên tắc!

“Anh Thương, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn tương lai anh trở về, thực hiện lời hứa thôi.”

Thương Giới nhún vai, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì đâu có gì, cô có chuyện cần tôi giúp, có gì mà phải để ý thân phận thực sự của tôi rốt cuộc là thế nào, cô chỉ cần biết, tôi có thể cho cô tất cả những gì cô muốn là được.”

Nói... Cũng đúng.

Cần gì suy xét nhiều như thế, nhân cách thứ hai gì, anh em tranh giành gia sản gì đó, cô không cần suy xét ai đang nói dối, chỉ cần biết giờ cô đang chứa chấp anh, tương lai có thể thắng chức rất nhanh, vấn đề sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

“Vậy anh Thương, nếu chúng ta muốn sinh sống lâu dài thì phải có quy tắc.” Giang Tinh Tinh nhìn anh, nói: “Anh không thể... Làm loại chuyện đó với tôi.”

Thương Giới cười, ý vị sâu xa hỏi lại cô: “Loại chuyện nào?”

“Thì...” Mặt Giang Tinh Tinh lại đỏ lên, giọng nhỏ như tiếng ruồi muỗi vo ve: “Chuyện giữa đàn ông và phụ nữ.”

Thương Giới nhìn về mặt ngai ngừng của cô, đột nhiên lại dâng lên cảm giác yêu thích và thương tiếc.

“Đây là nhà cô, chúng ta cứ theo quy tắc cô định ra mà làm, vậy là được rồi chứ?”

Giang Tinh Tinh liên tục gật đầu: “Cảm ơn anh Thương đã hiểu!”

“Cô muốn yêu đương trước, sau đó mới phát triển thêm một bước, tôi không có ý kiến.”

“Hả?”

Có chỗ nào không đúng, cô đâu có nói muốn yêu đương trước, với lại... Cái gì mà phát triển thêm một bước, không có phát triển thêm một bước gì hết!

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Thương Giới, cuối cùng Giang Tinh Tinh vẫn lựa chọn từ bỏ, cô có nói qua nói lại cũng không rõ, vậy thì cứ thế đi.

Giang Tinh Tinh một nghề hai trắng tay, đã sắp không sống nổi nữa, còn gì mà cố kỵ, cô cũng không phải trình tiết liệt nữ gì đó, đến ngày thật sự sống không nổi, nếu được ôm cái đùi vàng này, cô cũng sẵn lòng.

Buổi tối là thời gian Giang Tinh Tinh diễn thử, Thương Giới ngồi xếp bằng trên giường, hứng thú nhìn cô một mình biểu diễn tiết mục câu dẫn thái giám, vui vẻ như một chú chó, ôm bụng cười to nhiều lần.

“Bộ phim rẻ tiền cô nhận tên gì đây?”

Giang Tinh Tinh nhụt chí ngồi trên giường: “《 Thái giám tổng quản thâm cung bí sự 》.”

Thương Giới cười đến mức không thắng nổi lưng, liên tục lắc đầu: “Cô có kỹ thuật diễn như vậy, lại đi diễn loại phim cấp ba rẻ tiền này?”

Nói là phim cấp ba cũng không sai, Giang Tinh Tinh cũng biết, đây không phải bộ phim tốt đẹp gì, quay để bán cho những trang web phim cấp ba.

Nhưng cô đâu còn cách nào, có thể có cơ hội đóng phim đã là không tồi rồi, phim điện ảnh và phim truyền hình chính quy chọn diễn viên rất cẩn thận, trên mặt cô có sẹo, bị loại ngay từ vòng đầu tiên.

“Ồi, tôi chỉ nói vu vơ vậy thôi, sao lại đỏ mặt rồi.”

Thương Giới vội vàng kéo cô đến cạnh mình, nhìn hốc mắt đỏ ửng của cô, trong lòng thương tiếc, ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

“Tôi... Tôi đâu còn cách nào.”

Cảm xúc của Giang Tinh Tinh đột nhiên suy sụp, cảm xúc tiêu cực, áp lực công việc, còn có sự cười nhạo của những người khác tích lũy mấy ngày qua... Tựa như thủy triều cán nuốt cô, cơ thể gầy gò của cô bắt đầu run rẩy: “Mặt mũi tôi thế này, vĩnh viễn không thể nào đảm đương nổi vai nữ số một, tôi chỉ có thể đóng cái loại phim rẻ tiền này.”

Cô bắt đầu đau lòng chảy nước mắt.

Thương Giới...

Anh chưa từng dỗ con gái lần nào, đa số là phụ nữ chủ động đến nịnh bợ anh.

Nhưng mà bây giờ, nghe cô nức nở kể ra, trong lòng anh cũng khó chịu, trong cổ họng như bị nghẹn, nuốt không được mà nhổ cũng không xong.

“Được rồi.” Anh đưa tay vén tóc mái thưa của cô lên: “Xấu chỗ nào, rõ ràng là rất... Gọi cảm.”

Không sai, gọi cảm...

Thế cho nên từ ánh mắt đầu tiên, anh đã si mê không quên được... Vậy nên mới không thể không chế mà tới tìm cô.

Giang Tinh Tinh mở to đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn anh: “Anh...”

Cô hít mũi: “Anh đang an ủi tôi à, anh Thương, anh thật tốt.”

Người đau lòng là cô, không nên làm phiền người khác, cô hiểu rõ việc này.

“Tôi không an ủi cô.” Đầu ngón tay Thương Giới nhẹ nhàng vuốt ve má cô, thay cô lau đi nước mắt: “Thích thì tôi sẽ nói thẳng, tôi thích ánh trắng của cô, từ lần đầu tiên thấy cô, trong đầu tôi không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn 데 cô.”

Giang Tinh Tinh...

Anh hào tâm an ủi cô, không phải cô nên rất cảm động sao, vì sao giờ lại muốn đánh người.

“Cho nên đừng có mất niềm tin, cứ đóng phim đi.”

Giang Tinh Tinh đẩy tay anh ra: “Cảm ơn anh Thương, tôi không khóc nữa.”

Thương Giới vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng an ủi được, đúng là hao tâm tổn sức, còn phải dốc cả vốn liếng của mình vào.

Không còn cách nào, anh rất thích cô, không thể nhìn cô khóc.

Giang Tinh Tinh rửa mặt xong đi ra, nói với Thương Giới: “Anh Thương, tôi muốn diễn thử tiếp, anh đừng có cười.”

Thương Giới ngồi ngay ngắn: “Diễn một mình không thú vị, cô cứ xem tôi là đối tượng để diễn thử, chắc là hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, cũng đúng, cô diễn một mình không tìm được cảm xúc, không bằng coi anh là thái giám tổng quản, nói không chừng hiệu quả sẽ không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thương

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Bàng tổng quản, ngài thương nô tỳ đi.”

Giang Tinh Tinh vừa nói vừa bò về phía Thương Giới ở mép giường.

“Bàng tổng quản, xin ngài... Xin ngài đừng giết nô tỳ, ngài bảo nô tỳ làm gì, nô tỳ cũng bằng lòng.” Giang Tinh Tinh tựa vào ngực Thương Giới, cổ áo hơi rộng, vai ngọc lộ ra, trên mặt còn có nước mắt, yếu ớt động lòng người.

Ánh mắt Thương Giới càng thêm thâm trầm, anh si mê nhìn cô, cho đến khi bị Giang Tinh Tinh cắt ngang: “Ừm, anh Thương, anh phải đọc lời thoại.”

“À.” Thương Giới phản ứng lại, nhìn lời thoại kịch bản trong tay, nói nhỏ: “Vật nhỏ thật đáng yêu, theo ta, bảo đảm người sẽ mãi được hưởng vinh hoa phú quý.”

Đọc xong anh còn run lên: “Mẹ kiếp, lời thoại thật ghê tởm.”

Giang Tinh Tinh nhắm hai mắt lại, tựa vào ngực Thương Giới, run giọng nói: “Nô tỳ... Nô tỳ nghe ngài.”

Thương Giới cúi đầu, chỉ thấy lông mi đen dài của cô gái đang run rẩy, cái loại vẻ mặt sợ hãi và bất lực, được cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một tác da thịt của cô như biết đóng phim, hoàn toàn toàn nhập tâm vào nhân vật.

Thương Giới cảm lòng không đau mà đưa tay ôm eo cô.

Lúc anh đụng tới cô, cơ thể mẫn cảm của cô phối hợp run lên.

Thương Giới nhìn kịch bản, hắng giọng nói: “Nếu không muốn, ta cũng không ép người, dưa hấu xanh không ngọt, ta cũng không hứng thú chơi trò cưỡng ép... Mẹ kiếp, đây là cái loại phim cấp ba rẻ tiền gì.”

Giang Tinh Tinh không bị Thương Giới ảnh hưởng, cô vẫn nhập tâm vào nhân vật như cũ, vội vàng thấp giọng khẩn cầu: “Bàng tổng quản, nô tỳ... nô tỳ lần đầu làm loại chuyện này, không có kinh nghiệm, nô tỳ bằng lòng.”

Nói xong, Giang Tinh Tinh bắt đầu cởi cúc áo mình, một cái, một cái... Cho đến khi tới bụng.

Bên trong cô còn mặc một cái áo dây bó người, vây lấy bộ ngực tròn trịa.

Giang Tinh Tinh đóng phim, thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn chuyên nghiệp, cho dù lúc này Thương Giới đã ôm cô lên đùi, cô vẫn có thể ngồi trong lòng anh, không bị hoảng loạn, tiếp tục diễn.

“Bằng tổng quản, ngài muốn nô tỳ thế nào đây?”

“Tiếp tục cởi.”

Đương nhiên, đây là lời kịch trong phim, nhưng cũng theo như mong muốn của Thương Giới, vì thế Giang Tinh Tinh cởi áo sơ mi ra, ném qua một bên, trong phim, chắc là bên trong cô còn mặc trung y, nhưng mà bây giờ là áo hai dây bó người.

Được rồi, bây giờ cô phải bắt đầu dùng hết thủ đoạn để câu dẫn thái giám tổng quản.

Giang Tinh Tinh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn yết hầu Thương Giới, sau đó lại dọc theo cần cổ của anh, hôn lên phía trên, cho đến khi tới gương mặt góc cạnh.

Đột nhiên, Thương Giới đưa tay nắm cằm cô, xoay người đè cô dưới thân mình, một tay cầm chặt tay cô.

Kịch bản bị anh ném sang một bên, hô hấp anh nặng nề, đôi mắt đen thâm thúy, lưu chuyển sức mạnh hoang dã của đàn ông.

Anh cũng không phải thái giám gì đó.

Giang Tinh Tinh còn đang đắm chìm trong vai diễn, yếu ớt kêu lên một tiếng: “Bằng tổng quản.”

Thương Giới đưa tay đặt dưới phần cổ trắng mịn của cô, cúi người muốn hôn cô, cô vội vàng quay mặt tránh đi, lúc này, cô mới cảm giác được, cơ thể người đàn ông này không thích hợp.

Anh quá nóng, từng múi cơ bắp căng chặt, toàn thân nóng bỏng vô cùng, mà dưới thân cũng có thứ gì đó trở nên kỳ lạ.

“Anh Thương?”

Lúc này anh như tỉnh ra khỏi mộng, buông cô ra, sầm mặt không nói một lời vào nhà vệ sinh, sau đó, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước ào ào.

Giang Tinh Tinh sửng sốt một lát, sau đó tiếp tục xem kịch bản, cân nhắc lời thoại và động tác, không nghĩ nhiều.

Chỉ cần có liên quan đến việc đóng phim, Giang Tinh Tinh sẽ vô cùng nghiêm túc, chuyên tâm.

Thương Giới vọt vào nước lạnh xong, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, lên giường bọc chăn lại, đưa lưng về phía cô, không biết lại giận dữ gì.

Giang Tinh Tinh một mình tự đạo diễn tự luyện tập một lúc lâu, đến khi cô ngáp một cái, đêm đã khuya.

Lúc này cô mới chú ý, từ này đến giờ Thương Giới không nói gì.

Sao lại thế này?

Cô dùng khuỷu tay đẩy anh: “Anh Thương, anh sao thế?”

Thương Giới mở mắt ra, không để ý đến cô như cũ, giống như một đứa trẻ đang cáu kỉnh.

Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, tưởng là mình chưa cảm ơn nên anh giận, thế là vội vàng nói: “Cảm ơn vì đã giúp tôi diễn, anh diễn rất tốt, thật đấy.”

Cô thành tâm nói.

Thương Giới vẫn không để ý đến cô, nhắm mắt: “Tôi ngủ đây.”

Giang Tinh Tinh không thể hiểu được: “Anh Thương, mời anh mang sô pha vào nhà, sau đó ngủ trên sô pha nha.”

Thương Giới...

Giả chết.

Giang Tinh Tinh đẩy anh, anh tiếp tục không nhúc nhích, bọc rất giống xác ướp.

“Anh Thương, anh không thể vậy được.”

Đây không phải là chơi xấu sao, chẳng lẽ muốn đuổi cô xuống giường?

Cô lại đẩy lưng anh, nói to rõ ràng: “Thương Giới, anh đi xuống cho tôi!”

Hồ không phát uy liền xem là thỏ con sao!

Không ngờ Thương Giới đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn cô, đáng vẻ này, giống y hệt Thương Giới cô nhìn thấy trên TV.

Giang Tinh Tinh sững sốt, giọng lập tức mềm lại: “Chuyện này, anh cũng nói đây là nhà tôi, quy tắc do tôi định ra, tôi ngủ giường, anh ngủ sofa, đây là quy tắc.”

Thương Giới nói: “Tôi không cho phép cô đóng bộ phim kia.”

Giang Tinh Tinh ngây ra một lúc mới phản ứng lại, hai người họ hoàn toàn không nói cùng chủ đề: “Sao lại không cho tôi đóng?”

Thương Giới cầm lấy kịch bản: “Cô diễn loại phim cấp ba này, tương lai sẽ là vết nhơ cả đời của cô, tự cô nghĩ đi, một ngày cô trở thành ảnh hậu, người ta sẽ đào bới lại cô thời còn trẻ với những bộ phim này, xoi mói bàn tán về thân thể cô, gọi cô là ảnh hậu phim cấp ba, cô có vui không?”

Đương nhiên là không vui, nhưng cô cũng phải sống, bây giờ không diễn bộ phim này, cô phải làm sao, cứ thế chết đói sao?

“Anh Thương, hình như...” Cô cố gắng để giọng mình nghe thật ôn hòa: “Hình như anh quản hơi nhiều rồi!”

“Ngày mai không cho cô đi làm.” Nói xong, anh còn bưng ghế ngồi cạnh cửa: “Tôi giữ cửa, cô đừng mong có thể ra ngoài một bước.”

Lần này Giang Tinh Tinh thật sự tức giận: “Sau này tôi thế nào không cần anh quản, bây giờ tôi phải nuôi sống chính tôi, cũng phải nuôi sống một người đàn ông như anh, anh ăn nhiều, tôi phải liều mạng làm việc, đương nhiên, anh ăn nhiều không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi thích đóng phim, phim cấp ba cũng được, hay là tương lai làm nữ số một hư vô mờ mịt cũng được, chỉ cần có thể đóng phim, tôi đều cam tâm!”

Thương Giới sầm mặt, gân xanh nổi lên, chỉ cần nghĩ đến việc cô sẽ làm những chuyện vừa làm cùng anh với người đàn ông khác, lồng ngực anh như muốn nổ tung!

“Cô có biết không, như vậy rất rẻ tiền.” Anh nhìn cô, gần từng chữ một: “Ông ọ làm dáng, thoát y, phô bày phong tình? Loại phim này chuyên bán cho mấy trang web rác rưởi, để vô số tên đàn ông xem, cô còn cảm thấy mình rất cao thượng không?”

Hai chữ “rẻ tiền” khiến trái tim Giang Tinh Tinh như bị ai đó đâm vào, cô dùng chân che cơ thể lại, ôm gối ngồi ở đầu giường, hung hăng trừng mắt với Thương Giới cạnh cửa.

“Tôi đóng phim, đóng phim không có cao hay thấp gì cả, chỉ có diễn hay không diễn mà thôi, tôi không cao thượng, nhưng tôi tự mình kiếm ra tiền, tôi được làm chuyện mình thích, tôi không rẻ tiền...”

Không khí yên ắng hồi lâu, một tiếng “phụt” vang lên, Thương Giới đưa tay tắt đèn.

Trong bóng đêm, Giang Tinh Tinh nằm một mình trên giường, cơ thể hơi run rẩy, cô cũng biết bộ phim kia không phải dạng tốt lành gì, nhưng cô có thể làm gì đây, đóng phim là giấc mộng của đời cô.

Vài phút sau, cô cảm giác bên cạnh hơi lún xuống, dường như có người ngồi xuống cạnh cô.

Giang Tinh Tinh dịch người đi, cách xa anh.

Một bàn tay ấm áp đặt trên vai cô, cô lập tức co rúm nhưng không né tránh.

Sau đó là giọng của người đàn ông kia: “Cả đời này Thương Giới chưa từng hạ mình với phụ nữ...”

Anh hít thở sâu, dường như đang đấu tranh tâm lý, giọng càng trầm hơn, hòa với bóng đêm...

“Tôi nói không lừa dối làm tổn thương cô, xin lỗi.”

Thật ra Giang Tinh Tinh rất dễ mềm lòng, cô cũng không thật sự giận anh, biết là anh đang quan tâm mình, vì cô mà suy xét.

Cô đang giận đối với bản thân, giận cuộc sống bế tắc.

Cô nằm xuống, đưa lưng về phía anh: “Giờ tôi còn đang giận, tạm thời không muốn nói chuyện với anh, chắc mai là ổn rồi, anh mau ngủ đi, ngủ ngon.”

Còn chúc anh ngủ ngon, đúng là một cô gái ngoan ngoãn.

Thương Giới nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của cô, tiếp tục nói: “Tôi muốn thương lượng với cô một chuyện.”

“Anh nói đi.” Giọng cô nặng nề, còn hít mũi.

“Tôi rất thương cô, làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cho cô tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngủ chung

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Người thừa kế của tập đoàn Thương thị, vị tỷ phú trẻ tuổi nói: "Tôi cho cô tất cả."

Dung lượng của "tất cả" này, người bạn cùng như Giang Tinh Tinh chưa từng nghĩ đến, cũng không thể tưởng tượng nổi...

Cô ngồi dậy, đối diện với Thương Giới trong bóng đêm, xác định giờ phút này anh nghiêm túc như ký tên vào bản hợp đồng giá trị chục tỷ.

Không phải đang đùa với cô.

"Anh Thương, tôi thì có gì để anh thích."

"Cơ thể, mùi hương, còn có ánh trăng của cô..."

Tất cả của cô khiến anh mê muội.

Cũng đúng, ngoại trừ cơ thể trẻ trung này, cô còn gì để hấp dẫn đàn ông sao? Giang Tinh Tinh lắc đầu: "Anh Thương, tôi không muốn làm tình nhân của anh."

"Cô muốn làm nữ chủ nhân của tập đoàn Thương thị sao?" Anh nhướn mày, giọng điệu nhẹ nhàng: "Chuyện này sợ là cần phải thương lượng với anh tôi, còn tôi thì không thành vấn đề."

Giang Tinh Tinh:...

Không ngờ chuyện này chính anh cũng không thể làm chủ.

"Không phải, tôi cũng không muốn làm nữ chủ nhân gì đó." Giang Tinh Tinh nói: "Tôi chỉ muốn có một cơ hội để chứng minh bản thân, đây là mong muốn duy nhất của tôi với anh, anh chỉ cần cho tôi cơ hội này là được, cái khác tôi không cần."

Thương Giới cúi đầu tự hỏi trong chốc lát, càng cân nhắc càng cảm thấy bất thường, hoá ra là anh bị từ chối.

Người nào đó hơi thiếu kiên nhẫn: "Cô đóng phim đơn giản là vì danh tiếng, tôi đã nói cô muốn gì tôi cũng cho."

Giang Tinh Tinh chớp mắt: "Anh Thương, cuộc đời anh có chuyện gì thích làm không?"

"Đương nhiên là có." Thương Giới tựa vào mép giường, trong bóng đêm, khóe môi anh lạnh lẽo nhếch lên.

"Anh tôi chìm trong con đường làm giàu, anh ta luôn có rất nhiều sáng kiến, kế hoạch thương nghiệp, hơn nữa còn là người thuộc chủ nghĩa độc tài, đây chắc là chuyện anh ta thích làm nhất, còn tôi..." Anh nhẹ nhàng hít mũi, ngửi mùi hương hạnh nhân trong không khí thuộc về cô gái kia: "Tôi thích làm những chuyện thú vị, tôi thích đánh lừa, thích tự do, không bị ai quản chế..."

"Vậy anh và anh trai của anh không giống nhau." Giang Tinh Tinh đáp chắn, cảm thấy không khí hơi khô nóng, có lẽ là vì nhiệt độ cơ thể nóng rực của người đàn ông.

"Đây là nguyên nhân anh ta không thích tôi." Thương Giới bắt đầu dĩ nhiên vai: "Anh ta muốn giam tôi lại."

"Thật đáng sợ." Giang Tinh Tinh nói: "Nhưng mà điều tôi muốn nói với anh là, làm chuyện mình thích khiến con người ta rất vui vẻ, trên cơ sở này, có thể có được danh tiếng đương nhiên sẽ vui hơn, mà không có được thì cũng không sao, thế giới này rất ít người có thể kiên trì với chuyện mình thích, từ phương diện này mà nói, ít nhất tôi vẫn đang vừa lòng."

Ánh mắt cô gái trong veo, lời nói cũng xuất phát từ đáy lòng.

Có lẽ Thương Giới hiểu ý của cô, một lòng một dạ của cô đặt hết vào việc đóng phim, rất ít diễn viên trong giới giải trí có mục đích thuần khiết như vậy.

Được rồi, hình như bị từ chối cũng không quá mất mặt.

Hai người ngồi ở đầu giường hàn huyên một lát, trong bóng đêm, dường như khoảng cách giữa hai người được kéo gần thêm không ít, bởi vì ban ngày bận rộn với cuộc sống, giữa người với người, cơ hội để thẳng thắn nói chuyện với nhau thật sự rất ít.

Giang Tinh Tinh cũng nhận ra người thừa kế tập đoàn Thương thị giàu có vững mạnh này, thật ra cũng không lạnh lùng như anh biểu hiện, anh cũng có sở thích, cũng có chuyện mình muốn làm, muốn theo đuổi.

Trước mặt cô là một người sống sờ sờ, có máu có thịt, sẽ tức giận, cũng có tình cảm, mà không phải là một hình ảnh lạnh lùng.

Giang Tinh Tinh ngáp một cái: "Anh Thương, tôi buồn ngủ rồi."

"Tôi cũng buồn ngủ, ngủ đi." Thương Giới ngang nhiên nằm xuống, còn giành một nửa chăn của Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh:...

Cô vươn bàn chân trắng mịn, đạp anh một cái: "Anh Thương, mời xuống giường, ra ngoài xô pha ngủ."

"Sô pha ở ngoài trời, lạnh."

Rồi lại bổ sung một câu: "Cô thật tàn nhẫn."

Giang Tinh Tinh:...

Ai bảo anh đem xô pha ra ngoài làm gì?

Biết tính cách mặt dày mày dạn của Thương Giới sẽ không dễ xuống giường, Giang Tinh Tinh đành dịch ra ngoài, dịch đến mép giường, đồng thời dùng một cái gối chia ranh giới giữa hai người.

"Không cho vượt rào, nếu không tôi sẽ đuổi anh ra."

"Ngủ." Giọng anh đã thều thào.

Giang Tinh Tinh kéo chăn, che ngang bụng mình, không bao lâu sau đã thiếp đi.

Đêm nay Giang Tinh Tinh ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, đồng hồ reng reng vang lên, không đợi cô đưa tay tắt đi, một tiếng "bộp" vang lên, đồng hồ báo thức bị người nào đó ném luôn, đập vào tường.

Giang Tinh Tinh:...

Cô dụi mắt, tỉnh lại, cảm giác cơ thể rất nặng, người đàn ông kia gác chân lên người cô, ôm lấy cả người cô, tựa như ôm một cái gối ôm hình người mềm mại.

Cô cúi đầu, thấy anh đang vùi đầu vào ngực cô, mà một tay cô còn ôm gáy anh, cơ thể anh nóng bỏng lạ kỳ.

Mẹ nó... đây là cái tư thế ngủ gì, sao lại thành ra ôm nhau rồi!

Giang Tinh Tinh đẩy người đàn ông bên cạnh ra, vội vàng ngồi dậy, hít sâu một hơi.

Bình tĩnh!

Thương Giới cũng dần tỉnh lại, khòe môi hơi nhếch lên: "Bảo bối, dậy rồi à."

Giang Tinh Tinh lấy gối đập anh, sau đó lại duỗi chân đá anh, Thương Giới nắm mắt cá chân cô bằng một tay, trực tiếp đè ở dưới thân: "Sao thế, mới sáng sớm đã muốn vận động với tôi rồi à?"

Cơ bắp trên tay anh rắn chắc, Giang Tinh Tinh không cách nào tránh được, chỉ có thể cắn mạnh vào tay anh.

"Chỉ biết cắn người." Anh đau đớn lắm lắm nhưng vẫn buông cô ra, thuận tay cầm lấy hộp thuốc trên đầu giường, lắc lắc, không có điều thuốc nào.

Hộp thuốc bị ném sang một bên, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cầm dao cạo râu: "Phải nghĩ cách kiếm chút tiền."

Giang Tinh Tinh đứng ngoài cửa cười lạnh: "Anh Thương, rốt cuộc thì anh cũng hiểu tình cảnh túng quẫn rồi sao?"

Bàn tay cầm dao cạo râu của Thương Giới chợt dừng lại: "Trêu tôi à?"

"Tôi nào dám!"

Tâm tình Giang Tinh Tinh không tệ, đứng cạnh cửa thường thức đáng vẻ anh cạo râu.

Anh nhìn bản thân trong gương, hơi quay đầu, cẩn thận cạo râu, đôi mắt hơi nhìn xuống, ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều, hàng mi dài gần như là chạm đến viền dưới của mắt.

Suốt mặt đẹp để góc cạnh.

Người đàn ông khôi ngô như vậy, cho dù giờ cô đã nghèo kiệt xác, nhưng nếu kêu cô bao dưỡng anh vô điều kiện, cô cũng bằng lòng! Bằng lòng một trăm lần! Có một tiêu chí sẵn như vậy, nuôi ở nhà cũng cảnh đẹp ý vui, khiến người ta vui vẻ thoải mái, lại không có tật xấu gì.

"Cô Giang, cô đang chơi với lửa." Anh học theo tổng tài bá đạo trong TV, nghiêm túc nói: "Đừng yêu tôi."

Giang Tinh Tinh phụt cười.

Tiểu chó săn không chỉ đẹp trai mà còn rất hài hước, có thể khiến cô vui vẻ, đâu có tật xấu nào.

Thấy cô cười, vẻ mặt của Thương Giới cũng thả lỏng hơn nhiều, cạo râu đánh răng xong thì nhường nhà vệ sinh cho cô, lúc đi ra còn nhân tiện xoa đầu cô.

...

Tại thành điện ảnh, Giang Tinh Tinh thay trang phục cổ trang, vừa ra đã nghe thấy vài cung nữ mang vẻ mặt hưng phấn, riu riu bàn tán...

"Người đàn ông bên ngoài đẹp trai quá!"

"Còn cao nữa, dáng người thật đáng ngưỡng mộ."

"Anh ấy tới tìm ai nhỉ?"

"Chắc là một nam minh tinh, nếu không thì mang khẩu trang làm gì."

"Ai mà thần bí thế, nói không chừng là vị đại gia nào đó!"

Giang Tinh Tinh tò mò đi ra cửa cung, giương mắt liền thấy người đàn ông mặc áo phong đứng bên ngoài, Thương Giới.

Anh mang khẩu trang màu đen, mũi lưỡi trai kéo rất thấp, che đôi mắt đen nhánh thâm thúy lại.

Chỉ là trên chân anh vẫn đeo đôi dép hình thỏ con của cô! Chân anh lớn, gót chân lộ ra bên ngoài.

Giang Tinh Tinh hoảng sợ.

Thương Giới trông thấy cô thì hơi hást cằm, giờ tay với cô.

Giang Tinh Tinh chạy chậm qua, kéo anh vào một góc, chất vấn: "Cảnh sát đang tìm anh khắp nơi! Anh chạy ra đây làm gì! Nếu bị phát hiện thì sao! Nếu như bị bắt về, chắc chắn anh của anh sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Quan tâm tôi vậy à?"

"Tôi..." Giang Tinh Tinh dôi mắt né tránh: "Tôi sợ chuyện anh đồng ý với tôi, không có cơ hội thực hiện."

"Yên tâm đi, đàn ông nhà họ Thương chúng tôi, lời hứa đáng giá nghìn vàng, cho dù tôi bị nhốt lại, anh tôi cũng sẽ thay tôi thực hiện lời hứa, đối với anh ta, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ như cử động một ngón tay."

"Không chắc." Giang Tinh Tinh lẩm bẩm: "Anh của anh một hai phải nhốt anh lại, chắc chắn không phải là cái dạng gì tốt, tôi không muốn trêu chọc anh ta."

Cô đẩy Thương Giới: "Nhân cơ hội chưa ai phát hiện, anh mau về đi."

"Tôi phải tới xem cô." Thương Giới không chịu đi: "Nhào vào lòng đàn ông khác, tôi không cho phép."

"Cái gì mà nhào vào lòng đàn ông khác, tôi đang đóng phim! Đóng phim còn có hôn môi đấy, anh quản được sao?"

"Còn muốn hôn môi!" Về mặt Thương Giới lập tức tối sầm: "Nếu cô dám hôn người đàn ông khác..."

"Anh sẽ làm gì?" Giang Tinh Tinh trợn trắng mắt.

Khóe môi Thương Giới nhếch lên, trong đáy mắt là sự lạnh lẽo: "Tôi phong sát anh ta."

Giang Tinh Tinh:...

Đạo diễn bên kia đang thúc giục, Giang Tinh Tinh không đuổi được Thương Giới, đành ngáp ngừng vừa đi vừa dùng ánh mắt cảnh cáo anh, kêu anh cẩn thận một chút.

Tiết mục câu dẫn thái giám này, vì Thương Giới ở sau lén lút giám thị, Giang Tinh Tinh không dám làm gì quá, cũng không định diễn như lúc diễn thử hôm qua, dùng đến tá vạ [1]. Cũng may yêu cầu của đạo diễn không cao, dễ như trở bàn tay, cô nhẹ nhàng thờ ra.

[1] Tá vạ: khi kịch bản cần có cảnh hôn, nhưng đạo diễn lại quan tâm đến suy nghĩ của diễn viên, nếu diễn viên không muốn diễn thật thì có thể chọn tá vạ. Tá vạ là chỉ cần nam và nữ diễn viên đưa mặt lại gần nhau, lợi dụng góc quay để có thể nhìn thấy như hai người đang hôn, nhưng thực chất là hai người không chạm vào nhau. Tuy nhiên vẫn có rất nhiều kịch bản yêu cầu cảnh hôn thật.

"Được rồi, anh mau về đi." Trước thành Điện ảnh, cô nói với Thương Giới: "Tôi còn hai cảnh diễn buổi tối nữa, diễn xong sẽ về ngay."

"Còn cảnh dung tục?"

"Không có! Một cảnh là bị Quý Phi hành hạ, một cảnh là đấu võ mồm với cung nữ khác, người diễn chung đều là phụ nữ!"

Lúc này Thương Giới mới yên tâm, xoay người đi, Giang Tinh Tinh vội vàng gọi anh lại, lấy vài tờ tiền mặt nhún nhún trong túi: "À, tiền lương vừa phát, anh đi mua vài bộ quần áo với thuốc, đừng mua đắt quá, hừm... Thích ăn cái gì thì cũng có thể mua một ít, đúng rồi, anh uống hết bia của tôi, nhớ mua thêm mấy chai."

Thương Giới nhìn mấy tờ tiền một trăm nguyên nhún nhún, với chút tiền này thì có thể mua gì chứ, còn quần áo, quần áo của anh chưa từng nhỏ hơn năm con số. Nhưng cuộc sống của cô thực sự quá thiếu thốn, với chút tiền này còn muốn bao dưỡng anh.

Thương Giới vẫn nhận tiền, xoay người đi: "Cảm ơn."

Giang Tinh Tinh kéo tay anh: "Tôi trông cậy vào anh có qua có lại, trả tôi phần ân tình này."

Thương Giới hơi nhướng mày: "Bảo đảm sẽ khiến cô vừa lòng."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bạn trai

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối chín giờ, Giang Tinh Tinh vừa kết thúc cảnh diễn cuối cùng, đến phòng thay quần áo thay trang phục thường ngày, đứng trước kính, tẩy trang xong liền ra khỏi phim trường.

Vài cung nữ vội đuổi theo cô.

"Tinh Tinh à, người đàn ông hôm nay đến thăm cô, là thân thích của cô sao?"

Giang Tinh Tinh nghe vậy thì cả kinh, sợ bị lộ nên nhanh nhẩu đáp lại: "Ừm, anh ấy là..."

"Là anh cô sao?"

"Cũng không nghe nói cô có người anh đẹp trai vậy nha."

Đẹp trai? Anh không hề lộ mặt, mấy cô gái này thấy anh đẹp trai ở chỗ nào chứ?

Quả nhiên, trời sinh phụ nữ có con mắt tinh tường với trai đẹp.

"Tinh Tinh, trước kia là chúng tôi không tốt, nói bậy rất nhiều về cô, chúng tôi xin lỗi cô."

“Đúng vậy, Tinh Tinh, cô đại nhân đừng chấp nhặt với tiểu nhân, đừng để trong lòng.”

“Ừm... Hôm nào có thể gọi anh cô ra cùng ăn một bữa cơm không, mọi người làm quen nhau.”

Giang Tinh Tinh không chút suy nghĩ, mở miệng từ chối: “Không được.”

“Vì sao?”

“Làm gì mà nhỏ mọn thế?”

“Bởi vì...” Cô ngẫm nghĩ: “Anh ấy là bạn trai tôi.”

“Bạn trai!” Mấy cô gái kia hô lên: “Cô có bạn trai từ khi nào, không thể tin nổi!” Ngụ ý là, người phụ nữ như cô, vậy mà cũng có thể có được người bạn trai đẹp như vậy.

Từ ánh mắt của mấy cô gái đó, Giang Tinh Tinh đã nhìn ra được sự khinh thường.

Mấy cô gái đó vẫn khinh thường cô như cũ, cảm thấy cô xấu, bây giờ có thể đánh vào mặt đám cung nữ này, Giang Tinh Tinh cảm thấy vô cùng sáng khoái.

“Quen nhau một thời gian rồi.”

“Vậy sao cô không cho chúng tôi biết!”

“Đúng thế, thật là nhỏ mọn, còn giấu diếm, sợ chúng tôi cướp bạn trai của cô sao?”

Nội tâm Giang Tinh Tinh muốn nói, mấy cô có muốn cũng không có bản lĩnh đó.

Tổng Tiêu Tiêu vốn luôn đối nghịch với Giang Tinh Tinh, giờ phút này đang ngồi ngáy ra một bên không nói gì, cô ta ý vào mình có vài phần nhan sắc, đã từng đóng vài vai phụ nên vẫn luôn làm chị lớn dẫn đầu đám cung nữ. Mà giờ này khắc này, Giang Tinh Tinh trở thành tiêu điểm của mọi người, trong lòng cô ta rất không vui vẻ.

Lại có một cô gái hỏi: “Nhưng mà Tinh Tinh à, bạn trai cô đẹp thế, cô theo đuổi thế nào!”

“Đúng đúng, mau truyền đạt kinh nghiệm đi.”

Tổng Tiêu Tiêu cười lạnh: “Không chừng là trao thân bao nhiêu lần, người ta mới bằng lòng nhận lời.”

Giang Tinh Tinh liếc mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng thông dong nói: “Anh ấy theo đuổi tôi, tôi còn đang quan sát.”

Lời này vừa nói ra, mấy cung nữ nhìn nhau, liên tục cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời thật sự có người đàn ông thích loại phụ nữ bị phá tướng trên mặt này?

Nhưng từ hành động quan tâm hôm nay của người đàn ông kia, đúng là rất thân mật.

Tổng Tiêu Tiêu nghe được thì nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Thời đại này, đẹp thì có ích gì, đẹp có thể làm cơm ăn sao? Nhìn cái dáng vẻ bần xỉn kia, đang làm gì nghề gì, chắc cũng không được mấy đồng.”

Đúng là hôm nay người đàn ông kia ăn mặc rất giản dị.

Giang Tinh Tinh nói: “Ừm, đúng là chẳng ra gì, tài sản trong nhà cũng khoảng vài chục tỷ thôi, nhưng vừa bị đuổi ra khỏi nhà, giờ không có chỗ đặt chân, đang còn dính ở nhà tôi đây.”

Lời này khiến mấy cô gái hít vào một hơi khí lạnh, cho dù là thật hay giả, tài sản mấy chục tỷ cũng đã đủ để mấy cô kinh sợ.

Giang Tinh Tinh cũng không biết rốt cuộc Thương Giới có bao nhiêu tiền, cô tùy tiện bịa chuyện thôi, thân nhân bắt thân trần [1], người ta đã vả vào mặt mình rồi, ai quan tâm thật hay giả, chuyện gì rồi cũng qua nhanh thôi, vui vẻ là quan trọng nhất.

[1] Thân nhân bắt thân trần: câu đầy đủ là Thân nhân bắt thân trần, thân trần ngạt khan diện, là một câu nói phổ biến ở Đài Loan, có nghĩa là phải cố gắng hết sức, không thể để người ta khinh thường. Dùng để cổ vũ cho chính mình.

“Tôi đi trước, anh ấy còn đang chờ tôi về ăn cơm.” Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng bước đi, để lại một đám phụ nữ đang ghen ghét, căm ghét nhìn bóng dáng cô.

...

“Tôi về rồi.”

Giang Tinh Tinh bước không ngừng, chạy như bay lên sân thượng, tâm tình vô cùng tốt. Vốn tưởng là có thể thấy người đàn ông gọi cảm không thích mặc áo nào đó đang ở ban công ngắm cảnh đêm hút thuốc, không ngờ sân thượng trống không, sô pha và chiếc bàn cũng không thấy.

“Anh Thương, tôi về rồi, có mang theo Lou mei [2] cho anh, đêm nay có thể cùng anh uống một ly đó.”

[2] Lou mei: là tên tiếng Quảng Đông được đặt cho các món ăn chế biến bằng cách om trong một loại nước sốt được gọi là sốt Lou. Lou mei có thể được làm từ thịt, nội tạng và các bộ phận khác. Các loại phổ biến nhất là thịt bò, thịt lợn, vịt và gà.

Cửa bị đẩy ra, trong nhà tối tăm, cô mở đèn tường, chỉ thấy sô pha, bàn ghế đã về lại chỗ. Hình như bàn trà còn được lau chùi, sáng bóng hẳn lên, đồ đạc trong nhà được sắp xếp, bày biện chỉnh tề, quần áo và áo hai dây cô ném lung tung cũng được xếp gọn gàng đặt ở mép giường.

Giang Tinh Tinh...

Đi rồi sao?

Những chuyện xảy ra trong hai ngày nay, tựa như một giấc mơ kích thích mà mê hoặc, còn bây giờ, như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, vậy mà cô lại ngây ra một lúc lâu vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát, nghèn nghẹn, không thể đẩy xuống, cũng thể đẩy lên, chèn ép khiến ngực cô khó chịu.

Cô đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, một ngọn gió mát lạnh lướt qua mặt cô.

Phía nam nhiều núi, ban đêm nhiều mưa, ngoài cửa sổ bắt đầu đổ mưa nhỏ tí tách, cả thành phố vốn rực rỡ nay lại chìm trong màn mưa.

Trong thoáng chốc, cô hoài nghi hai ngày nay không tồn tại, nếu là mơ, nhất định cũng là một giấc mơ đẹp.

Cô một mình cô độc đã lâu, người đàn ông này đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, khuấy rây tiết tấu sinh hoạt của cô, cũng khiến cuộc sống của cô náo nhiệt hơn nhiều.

Không ngờ vừa mới nếm được hương vị vui sướng, lại sắp phải mất đi?

Thật là ngắn ngủi.

Sau khi buồn bã, Giang Tinh Tinh bắt đầu lo lắng, hôm nay anh mạo hiểm chuồn ra, có thể bị người ta phát hiện không, hiện tại trên mạng đâu cũng là “lệnh truy nã” anh, cảnh sát cũng đang tìm anh.

Liệu anh có bị người anh đáng sợ kia bắt về nhốt lại không?

Nghĩ đến đây, Giang Tinh Tinh bắt đầu sốt ruột, ngồi trên sô pha suy tư một lát rồi đứng lên, cầm túi xách muốn ra ngoài tìm.

Nhưng trời đất bao la, cô đi đâu để tìm anh?

Ngay lúc Giang Tinh Tinh đứng ngồi không yên, đột nhiên nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm chạp quen thuộc.

Giang Tinh Tinh vội vàng đến cạnh cửa, mở cửa ra.

Thương Giới mặc chiếc áo phông lúc sáng, đầu ngón tay thon dài cong lại giữa không trung, đang muốn gõ cửa, đột nhiên cửa lại mở ra, người phụ nữ bên trong đang mở to mắt nhìn anh chăm chăm.

Anh từ từ đẩy kẹo mút trong miệng từ bên trái sang bên phải, miệng nở lên một cục tròn.

“Làm gì đấy!”

Cục đá treo lơ lửng trong lòng Giang Tinh Tinh rơi xuống đất thật mạnh, anh đã về, cô không biết nên khóc hay nên cười, chỉ ngơ ngẩn, sững sờ đứng yên.

Thương Giới lấy kẹo mút trong miệng ra, liếm liếm: “Nhìn tôi làm gì thế?”

“Anh đi đâu vậy?”

Anh tự mình vào nhà, quơ cái túi trong tay: “Kiếm chút tiền, mua vài chai rượu, vài bao thuốc, còn mua vài thứ cho cô.”

Giang Tinh Tinh không quan tâm đến cái túi, cô đóng cửa rồi hỏi: “Vậy anh đem sô pha và bàn vào nhà làm gì?”

Cô còn tưởng anh đã đi rồi.

Thương Giới lơ đang nhìn ngoài cửa sổ: “Không phải trời mưa sao, cô thích thì tôi lại đem ra là được.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống sofa, bắt đầu lục lại cái bao, tránh để anh nhìn ra cảm xúc của mình.

Thương Giới ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô lấy đồ trong bao ra.

“Vài chai bia, còn có một ít đồ nhắm, tối nay chúng ta có thể làm một ly.”

Giang Tinh Tinh mỉm cười, nhưng nụ cười cũng chỉ trong giây lát.

“Trùng hợp quá, tôi cũng mua đồ nhắm đó.” Cô nói.

“Vậy thì tốt.”

“Anh còn mua gì nữa thế?” Cô cười hỏi, cho tay vào, lấy ra một lọ kem dưỡng trắng da, cô kêu lên: “Oa!”

Thương Giới liếm kẹo mút, thông dong nói: “Kêu gì chứ.”

Giang Tinh Tinh đổ hết mọi thứ trong cái túi ra, là một bộ sản phẩm dưỡng da, quả nhiên là nhãn hiệu nổi tiếng, cô chưa từng dùng thử, có hạ quyết tâm thế nào cũng không nỡ mua.

Giang Tinh Tinh nhìn mấy thứ trên bàn, tò mò hỏi: “Anh lấy tiền đâu ra thế?”

Thương Giới lơ đãng nói: “Tôi bán bộ tây trang kia.”

Lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, bộ tây trang Armani được cô ủ thẳng thớm treo trên tường, đã không thấy bóng dáng.

Dù bản cùng như cô cũng biết bộ tây trang kia có giá trị xa xỉ.

Cô tò mò hỏi: “Anh bán được bao nhiêu?”

“Bán với 1% giá gốc, bốn ngàn tệ (~13M).”

Giang Tinh Tinh:???

Cô đếm trên đầu ngón tay một lúc lâu mới đổi ra được, bộ tây trang này giá đến bốn trăm nghìn (~1,3 tỷ VND = 600.000\$)!

Một bộ tây trang giá bốn trăm nghìn, anh chỉ bán được bốn ngàn tệ.

Giang Tinh Tinh cảm thấy tim mình đang nhỏ máu, cô che ngực, hận rèn sắt không thành thép nhìn Thương Giới: “Anh bán cho ai?”

Có thể chuộc lại không, đồ bốn trăm nghìn không thể bán rẻ đến mức này được!

“Bán qua mạng, tôi không lộ diện, an toàn.”

Thấy sắc mặt Giang Tinh Tinh lúc trắng lúc xanh, Thương Giới không chút để ý nói: “Có gì mà tiếc, tôi vốn không thích mặc loại tây trang cứng nhắc này, với lại, dù sao đây cũng là của anh tôi.”

Giang Tinh Tinh lên chửi thề, câu cuối cùng mới là trọng điểm, là của anh trai nên anh hoàn toàn không thấy tiếc đúng không.

Bốn ngàn tệ, đối với Giang Tinh Tinh mà nói cũng không phải con số nhỏ, chỉ là so với bốn trăm nghìn tệ, cô vẫn cảm thấy trái tim đang nhỏ máu, dứt khoát hỏi: “Còn thừa bao nhiêu?”

Thương Giới sờ túi quần, lấy ra mấy tờ tiền mặt trăm ngàn nhân nhúm đưa cho Giang Tinh Tinh, vẫn là mấy tờ hôm nay cô đưa cho anh.

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ một bộ mỹ phẩm dưỡng da đã đi ba ngàn rồi, còn lại tôi mua bia và thuốc hết.”

Giang Tinh Tinh:...

Đúng là không biết tiếc tiền!

Nhưng mà bình tĩnh lại, nhìn bộ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp trên bàn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy cảm động, người đàn ông này không dùng một phân tiền cô đưa, tặng cho cô món quà đắt giá như vậy, dù là thế nào thì cô cũng không có cách gì để trách anh.

Người ta tốt với cô, cho dù là với phương thức gì thì cũng nên biết ơn. Trên đời này, người tốt với cô không nhiều lắm, ai cô cũng quý trọng.

Thương Giới không chú ý đến cảm xúc của Giang Tinh Tinh đang thay đổi, anh đứng lên hoạt động cánh tay, phát ra âm thanh răng rắc của xương cốt: “Người đàn ông của cô đi tắm đây.”

“Khoan đã, chờ một chút.” Giang Tinh Tinh lấy một bộ đồ ngủ của nam vừa mua ra: “Anh mặc cái này đi, đừng ở trần nữa, sắp vào thu rồi, thời tiết cũng lạnh.”

Thương Giới nhướn mày, nhìn bộ đồ ngủ của nam sạch sẽ màu xám nhạt.

Còn một thời gian nữa mới vào thu.

Người phụ nữ này muốn sống cùng anh sao...

Thấy Thương Giới im lặng không nói, Giang Tinh Tinh đưa đồ ngủ cho anh, xoay người muốn đi, Thương Giới đột nhiên giữ tay cô lại.

Cánh tay tinh tế, làn da mềm mại.

Giang Tinh Tinh khó hiểu: “Làm gì đó?”

Khóe môi Thương Giới nhếch lên, đôi môi mỏng mở ra, trực tiếp nhét kẹo mút vào miệng cô...

“Tôi đánh dấu cô.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bộ phận quan trọng

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Kẹo mút vị dâu tây rất ngọt.

Giang Tinh Tinh ngây ra một lúc, sau đó mới phản ứng lại, người này dám nhét kẹo mút đang ăn dở vào miệng cô, còn nói cái gì mà đánh dấu cô.

Ngây thơ mới tin!

Cô đang muốn tính sổ với anh, một tiếng "sầm" vang lên, cửa nhà vệ sinh đóng lại.

"Đừng có nhìn lên tôi."

Ai thèm nhìn lên anh!

Giang Tinh Tinh ném kẹo mút vào thùng rác, đầu lưỡi vẫn còn vị ngọt của dâu tây, loại cảm giác này thật vi diệu, cũng chỉ có người đang trong quan hệ yêu đương mới có thể không ghét nước bọt của đối phương.

Kỳ lạ ở chỗ, thế nhưng cô lại không hề phản cảm.

Giới hạn người xa lạ kia đã sớm bị phá bỏ, thế mà cô và anh lại rơi vào mối quan hệ khó nói, Giang Tinh Tinh kết luận là do mình đã độc thân nhiều năm.

Cô từng xem một bản báo cáo, nói lúc hai mươi ba tuổi là lúc mong muốn có một mối quan hệ thân mật, đây chính là thời kì yêu đương.

Đáng tiếc, nhiều năm trôi qua cô vẫn chưa có bạn trai.

Nửa tháng sau, bộ phim《Thái giám tổng quản thâm cung bí sự》đi vào giai đoạn đóng máy, Giang Tinh Tinh lấy được thù lao, dọn đồ chuẩn bị về nhà, đúng lúc này, bạn thân Minh Cần nhắn tin tới...

"Ha ha, con nhò này lại dám "kim ốc tàng Kiêu" [1], thành thật nói cho chị biết, bao nuôi tiểu chó săn này được bao lâu rồi?"

[1] Kim ốc tàng kiêu: nói đến ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Giang Tinh Tinh...

Biết rõ phép tắc chốn giang hồ, cô lập tức phát hai trăm đồng lì xì, đặt cái tên thật hoa lệ: Phí hối lộ. Đồng thời còn đáng thương quỹ xuồng...

"Cầu giữ bí mật."

Minh Cẩn nhận tiền lì xì, nói: "Không thành vấn đề, nhưng chị không nói, không có nghĩa là em chị Minh Giác không nói, anh trai Giang Trí của em không nói, Văn Dương không nói, còn cả Lục Vô Khuyết cũng không nói."

Giang Tinh Tinh:...

Cho nên, mẹ nó cả đoàn kịch đều biết hết! Vậy còn bịt miệng làm gì!

Giang Tinh Tinh: Trả tiền đây.

Minh Cẩn: Bát nước đã hắt đi không có đạo lý nào lại lấy về [*Cười xấu xa*], nhưng mà phải nói, sao em có thể bao nuôi một tiểu chó săn đẹp trai như vậy trong nhà. Hôm nay, lúc bọn chị tới tìm em, tiểu chó săn kia đang đứng ở ban công, vừa uống rượu vừa chống đũa, hít đất. Cơ thể kia, còn cả đường nhân ngư kia, thật tình, bà đây sống hai mươi lăm năm rồi cũng chưa gặp ai có dáng giống người mẫu nam thế này.

Qua lời nói của Minh Cẩn, chắc là không nhận ra thân phận thật của Thương Giới, vì để không ai nhận ra anh, Giang Tinh Tinh tự lấy dao cạo tóc anh. Giờ anh để tóc húi cua, lại càng thêm phần nam tính.

Thật ra trên thế giới này, có rất nhiều người giống nhau, nhưng khí chất của họ lại bất đồng. Thương Giới của hiện tại khác hẳn với vị tổng tài lạnh lùng trên TV, khác biệt lớn như vậy, Minh Cẩn không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Trước kia khi anh xuất hiện trước mặt người khác, luôn mặc vest đi gầy da, gương mặt cấm dục, khác hẳn với Thương Giới cời trần như bây giờ.

Giang Tinh Tinh nói: "Chỉ là một người bạn mà thôi, nhà anh ta gấp khăn, tới tìm em giúp đỡ."

Minh Cẩn: "Vậy có thành đôi với em không? Hi hi."

Giang Tinh Tinh muốn lấy dao phay: "Chị cảm thấy có thể sao!"

Minh Cẩn: Cũng đúng, em là cầu độc thân, dù Tom Cruise có khóa thân đứng trước mặt em, tìm em cũng không rung động."

Giang Tinh Tinh: "Ha ha, đừng có đùa, cứ thử để Tom Cruise khóa thân đứng trước mặt em xem."

Giang Tinh Tinh tám chút chuyện lung tung với Minh Cẩn, Minh Cẩn nói cho Giang Tinh Tinh, đoàn kịch sắp sửa có sự thay đổi lớn, bảo cô mau về tham gia buổi họp.

Giang Tinh Tinh là trẻ mồ côi, được trường đoàn kịch Huỳnh Chúc – Bà Giang nhận nuôi, cũng vào đoàn kịch. Năm mười tuổi, cô rời đoàn kịch, bắt đầu đi biểu diễn, cũng rèn luyện vững chắc kỹ năng biểu diễn của bản thân.

Sau này, Giang Tinh Tinh vào Học viện Điện ảnh, khoa biểu diễn, vì thành tích ưu tú, năm nào cũng lấy được học bổng kéch xù. Tuy vậy bạn học cùng khóa, có người tham gia một bộ phim điện ảnh lớn, lập tức trở nên nổi tiếng, trở thành tiểu hoa đán, tiểu thị tui trong giới giải trí, có người thì trở thành Ảnh Hậu, hoặc là gia nhập phái thực lực. Chỉ mình cô, có thành tích tốt nhất, nhưng chỉ có thể chạy vật cho đoàn làm phim, thi thoảng mới được tham gia làm quần chúng.

Chuyện bất thường này dần trở nên bình thường.

Giang Tinh Tinh còn muốn học lên Thạc sĩ, làm diễn viên chuyên nghiệp, nhưng giáo viên nói với cô, nếu có cơ hội khác thì hãy thử xem, đừng cố gắng quá mức.

Ngụ ý là, cô không hợp để làm diễn viên.

Bởi vì trên mặt cô có chỗ thiếu hụt.

Thậm chí giáo viên còn đề cử cô đi đóng hài kịch, bởi vì trên mặt cô có sẹo, diễn vai hề thì có thể thành công.

Giang Tinh Tinh đã từng diễn vài tiểu phẩm, lối diễn tỉ mỉ, vẻ mặt cùng động tác khoa trương, quả thực là có thể khiến người xem ôm bụng cười to, nhưng mỗi khi kết thúc, nhìn thính phòng trống vắng, nhìn bản thân thật xấu xí, cô không chịu nổi, cảm thấy không được hạnh phúc.

Cô thích biểu diễn, muốn được thử nghiệm các vai diễn khác nhau, cô có thể khiến cho khán giả ôm bụng cười to, không phải vì cô xấu, mà vì kỹ năng diễn của cô khiến khán giả tin là thật!

Nhưng vì sao mà cô chỉ có thể diễn vai hề, vì sao mà con đường biểu diễn của cô càng lúc càng trở nên chật vật.

Vì thế Giang Tinh Tinh không diễn tiểu phẩm nữa, bắt đầu tới các đoàn làm phim diễn vai quần chúng, chỉ cần có cơ hội, cô đều sẵn lòng diễn.

Cô tốt nghiệp khoa biểu diễn năm hai mươi mốt tuổi, hiện tại đã hai mươi ba tuổi, nhưng vẫn chỉ là diễn viên quần chúng như trước, đồng thời cô cũng làm biên kịch cho đoàn kịch, nhưng chỉ cần có đoàn làm phim nào cần diễn viên, cô sẵn sàng quay trở về diễn.

Đoàn kịch là nơi cô lớn lên, tất cả mọi người trong đoàn kịch là người thân của cô.

...

Giang Tinh Tinh nhanh chóng về nhà, Thương Giới nằm trên giường của cô ngủ trưa.

Người đàn ông này ngủ rất sâu, khuôn mặt vùi vào chiếc gối trắng của cô, lộ ra phần lưng rắn chắc, chặn mông tùy ý đắp trên người, che đi phần mông phía dưới.

Đầu gối lộ ra khỏi chăn, co lại, đè lên chiếc gối.

Ánh mặt trời chiếu vào, làm lộ hốc mắt sâu thẳm của anh, lông mi cong dài tạo thành bóng đen.

Mặc dù ngủ say nhưng anh vẫn khiến người ta có cảm giác say mê, Giang Tinh Tinh cảm thấy người đàn ông này rất lạ lùng.

Quả nhiên... quả nhiên là do mình độc thân quá lâu, Minh Cảnh nói Tom Cruise khóa thân đứng trước mặt cô, cô ấy đoán là cô sẽ không thể kìm nén được, nhưng Giang Tinh Tinh cảm thấy body của Thương Giới không kém Tom Cruise là bao!

Rốt cuộc là vì sao cô vẫn kiên trì lâu như vậy, không gục ngã trước anh?

"Đừng ngủ nữa!" Giang Tinh Tinh đẩy anh, "Đã bị đám bạn của tôi phát hiện, vậy mà anh còn có thể ngủ, sức chịu đựng cũng ghê thật, không biết lo cho mình chút nào!"

Thương Giới không chịu tỉnh, mơ màng nói: "Ai cũng được, cút đi."

Không phải là đáng vẻ cười cợt như mọi ngày, hình như anh tức giận, trong giọng nói lại có thêm vài phần uy nghiêm.

Giang Tinh Tinh run sợ, cảm thấy đáng vẻ nói mớ vừa rồi của Thương Giới có phần xa lạ.

Anh chưa bao giờ nói chuyện hung dữ với cô như vậy.

Tuy vậy cô cũng không quan tâm, nơi này là nhà cô, bắt cô cút đi, có tin cô đuổi anh ra khỏi nhà luôn không!

Giang Tinh Tinh xóc chân lên, nói: "Đứng lên!"

Nhưng mà giấy tiếp theo, cô hóa đá.

Người đàn ông này không mặc quần!

Anh cứ vậy khoe hàng trước mặt cô, bộ phận quan trọng bị đè dưới thân, cái mông vênh lên đủ để khiến máu nóng trong cô phun trào.

Giang Tinh Tinh bị dọa tới mức lùi về sau vài bước.

Lúc này người đàn ông kia mới hơi tỉnh giấc, anh lấy tay gãi lưng, lông mi cong dài mở ra.

Đôi mắt sâu thẳm dưới ánh mặt trời, có vẻ trong veo lạ thường.

Nếu Giang Tinh Tinh không nhìn lầm, anh chớp mắt nhìn cô một cái, con ngươi mang theo chút hoang mang và khó hiểu, tuy vậy cũng chỉ lướt qua một chút, rất nhanh, anh đã khôi phục biểu cảm.

Khóe môi nhếch lên, giọng điệu cà lơ phát phơ, "Người phụ nữ của tôi đã trở lại."

"Ai... ai cho phép anh ngủ nude trên giường của tôi!" Giang Tinh Tinh lấy quần, ném về phía anh, "Mặc vào"

Thương Giới lười biếng ngồi dậy, nhìn xuống, sau đó trong mắt hiện lên chút ý vị sâu xa, "Cô thấy hết rồi à."

Giang Tinh Tinh cứng lại, anh nghĩ cô muốn nhìn chắc!

"Tôi còn chưa cưới vợ." Thương Giới nhướn mày, nói: "Làm sao bây giờ."

Được lắm, nhìn đáng vẻ này, là muốn cô phụ trách?

"Tôi cũng đâu có ý." Cô quay lưng lại, "Hơn nữa tôi cũng không thấy bộ phận quan trọng, ôi, mau mặc quần vào, tôi cần nói chuyện với anh."

Người đàn ông phía sau khẽ cười một tiếng, nhanh chóng mặc chiếc quần đen, "Nếu thấy rồi, cô phải trở thành người phụ nữ của tôi."

Giang Tinh Tinh quay người lại, "Anh đừng có chơi xấu, ai muốn trở thành người phụ nữ của anh."

"Vậy còn sớm thế đã về nhà, có chuyện gì sao?" Thương Giới rút một điếu thuốc.

"Có phải hôm nay bạn tôi tới không?"

"Phải." Thương Giới gật đầu, "Cô có thật nhiều bạn, cả một đám tràn vào, ông đây còn chưa kịp mặc đồ đảng hoàng."

"Đó là bạn trong đoàn kịch, anh nói gì với họ rồi?"

Nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của cô, Thương Giới không chút để ý, nói: "Tôi nói tôi là người đàn ông của cô."

Giang Tinh Tinh...

Tốt lắm, thảo nào Minh Cần hiểu lắm, ra là người đàn ông này tự thừa nhận.

Thấy sắc mặt Giang Tinh Tinh khó coi, Thương Giới chớp mắt, "Sao nào, trong đám đó có người tình của cô?"

"Không có!" Giang Tinh Tinh phủ nhận, cô đâu có người yêu gì, nếu nói là có thì... Từ từ, không có, người đó không tính!

Thấy vẻ mặt khác thường của Giang Tinh Tinh, Thương Giới khép hờ mắt, "Sao nào, có thật à?"

"Có hay không cũng không phải chuyện của anh."

Thương Giới rút một điếu thuốc từ bao thuốc, giọng nói trầm ấm mà thông thả, "Tôi không quan tâm chuyện quá khứ, nhưng hiện tại, cô không được rung động với người khác."

Giọng điệu mang theo sự uy nghi, uy hiếp, Thương Giới lấy điếu thuốc quét qua môi cô, chạm vào đôi môi mềm như đậu hủ.

Anh luôn thích thú với son môi của cô, cũng không biết đây là loại sò thích gì.

Thương Giới nghiêm mặt, hút điếu thuốc, giọng nói âm trầm lạnh lùng...

"Hiện tại cô là người phụ nữ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thân mật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đoàn kịch Huỳnh Chúc ở tại một nhà hát lâu năm trong công viên, nhà hát được xây dựng vào cuối thập niên 80, vì lâu năm không được tu sửa, tường bên ngoài đã bị bong tróc, bức tường màu đỏ loang lổ với những tảng vôi lộ ra.

Tuy nhà hát đã cũ xưa nhưng may là sân rất lớn, cao bốn tầng, ngoại trừ nơi biểu diễn còn có mấy phòng lớn để tập và luyện nhảy.

Từ trước đến nay, đoàn kịch Huỳnh Chúc bốn ba khắp cả nước, lúc không có lịch diễn sẽ ở đây tiến hành tập luyện.

Thương Giới mang đồ thể thao Adidas màu đen, đang đứng cạnh bàn đu dây, chuẩn bị châm lửa hút một điếu thuốc. Không đợi anh bật lửa, Giang Tinh Tinh đã kéo cổ tay anh qua, dẫn anh đến nhà hát với bức tường màu đỏ.

"Anh quá nghiện thuốc lá rồi."

"Để khiến anh tôi ngột ngạt thôi, anh ta ghét mùi thuốc, chuyện gì anh ta không thích thì tôi không được làm, mẹ nó."

Đầu ngón tay Thương Giới kẹp một điếu Marlboro màu trắng, tùy tay cài trên tai, bị Giang Tinh Tinh lấy xuống, chê bai: "Nhìn lưu manh muốn chết."

Thương Giới cười nhẹ: "Anh tôi là chính nhân quân tử, tôi là loại thấp kém hạ lưu, cô thích loại nào?"

"Không thích loại nào cả." Giang Tinh Tinh sửa lại cổ áo cho anh, kéo khóa áo lên cao nhất, rồi lại dè mồm lưỡi trai anh xuống: "Lát nữa gặp bạn tôi, anh

cố gắng đừng nói chuyện, tôi nói gì, anh cứ gật đầu là được."

"Cô sợ tôi nói bậy, khiến người tình của cô không vui?"

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải người tình gì hết, tôi và Văn Dương không có gì!"

Văn Dương là bạn Giang Tinh Tinh, vào đoàn kịch từ sớm, lớn hơn Giang Tinh Tinh một tuổi, tính cách anh ta ôn hòa, phẩm chất cần cù, thật thà kiên định, là một người đáng hoàng, mà người đáng hoàng như vậy, hình như sẽ không đẹp, bề ngoài anh ta rất bình thường, còn hơi béo, thường xuyên đóng vai đàn ông trung niên trong đoàn kịch.

Văn Dương và Giang Tinh Tinh học cùng trường đại học, rất quan tâm đến Giang Tinh Tinh, thời sinh viên còn thường xuyên đến dưới ký túc xá, đưa đồ ăn ngon cho cô.

Tất cả mọi người cho rằng Văn Dương và Giang Tinh Tinh sẽ ở bên nhau, tuy bề ngoài Văn Dương không tính là xuất chúng, nhưng tính cách không tệ, chắc chắn sẽ yêu thương vợ.

Thậm chí cả Giang Tinh Tinh cũng cho rằng, Văn Dương có chút tình cảm nam nữ với cô.

Khi đó cô rất ngây thơ, từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương bao giờ, cho nên vô cùng muốn có một mối tình, trong lòng còn cho rằng Văn Dương sẽ thổ lộ với mình. Không ngờ đột nhiên có một đoạn thời gian, Văn Dương không còn niềm nở chạy đến ký túc xá cô nữa, sau đó Giang Tinh Tinh mới biết được, Văn Dương đang qua lại với một cô gái khác học khoa diễn xuất.

Cô gái kia xinh đẹp đáng yêu, da trắng, đôi mắt to ngập nước có phần giống Thái Y Lâm [1]. Nghe người bạn thân của cô nói, Văn Dương theo đuổi "Thái Y Lâm" ba tháng, ngày nào cũng đứng dưới lầu đưa bánh kem, còn chăm nền thổ lộ hát tình ca, khiến "Thái Y Lâm" cảm động đến mức rung rung nước mắt, rốt cuộc cũng theo đuổi thành công.

Lúc đó Giang Tinh Tinh còn buồn bã một thời gian, cũng không phải vì thích Văn Dương, mà cô cảm thấy có lẽ mình vĩnh viễn không thể có bạn trai.

Người nào cũng có lòng yêu cái đẹp, ai sẽ thích một cô gái có sẹo trên mặt chứ?

Văn Dương và "Thái Y Lâm" qua lại ba tháng rồi chia tay. Từ đó về sau, anh ta có theo đuổi một vài cô gái nữa, đều là nữ sinh viên khoa diễn xuất, thế mà anh ta lại rất biết nắm bắt tâm lý phụ nữ, tất cả đều theo đuổi được.

Chỉ tiếc là, tất cả mối tình không có kết quả, không vượt qua được lời nguyên ba tháng là chia tay.

Đàn ông nhìn mặt, thật ra phụ nữ càng nhìn mặt hơn, nếu chỉ tốt với cô gái đó, vậy vẫn chưa đủ để khiến cô gái đó thực sự động lòng, không có mị lực đàn ông mới có thể tốt với con gái, lấy đây làm chiêu bài của mình.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh và Văn Dương vẫn là bạn bè, thường cùng lên đài biểu diễn, Văn Dương cũng đối xử với cô không tệ, xem cô như em gái. Sự mập mờ không thành trong thanh xuân, cũng theo thời gian trôi đi mà tan thành mây khói.

Đêm qua, Thương Giới đề Giang Tinh Tinh trên giường nghiêm hình bức cung, rốt cuộc cũng khiến cô nói ra đoạn chuyện cũ ngây thơ, nghĩ lại mà kinh.

Đây thật sự là tất cả chuyện tình cảm cô đã trải qua.

Thương Giới hỏi: "Đơn giản vậy thôi?"

"Anh còn muốn nghe gì nữa?"

"Không có người đàn ông nào thật sự theo đuổi cô sao?"

Giang Tinh Tinh không cam lòng biu môi, đúng là không có, mỹ nữ khoa diễn xuất như vậy, nếu trên mặt cô không có vết sẹo, có lẽ còn có thể chen vào hàng "mỹ nữ", nhưng lại có một vết sẹo không trọn vẹn như vậy, đúng là không có nam sinh nào muốn theo đuổi cô.

Tính cách cô thẳng thắn, ngây thơ đơn thuần, không kiểu cách như những cô gái khác, đám nam sinh đều vui vẻ xem cô là anh em.

"Thương Giới, anh từng có ai thích không?" Giang Tinh Tinh hỏi anh.

"Rất nhiều đấy."

Thương Giới cười nhạt, đứng lại trong vườn hoa, cuối cùng vẫn quay đầu, lấy bật lửa châm điếu thuốc này giờ muốn hút.

"Vậy chắc là anh có rất nhiều bạn gái."

"Chắc, không có nổi một mối tình." Lúc Thương Giới nói chuyện, còn đặc biệt ra vẻ kịch cỡm nhả khói.

Giang Tinh Tinh đưa tay xua đi màn khói hương bạc hà, khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Anh tôi không cho, không để tôi làm vậy, lần ấn tượng sâu nhất là ở biệt thự tư nhân bên Las Vegas, sinh nhật mười tám tuổi của tôi, bạn tôi đưa đến cả trăm người phụ nữ để tôi chọn làm lễ trưởng thành, sau đó anh tôi xuất hiện, suýt nữa đốt luôn biệt thự."

Giang Tinh Tinh:...

Cả trăm người phụ nữ, chịu nổi sao?

Từ từ, hình như trọng điểm cô chú ý không đúng, quả nhiên là vì độc thân lâu quá, chuyện gì cũng nghĩ về phương diện kia.

"Anh của anh quản nghiêm nhĩ?" Giang Tinh Tinh nói: "Bạn gái cũng không cho có?"

Thương Giới lại lấy điều thuốc cọ son môi cô, tiếp tục nói: "Anh ta sống như thầy tu, cái này không cho cái kia cũng không cho, ghét đến cực điểm. Sau lần sinh nhật mười tám tuổi, anh ta nhốt tôi rất lâu, khiến ông đây ngột ngạt muốn chết."

"Anh ta... Nhốt anh sao! Chuyện này cũng thật quá đáng, anh ta có quyền gì mà nhốt anh!"

"Sợ tôi ra ngoài làm loạn." Thương Giới không chút để ý nói: "Càng không cho ông đây chạm vào phụ nữ, ông đây càng muốn chạm, lần này kiếm một người phụ nữ về làm vợ luôn, tức chết anh ta."

Giang Tinh Tinh:...

Kiếm một người phụ nữ về làm vợ, không phải nói cô chứ?

Lúc này, một tiếng cười lạnh lạnh vang lên: "Tinh Tinh, em đến rồi."

Ở cửa nhà hát, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm kiểu cũ bước ra.

"Anh Văn Dương, đang dàn dựng kịch à?"

"Đúng thế, ra hít thở không khí, không ngờ vừa vận gặp em."

Nghe thấy cái tên "Văn Dương", Thương Giới gương cầm, liếc nhìn anh ta.

Văn Dương có thân hình hơi béo, ngũ quan tương đối đẹp, hình dáng cũng không rõ ràng, vậy nên nhìn không đẹp như những gương mặt góc cạnh, nhưng cũng không thể nói là xấu, là gương mặt vô cùng bình thường, nhìn thì có vẻ cũng đang hoảng.

"Xin chào, tôi là Văn Dương." Văn Dương khách sáo vươn tay với Thương Giới: "Tôi và Tinh Tinh lớn lên cùng nhau, cũng xem như là bạn tốt nhất."

Thương Giới không bắt tay với anh ta, cho đến khi Giang Tinh Tinh dùng khuỷu tay thúc anh, anh mới không tình nguyện chạm vào tay Văn Dương: "Hôm qua anh đã gặp tôi, trên giường cô ấy."

Giang Tinh Tinh:...

Văn Dương:...

"Anh ấy là bạn em." Giang Tinh Tinh vừa giải thích vừa dè mữ lưỡi trai của Thương Giới xuống càng thấp hơn: "Trong nhà xảy ra chút chuyện, đến nhờ cậy em."

"Anh bạn này, xưng hô thế nào đây?"

"Anh ấy..."

"Họ Thương, tên một chữ Thịnh."

Giang Tinh Tinh nhìn Thương Giới, lúc anh nói tên giả của mình, ánh mắt bình tĩnh, đôi mắt sâu trầm tĩnh không chút gợn sóng.

Cô không khỏi nghĩ, hai anh em này chẳng khác gì diễn viên, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, mở miệng là nói được, còn nói như thật.

Văn Dương hỏi Giang Tinh Tinh: "Tinh Tinh, sao trước kia anh không nghe em nhắc đến, em còn có người bạn như vậy?"

"Bọn em vừa quen nhau không lâu." Thương Giới lại chen ngang Giang Tinh Tinh: "Nhưng tình cảm đang thăng tiến nhanh chóng, hiện đã hơn mức tình bạn, gần đến tình yêu."

Sắc mặt Văn Dương thoáng thay đổi, trong đôi mắt là mấy phần không thể tưởng tượng nổi, có lẽ là không ngờ anh sẽ nói ra thân phận trực tiếp như vậy, đành phải nói: "Ồ, vậy sao."

"Đúng thế."

Giang Tinh Tinh đau đầu, người này, không phải vừa nãy mới dặn dò lúc gặp bạn cô, có thể không nói thì không cần nói chuyện sao! Giờ lại nói không ngừng vậy là thế nào!

...

Mới vừa bước vào cửa sắt, Thương Giới đã ngửi được mùi ẩm ướt và mốc meo, anh xoa mũi, hắt xì một cái.

Giang Tinh Tinh nhân cơ hội lấy khẩu trang cho anh mang: "Nơi này đã cũ kỹ, có chút mùi, mũi của anh khó chiều, không ngửi được mấy mùi này đâu."

Đương nhiên, đây là lý do thứ nhất, lý do thứ hai là Giang Tinh Tinh sợ anh bị người khác nhận ra, tuy giờ Thương Giới đã cắt tóc húi cua, còn mặc đồ thể thao, khác hẳn tổng giám đốc Thương Giới tây trang giày da, sự khác biệt khá là lớn, dù bề ngoài tương tự nhưng vẫn khó để liên hệ hai người họ với nhau.

Nhưng mà, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu bị người khác nhận ra thì không xong.

Thương Giới rất phối hợp, nghe lời để Giang Tinh Tinh mang khẩu trang cho anh.

"Trước kia cô thường ở đây diễn à?" Thương Giới nhìn xung quanh, ngắm nghía mọi thứ.

"Đúng vậy, nơi này là nơi tôi lớn lên từ nhỏ." Giang Tinh Tinh nói: "Trước đây nơi này có rất nhiều diễn viên kịch, mọi người cùng nhau dàn dựng kịch, vô cùng náo nhiệt, nhưng mấy năm nay rất nhiều người đã đi."

Thị trường của kịch đình trệ, đặc biệt là mấy năm gần đây, Internet phát triển, phương thức giải trí của mọi người trở nên đa dạng hơn, rất ít người muốn tiêu tiền để đến nhà hát xem.

"Lát nữa mang tôi đi dạo một vòng." Dường như Thương Giới cảm thấy rất hứng thú.

"Ở đây thì có gì mà dạo, toàn là nhà cũ."

Thương Giới thuận tay khoác vai cô, ôm cô vào lòng, lông mày nhướng lên, cười nói: "Nếu là nơi cô lớn lên, tôi nên biết nhiều một chút, đặt nền móng cho việc chúng ta thân mật ở bên nhau sau này."

Giang Tinh Tinh không còn gì để nói, ở nhà đùa giỡn thì thôi đi, giờ còn làm trò trước mặt người là Văn Dương, có thể đừng nói mấy lời buồn nôn vậy không!

"Này, buông ra, anh đừng như vậy."

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của Thương Giới ôm cổ cô, tựa như vuốt ve một con mèo, ấm áp với cô cả một đường, đáy mắt chứa ý cười, trong nụ cười là sự cưng chiều không gì che giấu được.

Văn Dương nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, không biết vì sao, trong lòng có cảm giác là lạ.

---

[1] Thái Y Lâm là nữ ca sĩ, vũ công nổi tiếng người Đài Loan. Thái Y Lâm từng đạt giải thưởng Nữ ca sĩ hát nhạc Hoa xuất sắc nhất tại lễ trao giải Golden Melody Awards lần thứ 18 và giải Ca khúc xuất sắc nhất của năm tại Lễ trao giải Golden Melody Awards lần thứ 24.

Chương 11: Tâm tư

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Nhìn thấy hành động thân mật của hai người, trong lòng Văn Dương cảm thấy không thoải mái, nhưng rốt cuộc là vì sao, anh ta không nói rõ được.

Anh ta không thích Giang Tinh Tinh, nhưng cô gái này đã quen biết anh ta rất lâu, tính tình đơn thuần, lại tích cực lạc quan.

Hừm, đương nhiên anh ta sẽ không thừa nhận mình xem cô như lớp xe dự phòng... Nhưng cô tốt như vậy, tương lai nếu lấy về làm vợ, cũng không phải không được.

Dù sao thì cô đã đi xem mắt vài lần nhưng thất bại, cũng không dễ có bạn trai.

Đương nhiên, mấy lời này chỉ có thể giữ kín trong lòng, không thể nói ra trước mặt người ngoài.

Nhưng cũng thật không ngờ, mới mấy tháng không gặp, cô đã có bạn trai, còn ở chung với nhau, vậy cũng quá nhanh rồi.

Trong lòng Văn Dương khó chịu.

Mà đôi mắt thâm sâu ngạo nghễ của Thương Giới, đã nhìn thấu tâm tư của Văn Dương, chỉ cảm thấy buồn cười, Văn Dương còn tệ hơn cả anh.

Đàn ông tệ cũng có nhiều loại, Thương Giới là kẻ chơi đùa với cuộc đời, cũng tự đánh giá mình không phải là dạng đàn ông si tình gì, nhưng chắc chắn sẽ không chơi trò lừa dối phụ nữ.

Thương Giới anh chưa từng yêu đương, nhưng đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu thật sự muốn bắt đầu, tất nhiên anh sẽ lựa chọn người mình yêu, có kéo dài được hay không thì nói sau, ở bên nhau anh sẽ toàn tâm toàn ý, nỗ lực vì nửa còn lại.

Giang Tinh Tinh không phát hiện hai người đàn ông đang có ý đồ xấu bên cạnh, cô nhìn xung quanh, thấy văn phòng và phòng tập vắng tanh, hỏi Văn Dương: "Mọi người đi đâu rồi?"

Văn Dương thở dài, "Rời đi rồi."

"Rời đi?" Giang Tinh Tinh không hiểu, "Sao lại rời đi?"

"Nhà hát chuẩn bị phá bỏ, chuyển đi nơi khác. Hơn nữa mấy buổi diễn vừa rồi, người xem rất ít, tiền lãi chẳng bằng tiền đầu tư, cũng không phát được nhiều tiền lương, phần lớn diễn viên trong đoàn đều rời đi, tự kiếm sống. Lần trước bọn anh tới tìm em, chính là muốn bàn bạc với em chuyện này, dạo này đoàn kịch thiếu người sắp xếp lời thoại, là do thiếu nhân viên công tác, ngay cả diễn viên còn không đủ người, bọn anh muốn hỏi em có rảnh không, đến đây hỗ trợ."

Hóa ra lần trước mọi người tới tìm cô, là muốn thương lượng chuyện này.

Ở phòng tập có vài người, trên sân khấu đang diễn lại một vở kịch nói, không nhiều diễn viên lắm, chỉ có ít ỏi bốn, năm người.

Giang Tinh Tinh đi vào, Minh Cẩn phản ứng đầu tiên, nhảy xuống sân khấu, chạy về phía cô.

Vai diễn của cô ấy là mụ phù thủy trong "Nàng Tiên Cá", hiện giờ cô ấy đang mặc áo choàng phù thủy màu tím rách tả tơi, tóc vuốt đầy keo, đi đôi tất cao thấp không đồng đều, trông như một người điên.

"Tinh Tinh, cuối cùng em cũng tới, ôi chào, sớm biết soái ca kia cũng tới đây, chị sẽ không hóa trang."

Minh Cẩn cười nói: "Đề anh nhìn thấy đáng về xấu xí nhất rồi."

Minh Cẩn có vóc dáng cao gầy, phong thái trưởng thành, ở đoàn kịch cũng thường diễn những vai phụ nữ thành thực, ví dụ như vai diễn Phồn Y trong "Đông Tồ [1]". Cô ấy không giả, nhưng do hay diễn những vai trưởng thành, nên có cảm giác của người phụ nữ quyến rũ trưởng thành.

[1] Đông tồ: là một vở kịch của nhà viết kịch Trung Quốc Tào Ngụ. Đây là một trong những tác phẩm kịch nổi tiếng nhất của Trung Quốc thời kỳ trước khi Nhật xâm chiếm Trung Quốc vào năm 1937

Thương Giới cười nhạt: "Không sao, ngoại trừ Giang Tinh Tinh, trong mắt tôi không có cô gái khác."

Giang Tinh Tinh:...

Muốn show ân ái cùng tôi trước mặt mọi người phải không, người đàn ông này lại dám nói mấy lời ngon ngọt, dù thế nào cô cũng không tin!

"Ôi, Tinh Tinh, em còn nói không có quan hệ gì, em xem soái ca của em, trong mắt chỉ có mỗi mình em."

Giang Tinh Tinh: "Em cũng không biết hôm nay anh ta trúng gió gì."

Mấy người bạn ở đoàn kịch cũng nhảy xuống sân khấu, người này còn trừng mắt lớn hơn người kia, ánh mắt đánh giá Thương Giới tí mỉ.

"Soái ca của Tinh Tinh, mau bỏ khâu trang xuống."

"Mùi anh ấy hơi khó chịu, không bỏ xuống được." Giang Tinh Tinh giải thích, nói: "Mau nói chuyện chính đi."

"Đi, tôi vào phòng."

...

Hiện tại đoàn kịch chỉ còn một vài diễn viên, Văn Dương, Minh Cần thì không phải nói. Còn có cô em gái ham mê diễn kịch của Minh Cần – Minh Giác, sau đó là Lục Vô Khuyết và một vài diễn viên nhỏ.

Giang Tinh Tinh thấp giọng, giới thiệu Thương Giới với mọi người, lúc Thương Giới nghe tới cái tên Giang Trí, không khỏi tò mò, "Anh ta cũng họ Giang? Có quan hệ gì với cô?"

Giang Tinh Tinh giải thích, "Người đứng đầu đoàn kịch là bà Giang, bà ấy là người nhận nuôi tôi, Giang Trí là cháu trai của bà, xem như một nửa anh trai của tôi, tuy không phải ruột thịt, nhưng bà Giang còn đối xử với tôi tốt hơn cả cháu ruột. Bởi vì tuổi bà lớn, dần rời khỏi đoàn kịch, hiện tại người đứng đầu đoàn kịch là Giang Trí."

Thương Giới ngẩng đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Giang Trí. Giang Trí không ngó, nhìn khá có thiện cảm nhưng tuổi hơi lớn, vì đang đứng cạnh diễn viên nhí, trông hai người như hai cha con, trên người cũng có khí chất trầm ổn thành thục.

Sắc mặt anh ấy không chút thay đổi, dường như còn có địch ý với Thương Giới.

Thương Giới khẽ hỏi Giang Tinh Tinh: "Anh trai cô vẫn luôn lạnh lùng vậy sao?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu: "Không, chẳng qua là anh ấy khó chịu với anh thôi."

Thương Giới:...

Lẽ ra là không nên hỏi.

"Tinh Tinh, giờ em có tham gia được không?" Giang Trí mở miệng hỏi.

"Còn vài cảnh diễn nữa là hết, khi nào xong, em sẽ quay về hỗ trợ đoàn kịch."

"Vừa kịp, hiện tại đoàn kịch rất cần người, số lượng diễn viên không đủ." Giang Trí nói, "Sau khi diễn xong, em về hỗ trợ đi."

Giang Tinh Tinh nhìn mọi người, ánh mắt nhìn vào bộ tóc giả vàng hoe trên đầu Minh Giác, xem ra cô ấy diễn vai nàng tiên cá.

Nếu nói về khả năng diễn xuất của cả đoàn kịch, Giang Tinh Tinh và Minh Giác xếp ở vị trí thứ nhất, thứ hai. Tuy vậy ai đứng thứ nhất, thật ra vẫn còn tranh cãi, từ nhỏ hai người đã tôi luyện kỹ năng diễn trên sân khấu, hơn nữa đều cực kỳ thích diễn xuất.

Tuy vậy Minh Giác lại may mắn hơn Giang Tinh Tinh, tuổi cô ấy còn nhỏ, ngày thường cũng lanh lợi, rất nhiều diễn viên muốn diễn cùng cô ấy, nếu cô ấy đồng ý tham gia showbiz, tuyệt đối có thể là hoa đán.

Nhưng Minh Giác lại không thích, cô ấy một lòng một dạ đứng trên sân khấu kịch, cosplay, đây mới là thứ Minh Giác thích.

Minh Cần chỉ tiếc rèn sấp không thành thép, nói cô ấy không làm việc đáng hoàng, lãng phí tài năng, nhưng nói thế nào cũng vô dụng, Minh Giác thích chính là thích.

Mọi người tụ lại bàn bạc một lát rồi đi dàn dựng sân khấu.

Giang Trí kéo Giang Tinh Tinh tới hành lang, lấy thái độ của anh trai mà chất vấn, "Tinh Tinh, rốt cuộc em và người đàn ông kia là thế nào?"

Lúc này tâm của Giang Tinh Tinh chỉ đặt ở sân khấu, thế nào dám Minh Cần cũng lôi Thương Giới lên sân khấu, dạy anh diễn kịch, trong đầu Giang Tinh Tinh tràn ngập bất an, sợ anh bị người khác nhận ra.

"Giang Tinh Tinh." Giọng Giang Trí thấp xuống vài decibel, "Có phải cậu ta là bạn trai của em không?"

"Hả?" Lúc này Giang Tinh Tinh mới phản ứng lại, liên tục xua tay, "Không phải."

"Không phải bạn trai, vậy sao cậu ta lại ở nhà em?"

"Anh ấy..." Giang Tinh Tinh không biết giải thích với anh trai thế nào, chỉ nói: "Anh ấy gặp chút khó khăn, em giúp đỡ anh ấy. Anh à, anh đừng quản em, em đã trưởng thành rồi, biết bản thân đang làm gì."

Sắc mặt Giang Trí không tốt, "Tinh Tinh, từ nhỏ em đã đơn thuần thiện lương, anh không yên lòng, sợ em bị người ta chiếm tiện nghi, tên kia vừa thấy đã biết không phải là người tốt. Minh Cẩn của em vừa thấy cậu ta, mắt liền sáng lên, loại đàn ông này, chỉ biết tán tỉnh phụ nữ."

Giang Tinh Tinh cười nói, "Anh à, anh đang gián tiếp khen anh ấy đẹp trai đó."

Không đẹp trai thì đâu thể khiến Minh Cẩn thích, ánh mắt cô ấy rất cao.

"Anh cảm thấy cậu ta không đáng hoàng." Giang Trí mất tự nhiên nói: "Anh hy vọng em có thể tìm được người thật thà, người đàn ông yêu em, cho dù có xấu một chút cũng không sao."

Giang Tinh Tinh hơi khó chịu, nói: "Có vài người đàn ông, xấu cũng không đáng hoàng."

Ví dụ như Văn Dương.

"Dù sao thì em thả chọn những người đẹp trai, cho dù bị lừa, em cũng cam tâm tình nguyện."

Giang Trí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu, "Thật sự không cứu vãn được!"

"Ôi chao, anh nghĩ nhiều rồi." Giang Tinh Tinh vỗ vai Giang Trí, "Đàn ông như Thương Giới, sao có thể tán tỉnh em, là em tán tỉnh anh ấy mới đúng."

"Em gọi cậu ta là gì?"

Giang Tinh Tinh tỉnh táo lại, nói tên của giả của anh ra.

"Anh ấy... tên là Thương Thận." Giang Tinh Tinh vội sửa miệng, "Thận trọng thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Giang Trí hừ một tiếng, cũng không nghĩ nhiều. Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra, cô biết anh trai một lòng một dạ đặt vào đoàn kịch, rất ít quan tâm tới tin tức internet, vân vân.

"Em bảo cậu ta... sớm chuyển ra ngoài, một người đàn ông ở trong nhà một người phụ nữ, vậy thì còn ra thể thống gì."

"Anh à, anh đừng quản, em tự hiểu mà."

"Trong đầu em hiểu, anh biết hết, em chỉ nhìn dáng vẻ đẹp trai của cậu ta, anh nghe Minh Cẩn nói, body cậu ta, từng múi cơ bắp giống như thanh chocolate."

Giang Tinh Tinh...

Lời này giống như chính mắt anh trai nhìn thấy vậy.

"Đúng rồi, anh. Em nghe Văn Dương nói, nhà hát của chúng ta sắp bị phá bỏ, phải không?"

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt Giang Trí trở nên u sầu, "Đúng vậy, chúng ta ở thành phố, lại ở vị trí trung tâm, nghe nói chính phủ muốn cải tổ lại, chiêu mộ nhà đầu tư, có kế hoạch xây dựng hội sở giải trí ở đây, nhà hát của chúng ta phải phá bỏ."

"Tiền phá bỏ và phí đền bù cũng không ít." Giang Tinh Tinh nói: "Nhà hát lớn như vậy, không thể ít hơn tám con số."

"Em nằm mơ đi, nhà hát này do nhà nước kiến tạo thành nhà hát công cộng vào những năm tám mươi, thuộc về nhà nước, người ta không phá, chúng ta có thể dùng, bây giờ người ta muốn phá, chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, chuyển ra ngoài."

"Vậy thì không được, anh, nếu chuyển đi, chẳng phải đoàn kịch Huỳnh Chúc sẽ giải tán sao?" Giang Tinh Tinh ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

"Em cảm thấy giờ có khác gì giải tán không?" Giang Trí ủ rũ, "Hơn một nửa đã rời đi, chỉ còn lại vài người, cũng vì không nổi thôi, chỉ cần Thương thị vẫn muốn lấy nhà hát của chúng ta, chuyện giải tán là sớm muộn."

Giang Tinh Tinh đang muốn thở dài, đột nhiên phản ứng lại, cầm cổ tay Giang Trí, "Anh nói gì? Tập đoàn Thương thị?"

Giang Trí không rõ vì sao cô lại kinh ngạc như vậy, nói: "Công ty của Thương thị trúng thầu, hôm qua còn cử người tới đây thúc giục, bảo chúng ta nhanh chóng dọn ra ngoài"

"Chẳng... chẳng phải giám đốc của họ vẫn đang mất tích sao?" Giang Tinh nói năng không lưu loát, "Sao có thể làm chuyện này được?"

"Giám đốc mất tích, chuyện lớn không ai làm chủ. Nhưng chuyện của chúng ta là chuyện nhỏ nhất, lông gà vỏ tỏi, cũng không thể lùi lại."

Giang Tinh thầm nói, giám đốc của Thương thị, giờ còn đang ăn của cô, dùng của cô đấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gả cho tôi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Vào thu, nhiệt độ không khí dần thấp xuống, mưa thu xối ướt đầm đường phố, trong căn nhà nho nhỏ, không khí rất ẩm áp.

Một nơi chưa thể xem là một căn nhà, nhiều lắm cũng chỉ là chỗ đặt chân. Nhưng trong nhà có thêm một người đàn ông, một cô gái mồ côi không nơi nương tựa như Giang Tinh cảm thấy an ổn. Chuyện cô thích nhất mỗi ngày là mau chóng tan tầm, chạy về nhà, cùng người đàn ông kia ăn cơm xem TV, giành điều khiển trên sofa, thi thoảng húng lên, hai người còn có thể trêu đùa.

Có được tiền thưởng, tiền lương, điều đầu tiên Giang Tinh nghĩ đến là mua cho người đàn ông ở nhà chút gì đó, mua thuốc, hay là dao cạo râu các loại.

Người đàn ông như Thương Giới rất hiếm có, không giống những người đàn ông khác, không có chủ nghĩa đàn ông, yên tâm thoải mái nằm trong căn nhà nhỏ của cô, thật sự như tiểu chỏ sẵn, ăn của cô dùng của cô, trêu cô vui vẻ.

Có lẽ là vì đã biết trước, tất cả rồi cũng có ngày kết thúc.

Ngày đó khi ra khỏi nhà hát, Giang Tinh chỉ im lặng bước đi, Thương Giới trêu cô ghẹo cô, cô cũng nhếch miệng cười cho có lệ, điều này khiến Thương Giới cảm giác rất không thoải mái.

Buổi tối, Giang Tinh làm cả một bàn đồ ăn, đều là món anh thích.

Thương Giới tắm rửa xong, vẫn mang một cái quần cộc màu đen, ở trần, cơ bụng rắn chắc rõ ràng không chút che dấu.

Trên người anh có hơi nóng do vừa tắm xong, trên làn da săn chắc của anh còn đọng vài giọt nước.

Thương Giới vừa dùng chiếc khăn mềm mại lau đầu tóc ngắn đen nhánh, vừa đi đến cạnh bàn, nhìn xuống, xem những món ăn đang còn nóng hổi.

Anh không nói gì, đến sofa ngồi xuống, cầm bánh mì Giang Tinh đã cắn một miếng, ngại khó ăn nhưng không nỡ vứt đi trên bàn, bắt đầu gặm.

Giang Tinh:...

Lại muốn ồn ào gì nữa?

Cô mềm giọng kêu: "Anh Thương, ăn cơm tối."

"Hình như lâu rồi cô Giang không gọi tôi là anh Thương."

"Anh Thương cũng lâu rồi không gọi tôi là cô Giang."

Tay trái Thương Giới cầm miếng bánh mì bị gặm chỗ này một miếng, chỗ kia một miếng, nhìn cô: "Tôi không thích quanh co lòng vòng, cô có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Nếu anh đã nói thẳng không có ky, Giang Tinh cũng không vòng vo với anh nữa, nói thẳng: "Ừm, anh ở nhà tôi, chuyện này cũng không phải là nhỏ, đúng không?"

Thương Giới bỏ bánh mì sang một bên, đi tới xách ghế ngồi đối diện cô, đôi mắt híp lại, mày nhú chặt: "Đuổi tôi à?"

"Không phải không phải, chỗ này của tôi anh muốn ở bao lâu thì ở, nhưng trước mắt, tôi cảm thấy anh nên khôi phục thân phận tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, công ty còn rất nhiều chuyện chờ anh xử lý đấy." Cô cẩn thận đánh giá sắc mặt Thương Giới: "Anh cảm thấy sao?"

Nếu cô đã nói thẳng, Thương Giới cũng không nói mấy lời vô nghĩa nữa, nói hết ra: “Tôi không muốn ngồi vị trí kia, ngày nào không phải ngồi trong văn phòng xử lý tài liệu thì là đi tiếp khách, tiệc rượu bàn cờ luân phiên, một đám người theo sau, ngoài mặt thì tăng bốc, trong lòng thì không ngừng mắng chửi, nhàm chán chết đi, phiền phức.”

Nói đến cuộc sống trong quá khứ, Thương Giới nhủ mảy, trong con người có sự ức chế và không kiên nhẫn.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn anh, cô chưa bao giờ biết, người thừa kế tập đoàn Thương thị xưa nay bình tĩnh, làm việc cũng như sấm rền gió cuốn lại có điều phiền muộn như vậy.

“Nhưng mà anh không thể mãi không quay về được.” Giang Tinh Tinh hoang mang nói: “Chẳng lẽ anh muốn ở nhà tôi cả đời sao?”

Thương Giới phiền muộn vò tóc mình, ngón áp út tay trái cong lại, Giang Tinh Tinh đã chú ý tới động tác này của anh, chỉ cần lúc cảm xúc có sự dao động, anh luôn vô ý thức cong ngón áp út.

Cũng không ngoài dự đoán.

“Vậy tôi đành nói thật cho anh biết.” Giang Tinh Tinh giờ móng vuốt lấy khăn giấy trên bàn, che mắt lại, lau mấy giọt nước mắt trên mặt: “Nhà hát Hồng Phòng sắp bị san bằng rồi, đó là nơi tôi lớn lên từ nhỏ, tôi không thể trở mắt nhìn nó mất đi, anh là tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, chỉ cần anh nói một câu, chắc chắn sẽ có thể giữ được nhà hát, hu hu, xem như anh giúp tôi đi, có được không?”

Cô lấy khăn giấy chùi nước mũi, ghen ngào nói: “Anh Thương, xin anh đó.”

Thương Giới vô cảm nhìn cô diễn, Giang Tinh Tinh khóc suốt mướt một lúc, thấy nội tâm anh không hề dao động, biết kỹ thuật diễn của mình lại bị anh liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Quả nhiên, Thương Giới thân nhiên mở miệng: “Quá gượng gạo.”

Giang Tinh Tinh:...

Được rồi, lúc nào anh cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu kỹ thuật diễn của cô.

Thương Giới im lặng một lát, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn cơm, Giang Tinh Tinh thấy thái độ anh hòa hoãn, lập tức ngồi xuống gấp một miếng thịt bò để trong bát anh, cúi đầu, ân cần lấy lòng: “Anh Thương cứ ăn từ từ.”

Thương Giới nói: “Trở về cũng được, nhưng cô phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Hai mắt Giang Tinh Tinh sáng người: “Được!”

Chỉ cần anh chịu trở về, truyền xuống một văn kiện là có thể giữ lại nhà hát, còn có thể giữ lại đoàn kịch, chuyện gì Giang Tinh Tinh cũng đồng ý với anh!

“Kết hôn với tôi.” Anh lại gấp một miếng thịt: “Món thịt xào hôm nay không tồi.”

Giang Tinh Tinh:...

Lúc đang cầu hôn còn chèn thêm một câu thịt xào là sao!

Cô ngạc nhiên nhìn Thương Giới, vẻ mặt anh bình tĩnh, đôi mắt hờ hững đào hoa không có chút gọn sóng.

Không nói đùa.

“Anh... Anh nói gì đấy! Sao tôi có thể kết hôn với anh!”

Cho dù cô muốn cứu đoàn kịch, cũng không thể bán chính mình đi.

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Thương Giới lạnh lùng nhìn cô: “Chuyện gì cũng có cái giá của nó, Giang Tinh Tinh, cô muốn cứu đoàn kịch, kêu tôi quay lại vị trí cô độc lạnh lẽo kia, tôi đây liền muốn cô ở cạnh tôi, cùng tôi trải qua cuộc sống không có tự do.”

Giang Tinh Tinh nhủ mảy, không thể tin nổi, Thương Giới căm ghét cuộc sống trong quá khứ của anh đến mức đó sao?

Mà cô cũng không phải, vậy mà lại nói chuyện chung thân đại sự tương lai của mình như bàn chuyện làm ăn với người đàn ông này.

Giống như gả cho anh trở thành là sự trừng phạt, chẳng khác gì bị nhốt vào ngục giam, không phải một nửa phụ nữ ở thành phố Giang này đều muốn gả cho người đàn ông trước mặt sao?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Cô cẩn thận hỏi: “Vậy... Nếu tôi nói đồng ý, tương lai chúng ta có thể ly hôn không?”

“Không thể.”

Giang Tinh Tinh...

Cho nên đây không phải là giao dịch kết hôn giả gì đó, mà là hôn nhân thật sự.

“Thế cho nên tôi còn cần cô bảo đảm, bảo đảm cô tuyệt đối sẽ không ly hôn với tôi.” Thương Giới bình tĩnh nói: “Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ly hôn với tôi.”

Giang Tinh Tinh lâm bẫm: “Còn cần bảo đảm gì chứ, nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh đó, anh không chịu ký tên, tôi cũng đâu có ly hôn được.”

Thương Giới cười lạnh, nụ cười này, vậy mà Giang Tinh Tinh lại cảm giác được sự bất lực của anh, rất buồn phiền.

“Có rất nhiều chuyện, tôi không thể khống chế, nếu anh ta tỉnh lại...” Thương Giới không nói tiếp, anh nhìn Giang Tinh Tinh: “Nói tóm lại, chắc chắn là quyền chủ động nằm trong tay cô, không được ký tên vào hợp đồng ly hôn, chỉ cần cô không ký tên, chúng ta vĩnh viễn có thể ở bên nhau, có hiểu không?”

Giang Tinh Tinh ngơ ngác nhìn anh: “Nhưng mà anh Thương, tôi còn chưa đồng ý sẽ kết hôn với anh, anh đã nói chuyện ly hôn...”

Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi sẽ không ép phụ nữ.” Thương Giới hơi ngửa ra sau, không chút để ý mà nói: “Tự cô suy xét, tôi không ép cô.”

“Anh Thương, trước đây đã nói rồi, nếu tôi chưa chấp anh, giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn, anh cũng sẽ giúp tôi.” Giang Tinh Tinh nhủ mảy: “Nam tử hán đại trượng phu, nói một không nói hai, sao anh lại nuốt lời?”

Nhìn dáng vẻ uất ức của cô, Thương Giới cười nói: “Tôi có đồng ý với cô, nhưng tôi đồng ý sẽ giúp cô thành danh, không phải cứu đoàn kịch của cô. Hơn nữa, tôi còn chưa chơi đủ, cô đã giục tôi về, cô Giang à, Thương Giới tôi kinh doanh đã nhiều năm, châm ngôn là công bằng và giữ chữ tín, không có công bằng thì sao có thể nói đến giữ chữ tín?”

Giang Tinh Tinh tự biết mình đuối lý, nói không lại anh, nhưng đoàn kịch đã đứng bên bờ vực rồi, vài ba ngày nữa người của tập đoàn Thương thị sẽ lại đến thúc giục, nếu như không dọn đi, sợ là sẽ áp dụng hành động cưỡng chế, cô không thể trơ mắt nhìn nơi mình lớn lên từ nhỏ, giống như một mái nhà bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

“Anh Thương, Thương... Thương Giới, anh nói anh còn chưa chơi đủ, không muốn trở về, anh... Anh muốn chơi thế nào, tôi cũng chơi cùng anh, vậy thì anh có bằng lòng mau chóng trở về không?”

Cô run run rẩy rẩy, ngay cả nói cũng nói không rõ.

Một tiếng “phụt” vang lên, anh tắt đèn trần, ngọn đèn mờ màu hoa hồng trên tường khiến căn phòng trở nên mờ ảo, Thương Giới nhìn xuống, che lại trông mắt sâu không thấy đáy, không nhìn rõ vẻ mặt.

Trong khung cảnh mờ tối, vang lên tiếng cười nhạt của người đàn ông.

“Cô muốn chơi với tôi, cô biết tôi muốn chơi thế nào, còn dám nói như vậy?”

Cơ thể gầy gò của Giang Tinh Tinh càng thêm run rẩy, gương mặt trắng mịn cũng được mạ một lớp ánh sáng đỏ.

“Anh muốn chơi thế nào, tôi cũng có thể chơi cùng.”

Rõ ràng là đã vô cùng sợ sệt, nhưng cô lại cố tình ra vẻ kiên cường, Thương Giới nhìn kỹ mỗi sự thay đổi trên gương mặt cô.

Cô thật sự sợ hãi.

Một cô gái chưa từng yêu đương, giờ lại lấy hết can đảm ra để nói đến chuyện riêng tư nhất của nam nữ.

“Bằng lòng cho tôi, nhưng lại không muốn kết hôn với tôi?” Trong giọng của Thương Giới có sự khó hiểu: “Vì sao?”

“Không phải người phụ nữ nào cũng muốn gả vào hào môn.” Giang Tinh Tinh bình tĩnh nói: “Tôi không muốn kết hôn sớm thế này, tôi còn giấc mơ chưa thể thực hiện.”

Thương Giới biết sự chấp nhất của cô với nghiệp diễn viên, mấy ngày nay, tất cả nỗ lực của cô, anh đều đổ vào mắt.

Thương Giới rút ra một điều thuốc thon dài, châm lửa, tùy tay ném hộp thuốc lên bàn...

“Như cô mong muốn, tắm rửa trước đi, đêm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Uống chút rượu

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh chỉnh vòi hoa sen lên mức lớn nhất, dòng nước ấm áp chảy xuống toàn thân, cô vuốt ve da thịt mềm mại của mình, nhìn hình bóng mình qua chiếc gương.

Trên gương là làn sương mỏng, phản chiếu mơ hồ thân ảnh của người phụ nữ, cô giơ tay ra, chạm vào bóng dáng đó, lộ ra phần xương quai xanh hẹp dài xinh đẹp.

Lúc còn nhỏ, mỗi khi tắm, Giang Tinh Tinh sẽ đứng trước gương đánh giá cơ thể của mình, nhìn mình từ từ phát triển, dần dần thành thực, cuối cùng trở thành một người phụ nữ.

Cô yêu thích từng tác da thịt trên cơ thể mình, cho dù vết sẹo khiến cho cô phải chịu ngàn vạn đau khổ và khinh bỉ, cô vẫn thích nó.

Không ai yêu thương cô, chỉ có cô yêu thương chính bản thân mình.

Mà tối nay, thân thể này sẽ phải trao cho một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Thật ra Giang Tinh Tinh không phải người bảo thủ, cô ở trong giới showbiz hỗn loạn, đã nhìn quen những cuộc giao dịch tiền tài, tuy cô khinh thường, nhưng cũng không đạo đức đến nỗi khiển trách người ta, dù sao thì ai cũng sống không dễ dàng, vì thực hiện ước mơ của bản thân mình, họ có quyền sử dụng cơ thể của họ.

Nếu không phải vì tiền đồ của bản thân, cô đâu phải cẩn thận lấy lòng người đàn ông kia.

Nếu như anh ta không phải Thương Giới, mà thật sự là một kẻ lang thang, liệu cô có thuận theo anh ta không?

Đương nhiên là không.

Từ nhỏ Giang Tinh Tinh đã nếm nhiều đau khổ, đã té ngã nhiều lần, cô biết có rất nhiều chuyện, chỉ dựa vào sức lực của mình thì không thể thành công, vì cô quá yếu ớt.

Hiện tại Thương Giới là cọng rơm cứu mạng của cô, chuyện quan trọng nhất là cô phải bám chặt anh.

Giang Tinh Tinh đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy người đàn ông kia đứng ngoài cửa, bóng dáng anh cao lớn qua làn hơi nước mờ mờ.

Giang Tinh Tinh hơi hoảng sợ, "Anh đừng có vào."

Ngoài cửa vang lên tiếng cười lạnh của anh, "Không phải sợ như thế, tôi hỏi chút thôi, có phải lần đầu tiên không?"

"Hả?" Giang Tinh Tinh ngây ra, "Cái gì?"

Người đàn ông kia miễn cưỡng nói lại, "Có phải lần đầu tiên không?"

Trên mặt cô hiện lên rặng mây đỏ, "Anh hỏi chuyện này làm gì?"

Nếu nói đây là lần đầu tiên, liệu có mất mặt không? Như vậy không giống cô chút nào.

Mặc dù... đúng là cô chưa từng yêu đương bao giờ.

"Xem ra là lần đầu tiên." Anh đắm chiều đứng cạnh cửa một lúc, sau đó bỏ đi.

Giang Tinh Tinh đang muốn thở phào một hơi, bên ngoài lại nhanh chóng vang lên một giọng nói quen thuộc, Giang Tinh Tinh vội tắt vòi hoa sen, hỏi: "Anh đi đâu đó?"

"Ra ngoài mua ít đồ."

"Mua gì?"

"Mua rượu." Anh nói: "Đề cô không sợ nữa."

Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh nghe nói làm loại chuyện này còn phải uống rượu lấy can đảm.

Đương nhiên, ngoại trừ mua rượu, Thương Giới còn mua thứ khác, lúc anh trở về, Giang Tinh Tinh đã tắm xong, đang đứng trước gương sấy tóc.

Cô mặc một bộ đồ ngủ làm bằng bông, có in họa tiết hình hoa lan, đặc biệt ấm áp, khiến cô trông như chú gấu trắng. Máy sấy thổi từng luồng gió, khiến đầu tóc đen của cô phiêu đảng lung tung.

Đột nhiên Thương Giới đứng sau lưng cô, Giang Tinh Tinh giật mình, nghiêng đầu nhìn qua, thấy anh đang nhìn cô.

Làn da của cô trắng nõn, mềm mại giống như da em bé, trên người có mùi hương hạnh nhân ngọt ngào, là cô đặc biệt dưỡng ẩm cho cơ thể.

Cô tí mỉ chuẩn bị khiến Thương Giới rất vừa lòng.

Anh cúi đầu muốn hôn cô.

Giang Tinh Tinh rất căng thẳng, tránh cái hôn này của anh, đi tới bàn, mở túi mà anh vừa mang về, thoải mái hỏi: "Anh mua rượu vang sao?"

"Ừ."

"Không chỉ mua rượu, còn mua cái khác..."

Lúc Giang Tinh Tinh lấy cái hộp màu đỏ kia ra liền hỏi hận.

Hai hộp condom, loại siêu mỏng siêu nhẹ, size lớn nhất.

Cô xấu hổ đặt nó xuống, hỏi anh, "Anh đói bụng không, tôi đi làm đồ ăn cho anh nhé?"

"Giờ tôi chỉ muốn ăn cô." Ánh mắt Thương Giới thâm sâu, không chút nào che giấu dục vọng với cô.

Giang Tinh Tinh cúi đầu gượng cười, sau đó ngồi cạnh mép giường, nom nớp lo sợ, hỏi: "Giờ bắt đầu luôn?"

Thương Giới nhếch miệng, mở chai rượu vang, lấy thêm hai ly để dài, "Không vội, tôi thích ngắm người đẹp."

Giang Tinh Tinh đi tới sofa, nhận lấy ly rượu, cụng ly với anh.

Thương Giới mở TV, sau đó ôm lấy cô, hai người ngồi trên sofa, vừa uống rượu vừa xem TV.

Mọi chuyện diễn ra rất tự nhiên, hai người giống như cặp tình nhân đã sống chung nhiều năm, tay của Thương Giới chạm vào eo cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Anh khiến bầu không khí không quá mức cứng nhắc, cho nên hai người cũng không quá xấu hổ.

Lần đầu tiên quý giá... Giao cho người đàn ông trước mặt, thực ra cũng không phải quá tệ, anh có một khuôn mặt và body đẹp.

Giang Tinh Tinh quay đầu, hôn cằm anh, "Nói thật, thời gian qua tôi rất vui, vui hơn trước đây nhiều."

Dường như Thương Giới không chịu được men rượu, thế nên không uống nhiều lắm, đã hơi mơ màng, bàn tay ôm cô cũng bắt đầu không nghe lời, di chuyển loạn xạ.

Giang Tinh Tinh uống thêm một ly rượu, lá gan cũng bắt đầu lớn hơn, hỏi: "Đây là lần thứ mấy của anh Thương?"

Thương Giới ngừng đầu uống rượu vang, ánh mắt lơ đãng, "Nếu tôi nói là lần đầu tiên, cô có tin không?"

Giang Tinh Tinh lắc đầu, không tin, ngày thường anh vẫn diễn vai phong lưu ăn chơi trác táng, dám nói là xử nam ba mươi tuổi, muốn lừa ai!

"Anh tôi nói tôi có bệnh, nhốt tôi một khoảng thời gian." Thương Giới nhớ lại, ánh mắt có sự khó chịu và căm ghét, "Suýt nữa khiến tôi phát điên."

Giang Tinh Tinh cau mày, đồng tình nhìn anh, "Tôi cũng không biết anh đã từng trải qua chuyện này."

"Tôi đã từng lập lời thề, nếu tôi thoát ra, tuyệt đối sẽ không trở về nơi không khác gì cái nhà giam kia."

Hô hấp nóng bỏng của anh ở bên tai cô, mang theo mùi hương nồng nàn của rượu vang, "Tôi không muốn làm tổng giám đốc Thương gì đó, tôi chỉ muốn tìm một người phụ nữ, mỗi ngày cùng cô ấy trải qua cuộc sống tự do tự tại, nhưng anh ta không để tôi được như ý nguyện."

Đột nhiên trái tim Giang Tinh Tinh cảm thấy đau đớn, rõ ràng là anh không muốn trở về, cô lại vì đoàn kịch, ép anh trở về, thậm chí còn không tiếc lấy thân mình trao đổi.

Quả thật là rất ích kỉ.

"Anh Thương, nếu anh không muốn thì tôi..."

Đột nhiên cô cảm giác bả vai mình nặng trĩu, Giang Tinh Tinh quay đầu, phát hiện người đàn ông này đã dựa vào vai cô, mơ màng ngủ.

Giang Tinh Tinh:?

Cô lắc tay anh, "Anh Thương?"

Thương Giới lằm bằm một tiếng, sau đó ôm cô cùng nằm xuống ghế sofa, đầu dựa vào cổ cô, tiếp tục ngủ.

Giang Tinh Tinh:...

Không phải bảo sẽ làm chuyện táo bạo với cô sao, sao lại gục trước rồi, không làm chuyện này nữa!

Thương Giới ôm cô, tựa như ôm chiếc gối ôm hình người mềm mại, ngủ rất say.

Giang Tinh Tinh không quản phiền phức, đi tắt đèn tường.

Đề anh ngủ đi.

Thật ra đáy lòng cô cũng bắt đầu hối hận vì làm cuộc giao dịch này với anh, cô không thể lấy thân thể mình, đổi lấy sự tự do của anh, như vậy là rất ích kỉ, anh có quyền lựa chọn cuộc sống của mình.

Mà chuyện của đoàn kịch, nhất định cô sẽ có cách giải quyết.

Cô nhớ tới lời Thương Giới vừa nói, "Tìm một cô gái, mỗi ngày cùng cô ấy trải qua cuộc sống tự do tự tại."

Không biết vì sao, lời này giống như nước sôi, hâm nóng trái tim lạnh lẽo của cô, một lần nữa như có cảm giác sống lại.

Cô nhẹ nhàng ôm đầu anh, vỗ về phía sau, dịu dàng nói: "Anh Thương, tôi sẽ bảo vệ anh, sẽ không để anh ta tìm thấy anh."

Đúng lúc này, bàn tay ấm áp của Thương Giới nắm chặt bàn tay cô, bóp mạnh khiến cô rất đau, cảm giác xương cốt như sắp gãy.

"Anh Thương, anh làm đau tôi."

Thương Giới nhắm chặt mắt, có vẻ giấy dựa khó chịu, tay anh nắm chặt cổ tay cô, dùng một giọng điệu trầm thấp cực kì xa lạ, nói:...

"Cách xa...anh ta ra."

...

Sáng sớm hôm sau, Thương Giới giật mình tỉnh dậy, suýt nữa ngã nhào xuống khỏi sofa, anh nghiêng người, lão đảo đứng lên, chạy tới bồn rửa mặt, mở vòi nước làm ướt mặt mình.

Một phút sau, anh mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trong gương.

Mới sáng sớm, làn da người đàn ông rất trắng, gần như là không có chút tì vết, trên chiếc mũi cao là hàng mi dài, để lộ ra cặp mắt thâm thúy, lông mi của anh rất cong, khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Trên mũi anh vẫn còn bọt nước.

Tí tách, tí tách...

Là chính anh.

Là anh.

Ánh mắt đèn phòng của Thương Giới dần buông lỏng, anh hất nước lên mặt, thuận tay lấy khăn lau khô.

"Anh tỉnh rồi."

Giọng của phụ nữ vang lên, khiến Thương Giới giật mình, nhanh chóng lùi lại, thấy Giang Tinh Tinh nghiêng người đứng cạnh cửa, lo lắng nhìn anh.

Đầu Thương Giới rất nặng, huyết Thái Dương nhức nhối tới mức khó chịu, chưa kịp phục hồi tinh thần.

"Đêm qua..."

Còn chưa kịp nói hết, Giang Tinh Tinh đã lập tức nói, "Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ không ép anh trở về."

"Gì cơ?"

"Chuyện đoàn kịch là chuyện của tôi, tôi không nên ép anh làm chuyện đó, còn lấy chính tôi ra để trao đổi, như vậy rất không tốt". Giang Tinh Tinh chớp mắt, nói: "Anh cứ ở chỗ của tôi, muốn ở bao lâu cũng được, tôi không ép anh đi."

Thương Giới lắc đầu, "Từ từ..."

"Anh Thương, tôi đi làm đây, tối qua anh ngủ không ngon, giờ ngủ tiếp đi."

Thương Giới: "Thật ra chúng ta có thể bàn bạc lại."

"Anh Thương, tôi không muốn ép anh, cho nên cứ vậy đi, tôi đã nghĩ kĩ rồi." Giang Tinh Tinh không đợi anh nói xong, xoay người ra cửa: "Tôi muốn rồi, tạm biệt."

Thương Giới:....

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Thương: Tôi thật sự, thật sự muốn bàn bạc lại [Một chân thành]

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bí mật

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi tối, lúc Giang Tinh Tinh về nhà, phát hiện trong nhà trống không, không có ai cả.

Tên này lại chạy đi đâu chơi rồi?

Cô tìm quanh nhà một vòng, phát hiện trên tủ lạnh có dán một tờ giấy nhớ, phía trên có một hàng chữ nhỏ cứng cáp...

Bạn tốt của cô kêu tôi tới đoàn kịch hỗ trợ, đến Hồng Phòng tìm tôi.

Giang Tinh Tinh:...

Sao anh không thêm hỏi ý kiến cô đã đồng ý rồi!

Giang Tinh Tinh vô cùng lo lắng đến đoàn kịch Huỳnh Chúc. Ban đầu đoàn kịch có đến cả trăm thành viên, đặc biệt náo nhiệt, mỗi khi màn đêm buông xuống, có rất nhiều ông bà cụ, còn có những đứa trẻ tới đoàn kịch xem các diễn viên dựng kịch.

Bây giờ người đã đi hết một nửa, trong màn đêm tối đen, Hồng Phòng cũ kỹ càng thêm cô tịch tiêu điều, không còn rộn ràng như mười năm trước.

Cuối hành lang đen như mực, trong một căn phòng có ánh sáng âm ảm, còn có thể nghe thấy tiếng nhạc khi các diễn viên tập luyện.

Giang Tinh Tinh bước nhanh hơn, vào phòng lớn của nhà hát, liếc mắt một cái đã trông thấy người đàn ông kia.

Anh đứng trên sân khấu, áo đuôi tôm kiểu cũ ôm khít cơ thể anh, đèn pha chiếu xuống trên đỉnh đầu, đôi mắt anh thâm thúy, vì có trang điểm, làn da anh dưới ánh sáng mạnh có vẻ tái nhợt lạ thường.

Giang Tinh Tinh cũng không chen ngang họ tập luyện, cô đi đến hàng ghế cuối cùng trong phòng, quan sát Thương Giới trên sân khấu.

Anh đứng ở nơi đó, tựa như vương tử châu Âu thế kỷ mười tám, khí chất tao nhã từ trong xương cốt, khó có người bì được. Có lẽ kỹ thuật diễn chưa được tròn trịa lắm, lời kịch cũng khá gượng, nhưng lại có cảm giác mộc mạc, xem cũng không tệ.

Nếu tập luyện nhiều hơn, nói không chừng anh còn có thể lên đài.

Tuy Giang Tinh Tinh nghĩ thế, nhưng tuyệt đối sẽ không đồng ý làm như vậy, Thương Giới là người đàn ông mà cô liều mạng muốn giấu đi, sao có thể để anh xuất đầu lộ diện, đứng dưới đèn biểu diễn, quá nguy hiểm.

Cho nên lúc Minh Cẩn đến cạnh Giang Tinh Tinh, đang đưa hưng phấn nói: "Em thấy chưa, bạn trai em trời sinh là diễn viên kịch, khí chất của anh ta rất tốt, đoàn kịch của chúng ta thiếu người có giá trị nhan sắc như anh ta đảm đương nam số một nha!"

Giang Tinh Tinh lắc đầu: "Không được đâu, anh ấy không phải diễn viên chuyên nghiệp."

"Chị cũng đâu phải diễn viên chuyên nghiệp, Lục Vô Khuyết cũng không phải, đều là dân không qua đào tạo, ai khinh thường ai chứ."

Vậy cũng không giống nhau, tuy Minh Cẩn không được học một khóa biểu diễn chuyên nghiệp, nhưng tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm diễn xuất phong phú trên sân khấu. Thương Giới... Cùng lắm là tới cho vui thôi.

"Em yêu à, em nhìn anh ta đóng vai vương tử Alex đi, nhân vật này quả thực chính là vì anh ta mà được tạo ra."

Giang Tinh Tinh hỏi Minh Cẩn: "Văn Dương đâu? Anh ấy mới là nam số một nhỉ?"

"Hôm nay có việc xin nghỉ, thế nên mới để tiểu chớ sản của em đến đây thay ca tạm thời, nhưng không ngờ anh ta lại có thiên phú như vậy, so sánh với anh ta, Văn Dương béo ú lùn tịt là vương tử Alex, đúng là khó coi."

Nhưng dù Minh Cẩn khuyên can thế nào, Giang Tinh Tinh cũng không chịu đồng ý để Thương Giới thay Văn Dương đóng vai vương tử Alex, thế này thì quá nổi bật rồi, rõ ràng là anh tới nhà cô để lánh nạn, kết quả lại lên đài biểu diễn, đây không phải chiều cao khắp thiên hạ, người thừa kế mất tích của tập đoàn Thương Thị đang ở chỗ cô sao?

Thương Giới thấy Giang Tinh Tinh đến thì nhảy xuống khỏi đài, lập tức đến chỗ cô, trên mặt là nụ cười như ánh mặt trời: "Cô đến rồi, thấy tôi diễn chưa, thời gian này diễn thử với cô, tôi cũng hiểu chút ít."

Giang Tinh Tinh ra vẻ nghiêm túc chỉ điểm: "Chỉ như vậy, còn kém lắm."

"Nhưng bạn tốt của cô khen tôi có thiên phú."

"Minh Cẩn à, chỉ cần đẹp trai là chị ấy khen."

Thương Giới cười ha hả, tâm tình không tồi: "Tôi cảm thấy sau này tôi có thể đến đây nhiều hơn, diễn thế cho họ."

"Đừng." Giang Tinh Tinh vội cảnh cáo: "Anh đang ngại mình không đủ lộ diện sao?"

"Họ không nhận ra, căn bản là không thể nghĩ đến."

"Vậy cũng không được."

Thương Giới ngồi bên cạnh cô, nhìn phong nền lâu đài kiểu Âu trên sân khấu, nói: "Dưới tập đoàn Thương thị có rất nhiều công ty con, nhưng có một công ty quản lý văn hóa truyền thông tên Thương thị, là tâm huyết nhiều năm kinh doanh của anh tôi, anh ta có nghiên cứu về mấy thứ diễn kịch đóng phim này."

"Tôi biết mà, đó là một công ty lớn!" Giang Tinh Tinh nói: "Nghệ sĩ của công ty đó toàn là cấp bậc ảnh đế ảnh hậu, người mới cũng có kỹ thuật diễn rất vững chắc!"

Giang Tinh Tinh trưng ra vẻ hăm dọa, bị Thương Giới nhìn thấy, anh nói: "Nếu cô muốn vào, tôi sẽ nói với anh tôi, nhận cô vào công ty."

"Thôi đi." Giang Tinh Tinh nói: "Tôi giấu anh lâu thế, nếu anh của anh mà biết, nói không chừng còn phong sát tôi cả đời!"

Nói đến đây, Giang Tinh Tinh run lên, vỗ vai Thương Giới: "Sau này tôi đành dựa vào anh, anh phải che chở cho tôi."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ che chở cô cả đời."

"Nhưng mà nói thật, lần sau Minh Cẩn bắt anh đến làm việc, anh hoàn toàn có thể từ chối, họ cũng đâu phát tiền lương cho anh, không cần cứ gọi là đến."

"Không sao." Thương Giới không chút để ý, nhún vai: "Tôi muốn đến."

"Thế nên là ở nhà lâu quá buồn chán sao?"

Thương Giới đuổi tay búng trán cô: "Là chính cô nói, đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ, vô cùng quan trọng đối với cô."

Giang Tinh Tinh quay đầu, mờ mắt nhìn anh: "Vì sao quan trọng với tôi, anh phải..."

"Vô nghĩa, ông đây thích cô."

Giang Tinh Tinh:...

Người đàn ông trước mặt thả lỏng mặt mày, trong đôi mắt đầy ý cười còn có mấy phần chân thành.

Đúng lúc này, một cô bé buộc tóc hai bên nhút nhát sợ sệt đi tới, trốn sau Giang Tinh Tinh, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời, nhìn thẳng vào Thương Giới.

"Tiểu Ngư à." Giang Tinh Tinh bế cô bé, để cô bé ngồi trên đùi mình: "Có nghe lời anh Vô Khuyết của em, học tập đàng hoàng không đấy?"

"Có ạ."

Cô bé khoảng sáu bảy tuổi, làn da trắng trẻo, môi hồng răng trắng, trông rất có thiện cảm. Cô bé chớp đôi mắt to, đánh giá Thương Giới, ghé sát tai Giang Tinh Tinh, khẽ nói gì đó, sau đó ngại ngùng ôm cổ cô.

Thương Giới hỏi Giang Tinh Tinh: "Cô bé nói thầm gì với cô đó?"

"Cô bé nói, anh thật đẹp trai."

Thương Giới cười nhẹ, gương mặt như trăng sáng.

"Nói cho anh một bí mật." Tiểu Ngư nói với Thương Giới: "Thật ra người thực sự cứu anh, không phải công chúa, mà là nàng tiên cá."

Thương Giới ra vẻ kinh ngạc: "Thật không?"

Tiểu Ngư liên tục gật đầu, nghiêm trang nói: "Thật đó!"

"Cảm ơn em, em đã giúp anh một chuyện lớn, giờ anh biết nàng tiên cá mới là người anh yêu, công chúa dối trá, anh vĩnh viễn sẽ không yêu cô ta nữa."

Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Tốt quá! Vậy là em an tâm rồi."

"Vậy nên Tiểu Ngư đúng là một cô bé tốt bụng hiền lành."

Tiểu Ngư đỏ mặt, cúi đầu, ngại ngùng khi nhận được lời khen.

Giang Tinh Tinh thấy cô bé dùng đôi mắt sùng bái yêu thích nhìn Thương Giới, cảm giác rõ ràng năng lực già trẻ đều ăn của anh.

Thương Giới như làm ảo thuật, lấy một cây kẹo mút vị dâu tây trong túi ra đưa cho Tiểu Ngư, làm điều kiện trao đổi, Tiểu Ngư ngoéo tay với Thương Giới: "Em sẽ nói cho anh một bí mật của chị Tinh Tinh."

Thương Giới nhướn mày: "Cậu còn không được."

Giang Tinh Tinh:...

Cho nên, chỉ vì một chiếc kẹo mút mà bán luôn cô sao!

Tiểu Ngư tung tăng chạy đi, Giang Tinh Tinh hỏi Thương Giới, cô bé nói gì với anh.

Thương Giới ra vẻ thần bí: "Một bí mật lớn của cô!"

Lòng hiếu kỳ của Giang Tinh Tinh lập tức bị gọi lên: "Anh mau nói cho tôi biết đi."

"Cô đến gần thêm chút nữa." Thương Giới ngoắc tay với cô.

"Thần thần bí bí." Vì thế Giang Tinh Tinh đưa tai lại gần anh.

"Cô bé nói, tai của Tinh Tinh, đặc biệt dễ đo, như thế này..."

Không đợi cô phản ứng, Thương Giới đột nhiên ngậm lỗ tai cô, đầu lưỡi ướt nóng chạm vào vành tai lạnh như băng, Giang Tinh Tinh chỉ cảm thấy sau lưng nổi da gà, xòe thẳng lên đỉnh đầu.

Không chỉ là lỗ tai, cả mặt cô đều nóng lên.

Cô vội đẩy Thương Giới ra, run rẩy nói: "Anh... Bỉ ôi!"

Thương Giới kéo cả vạt, cười như một tên mặt người dạ thú: "Không phải cô đã biết từ ngày đầu tiên rồi sao?"

Giang Tinh Tinh không muốn để ý đến anh, đứng dậy ra khỏi cửa, nhưng không bao lâu sau, cô lại vội vàng chạy về, kéo Thương Giới chạy lên tầng ba.

"Không xong, không xong rồi, tập đoàn Thương thị tới, đến tận vài xe, chắc chắn bên trong có người quen của anh, anh mau vào văn phòng anh trai tôi trốn đi."

Cô kéo anh lên văn phòng trong cùng hành lang tầng ba, kêu anh trốn bên trong, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được ra.

Sau khi Giang Tinh Tinh rời khỏi, Thương Giới đến bên cửa sổ, vén bức rèm màu gạo, thăm dò phía dưới. Phía dưới có vài chiếc Minibus đang đỗ, trên xe có vài người đàn ông mặc đồ lao động bước xuống, có vẻ như người tới không có ý tốt, dẫn đầu là một chiếc Audi màu đen, người bước xuống là người phụ trách công ty con của tập đoàn Thương thị, Thương Giới nhớ anh ta, tên là Tần Hoài.

Vài diễn viên chủ đạo của đoàn kịch, ngay cả trang phục diễn cũng không kịp thay, đồng loạt đi ra ngoài.

Lúc Tần Hoài nhìn thấy họ, trên mặt hiện lên sự khinh miệt tựa như nhìn một đám đầu trâu mặt ngựa buồn cười.

Là trưởng đoàn, Giang Trí mở lời trước: "Anh Tần, anh lại tới rồi."

"Trưởng đoàn Giang, còn đang dựng kịch à." Tần Hoài kéo dài âm cuối: "Mấy người vất vả như thế, có thể kiếm được bao nhiêu tiền, bây giờ còn có người xem sao?"

"Việc này không cần anh Tần lo lắng." Sắc mặt Giang Trí khó coi: "Anh mang nhiều người đến như vậy, là muốn làm gì đây?"

"Những người tôi mang đến, chắc chắn là không phải để xem mấy người đóng kịch rồi." Tần Hoài buông tay: "Anh nhìn đi, tôi đã tận tình tận nghĩa với anh lắm rồi, lời hay lời xấu gì cũng đã nói hết, anh vẫn không chịu dọn đi, tôi có thể làm gì nữa đây, chỉ có thể dẫn người đến tự mình mời mấy người dọn đi."

Mình Cẩn nở nụ cười bước lên: "Ôi chào, anh Tần, không phải chúng ta đã nói rồi sao, cho chúng tôi chút thời gian nữa, anh xem đi, đoàn kịch của chúng tôi có già có trẻ, muốn chuyển nhà cũng không phải chuyện dễ, phải tìm được chỗ ở trước đã."

"Mấy chuyện này tôi không quan tâm." Tần Hoài nói: "Tôi chỉ biết là, nếu giờ mấy người không chịu đi, chờ tổng giám đốc của chúng tôi về, người dọn đồ đi chính là tôi."

"Anh Tần à, anh cho chúng tôi thêm chút thời gian đi, tốt xấu gì cũng cho chúng tôi chút thời gian để sửa soạn chuẩn bị chứ."

"Được rồi, mấy người sửa soạn đi, tôi đứng ngay đây chờ, khi nào mấy người dọn xong thì chúng tôi đi. Chỉ là, nếu hôm nay các mấy người không dọn xong, đám anh em này của tôi chỉ có thể giúp mấy người sửa soạn, họ vụng về lắm, đến lúc va chạm gì đó, tôi không phụ trách đâu."

Giang Tinh Tinh nhìn một đám đàn ông to khỏe bước xuống chiếc Minibus, vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành gì.

"Anh Tần, anh cẩn thận đấy, đồ đạc bị gì thì không sao, nhưng đoàn kịch chúng tôi có người trẻ người già, nếu bị thương, anh không đảm đương nổi đâu."

Tần Hoài nhìn Giang Tinh Tinh: "Cô uy hiếp tôi đúng không, tôi cố tình không cẩn thận đấy, các anh em, vào giúp đám người này "dọn" đi, dọn không được thì trực tiếp đập cho tôi!"

"Mấy người không được làm thế!" Giang Tinh Tinh chặn trước cửa nhà hát: "Giám đốc mấy người biết mấy người làm việc thế này không, xảy ra chuyện ai phụ trách!"

"Tôi không biết giám đốc nghĩ thế nào, tôi chỉ biết hôm nay nếu không đuổi được mấy người đi thì tôi sẽ phải đi!"

Mười mấy tên thanh niên trai tráng phía sau Tần Hoài đồng loạt dừng mãin đi vào, mấy người đàn ông Giang Trí và Lục Vô Khuyết muốn cản lại, nhưng bọn chúng nhiều người, căn bản không ngăn được, Lục Vô Khuyết còn ăn một nắm đấm.

"Mẹ nó, các người là lưu manh sao! Các người làm vậy là phạm pháp!"

"Đừng đập! Đó là của tôi!" Minh Giác hô to: "Đừng đập cái tượng tôi làm, rất quý!"

Vừa dứt lời, mô hình thiếu nữ của cô ấy ngã xuống đất, đầu lún ra.

Minh Giác rung rung nước mắt hết lên, muốn tìm người đó tính sổ, bị Giang Tinh Tinh giữ chặt: "Đừng có đi."

Đám đàn ông đó còn muốn đi vào bên trong, đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên...

"Đứng lại."

Nghe thấy giọng nói này, cơ thể Tần Hoài bỗng nhiên cứng lại, vội kêu đám đàn ông xung quanh: "Dừng tay, dừng tay mau! Dừng hết cho tôi!"

Trên cầu thang đối diện cửa ra vào, một người đàn ông chậm rãi bước xuống.

Anh đã cởi chiếc áo đuôi tôm, chỉ mặc một cái áo somi trắng mờ và quần tây đen, áo somi sovín hơi xộc xệch, lộ ra phần chân dài.

Anh bình tĩnh đi qua hành lang, thân hình thẳng tắp cao lớn.

Thấy rõ mặt anh, cả người Tần Hoài không ổn, sự kiêu ngạo ương ngạnh vừa rồi đi đâu hết, giờ chỉ như một chú gà con, run rẩy không yên.

Mấy tên đàn ông bên cạnh khó hiểu, không hiểu vì sao người đàn ông này lại khiến Tần Hoài hoảng sợ như vậy.

"Anh Tần, người này ai vậy?"

"Tổng giám đốc... Thương..." Giọng Tần Hoài run run, vẻ mặt khó coi như sắp khóc: "Sao tổng giám đốc Thương lại ở đây..."

Sườn mặt Thương Giới bị đèn trần tạo thành một cái bóng, ngũ quan dưới cái bóng càng thêm thâm thúy, cả người lập tức thay đổi, ngay cả Giang Tinh Tinh cũng suýt nữa không nhận ra.

Anh giương cằm, giọng nói trầm thấp...

"Tần Hoài, tôi không ở công ty, anh còn 'tận tâm' làm việc hơn nhĩ?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Rời đi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Tối hôm đó cũng không khác gì với những buổi tối khác.

Bầu trời đổ mưa nhỏ, giống hệt như đêm anh xuất hiện trước cửa nhà cô.

Giang Tinh Tinh đứng ngoài cửa văn phòng Giang Trí, dựa lưng vào vách tường, cố tiêu hóa những lời anh ấy vừa nói...

"Em đúng là đồ ngốc, em cho anh ta ở nhà mình, chẳng lẽ không biết gia thế của anh ta sao?"

"Anh ta nói gì em cũng tin, sao em dễ lừa thế?"

"Nhà họ Thương chỉ có một người con trai duy nhất, chính là Thương Giới, không hề có người anh trai nào, cảm đoán cậu ta hết, tất cả đều là tự biên tự diễn gạt em!"

"Loại công tử giàu có này, chán ngấy những trò ăn chơi xa đọa, cậu ta muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc đời, vậy nên mới dụ dỗ em, chẳng lẽ em thực sự nghĩ cậu ta thích em?"

"Cậu ta có bệnh tâm thần, lỡ như... lỡ như cậu ta làm gì em thì sao! Em có nghĩ tới hậu quả không!"

...

Giang Trí quan tâm quá hóa loạn, tức giận tới nỗi nói ra rất nhiều lời khó nghe, Giang Tinh Tinh chỉ thấy lỗ tai ù ù, cảm giác hoa mắt chóng mặt, chẳng thể nghe rõ gì.

Tuy cô từng hoài nghi anh, nhưng nhiều ngày trôi qua, sự hoài nghi cũng dần tiêu tan, về chuyện của anh trai, anh nói rất chân thành tha thiết, khó có thể tin được là anh bịa ra.

Giang Tinh Tinh cứ tin tưởng anh như thế.

Đi tới cửa sổ trên tầng, khung cửa sổ đã vô cùng cũ nát, lớp kính đã tích một tầng bụi dày, mưa phùn rơi lất phất, cũng chỉ có vài ô cửa sổ còn lắp kính, đủ để thấy tòa nhà này đã cũ lắm rồi.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, dưới tầng là một vườn hoa rộng, có chiếc bàn đu dây đã cũ, một người đàn ông đang ngồi ở đó, anh ta không quan tâm mưa làm ướt áo, một mình một người ngồi trên bàn đu dây.

Cót két, cót két.

Bàn đu dây phát ra tiếng kêu cũ kĩ.

Bóng dáng cô độc của anh khiến Giang Tinh Tinh đau lòng, cô không muốn để ý tới anh, tức giận vì anh giấu diếm cô. Nhưng lại không chịu nổi dáng vẻ đáng thương của anh, liều mạng chạy xuống tầng, túm lấy anh.

Thương Giới ngẩng đầu nhìn cô, dưới chiếc ô đen, hốc mắt cô gái ẩm ướt, sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên là cảm xúc không ổn định, lúc này còn chưa hồi phục.

"Vừa nãy tôi bắt chước có giống không?"

Giang Tinh Tinh hiểu anh đang nói cái gì, buồn bã nói: "Sao tôi biết được, tôi cũng chưa gặp nhân cách thứ nhất của anh."

"Để tôi đoán xem, chắc là anh trai cô vừa nói một đồng điều không tốt về tôi."

Giang Tinh Tinh ngồi bên cạnh anh: "Anh ấy còn mắng tôi một trận."

"Nếu tôi nói, mỗi lời tôi nói đều là thật, cô có tin không?"

Giang Tinh Tinh cúi đầu nhìn giày da dưới chân, rầu rĩ nói: "Tôi tin."

Thương Giới ngược đôi mắt đen, nhìn về phía cô: "Thật không?"

"Bác sĩ trên TV nói anh có bệnh, giờ anh...không phải là anh của trước kia, tôi cũng không biết nhiều về loại bệnh này, nhưng tôi tin anh, vì anh không diễn trước mặt tôi."

Mười tuổi cô đã bắt đầu diễn kịch, sắm đủ loại vai diễn, biết rõ một người khi diễn sẽ như thế nào, tất nhiên là cô tin Thương Giới, tin mỗi một câu nói của anh, rằng anh không lừa dối cô.

"Cho nên đây là nhân cách thứ hai của anh?" Cô hỏi: "Nhân cách thứ nhất là anh trai anh?"

Thương Giới gật đầu.

Như vậy đã rõ ràng, Thương Giới nói anh trai của anh bắt nhốt anh, không phải là thực sự bắt nhốt, mà là chữa bệnh hoặc là sử dụng thuốc, ức chế không cho anh xuất hiện. Hai người với hai cá tính hoàn toàn bất đồng, lần này anh trốn đi, chính là muốn tránh né mọi thứ liên quan tới cuộc sống của nhân cách thứ nhất.

"Giờ chắc là họ đang tới rồi." Thương Giới nói với Giang Tinh Tinh, "Nếu trở về, Lawrence chết tiết kia sẽ bắt tôi uống thuốc."

"Nếu uống thuốc, anh sẽ... không còn là anh nữa?"

"Đúng thế."

Cho nên lúc ra mặt đuôi Tàn Hoài đi, anh cũng đã chuẩn bị tinh thần để quay về.

Vành mắt Giang Tinh Tinh đỏ lên.

"Sao anh phải làm vậy, không phải... không phải tôi đã bảo anh trốn đi rồi sao?"

Thương Giới nhìn cô, con ngươi có sự đau đớn và bất lực, "Trong tình huống này, không thẳng đàn ông nào có thể nhận được."

"Đâu tới nỗi..."

Giang Tinh Tinh còn chưa dứt lời, đã thấy có vài chiếc xe màu đen đi vào nhà hát, đèn xe màu vàng lóa mắt, khiến đôi mắt cô đau đớn.

Tôi cũng thật nhanh!

Xe đỗ trước mặt hai người, có mấy người mặc vest đi xuống, bên trong còn có bác sĩ riêng của Thương Giới, Lawrence tóc vàng mắt xanh.

"Tôi đi đây."

Thương Giới đứng lên, thuận tay phui mưa bụi trên áo Giang Tinh Tinh, dịu dàng nhìn cô, "Nhớ nói với anh tôi, chuyện thành danh của cô, với anh ta mà nói, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, anh ta sẽ giúp cô."

Giờ phút này, sao Giang Tinh Tinh còn quan tâm tới chuyện nổi tiếng hay không, cô nắm chặt tay Thương Giới, muốn nói rất nhiều thứ, nhưng toàn bộ đều nghẹn nơi cổ họng, cuối cùng lại hóa thành vài chữ.

"Có thể...có thể đừng đi không."

Ánh mắt bất lực và sợ hãi của cô đâm sâu vào trái tim Thương Giới, trước kia anh đã trải qua không ít chuyện, nhưng trái tim chưa bao giờ đau thế này.

Anh đột nhiên nắm tay Giang Tinh Tinh, kéo cô vào ngực mình, ôm lấy cô, nhìn về phía Lawrence, trầm giọng nói: "Tôi mang cô ấy về được không, chỉ mình cô ấy thôi, đời này tôi chỉ cần cô ấy."

Đôi mắt xanh của Lawrence không có chút gợn sóng, vẫn lễ phép mỉm cười, "Thiếu gia, cậu không biết rồi, vị tiểu thư này không phải đồ của cậu, tôi tin nếu đại thiếu gia tỉnh lại, cũng không chấp nhận chuyện này."

Ngón áp út của Thương Giới lại bắt đầu cong lên, anh cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên trán Giang Tinh Tinh, chạm vào tai cô, nói đủ để mình cô nghe thấy, "Tôi đi rồi, nhưng vẫn có cơ hội trở về, chờ tôi."

Anh nói xong liền buông cô ra, xoay người lên chiếc xe đen có rèm che, tuyệt nhiên không quay đầu nhìn cô lấy một lần.

...

Mấy chiếc xe đen có rèm che biến mất nơi ngã tư cuối đường, khi anh tới là lúc bầu trời đang mưa, lúc rời đi, cũng giống hết tối hôm đó, giống hết như bao ngày bình thường khác.

Kết quả vẫn chỉ có mình cô cô độc.

Giang Tinh Tinh thở dài một tiếng, xoay người về phòng.

Cô và hai chị em Minh Cẩn, Minh Giác có tình cảm rất tốt, hai người kia vẫn luôn ở sau cửa nhìn trộm mọi chuyện bên ngoài, cho tới khi Giang Tinh Tinh tiến vào, họ lại vội vàng quay về làm việc, giả bộ như không thấy gì.

Giang Tinh Tinh xách túi lên, "Em về trước đây, trong khoảng thời gian này, chắc là Tần Hoài sẽ không tới gây phiền toái nữa."

"Được."

Bởi vì cùng chung chí hướng, nhiều năm gắn bó làm bạn, Minh Cẩn là bạn thân nhất của Giang Tinh Tinh. Cô ấy liếc mắt một cái là nhìn thấu mất mát trong lòng Giang Tinh Tinh, sợ tới nay cô đau lòng nên chủ động tới nhà cô ngủ, nói chuyện cùng cô.

Giang Tinh Tinh tắm rửa xong, ra khỏi phòng tắm, Minh Cẩn mặc bộ đồ ngủ hình chú gấu đen, đang đi quanh phòng cô.

"Đúng là nhà có đàn ông, nhìn xem, dao cạo râu, thuốc lá, còn có cả quần đùi nam." Minh Cẩn đi tới ban công, "Còn chiếc quần lót này, chắc là size lớn nhất."

Giang Tinh Tinh vội tới ban công, lấy lại mấy bộ quần áo của Thương Giới, nhét hết vào ngăn tủ, rồi lại vào phòng tắm lấy dao cạo râu, rửa rửa mặt dành cho nam, muốn ném tất cả vào thùng rác.

"Ồi chào, đừng mà." Minh Cẩn vội ngăn cản, "Mấy cái này vẫn còn nhiều, để Lục Vô Khuyết dùng tiếp cũng không sao."

"Lục Vô Khuyết cũng dùng lại đồ của người khác?" Giang Tinh Tinh không quan tâm Minh Cẩn đang tiếu nuối, lấy tất cả đồ đạc còn lại của anh ném vào thùng rác, thậm chí chiếc gối ôm ngày thường anh thích nhất, cô cũng vứt đi.

Minh Cẩn nhìn Giang Tinh Tinh: "Ồi, đứa ngốc này, chẳng lẽ em thích tổng giám đốc Thương?"

"Không có!" Giang Tinh Tinh vứt hết đồ vào túi, ném ra ngoài cửa, buồn bực nói: "Chị đừng có đoán mò, chỉ là do em chưa quen, em tự hiểu được."

Minh Cẩn bắt đầu đi lắc đầu, "Đây xem như là một lần kỳ ngộ đi, Thương Giới của tập đoàn Thương thị là ai, là người đàn ông mà hơn nửa phụ nữ thành phố Giang này muốn cưới làm chồng! Vậy mà em lại giấu anh ta ở nhà trong một khoảng thời gian dài như vậy, cũng thật khó tin."

"Người mà chị nói không phải Thương Giới em biết." Giang Tinh Tinh buộc tóc đuôi ngựa, bắt đầu lột ga trải giường, chỉ cần thứ gì có mùi hương của anh, cô phải thay đổi toàn bộ.

"Thương Giới mà em biết là một người đàn ông bình thường." Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, nói lại: "Không đúng, anh ta là một đứa trẻ to xác."

Sẽ cãi nhau với cô, tranh giành điều khiển TV với cô, hoặc là hai người ngồi trên sofa đánh nhau, lần nào anh cũng bị cô đánh cho phải gào khóc xin tha...

Cùi gao mắm muối, khói lửa nhân gian.

Thật náo nhiệt.

Giang Tinh Tinh ngồi trên giường, vuốt ve ga trải giường mềm mại, nói: "Có thể là do em độc thân lâu quá, ở cạnh một người, không khỏi suy nghĩ vẫn

vợ."

"Hy vọng là vậy." Minh Cần bắt đầu nói, "Cách người đàn ông kia đối xử với em, chị thấy không phải là điển, nhưng dù bây giờ anh ta thích em nhiều thế nào, nhưng nếu ngày mai tỉnh lại, quay về là Thương Giới trước kia, anh ta còn nhớ em hay không, vẫn chưa biết được. Chị đã đọc qua tài liệu, loại bệnh này có thể trị được, nếu bị khống chế bởi thuốc trong một thời gian dài, sẽ không bao giờ phát bệnh trở lại."

Cô ấy còn chưa nói xong, đã thấy vành mắt Giang Tinh Tinh đỏ hoe, "Ồi, con bé này, chị chỉ nói chút thôi, em... em khóc gì chứ."

Giang Tinh Tinh dùng ống tay áo lau nước mắt, quát cường nói: "Ai khóc, do mắt em ngứa thôi."

"Con bé này, chị nói cho em biết, em đừng có giả vờ giả vịt, đừng thích anh ta, người đàn ông đó khiến em vui vẻ, nhưng chúng ta không xứng với anh ta."

"Em không thích anh ấy." Giang Tinh Tinh giải thích, "Chỉ coi như bạn bè bình thường thôi, giống Lục Vô Khuyết vậy, nếu một ngày nào đó Lục Vô Khuyết đột nhiên biến mất, chị cũng sẽ hiểu thôi."

"Ồi, cậu ta biến mất, chị còn phải thấp hương cảm tạ ông trời đã tiêu diệt một mối họa ấy chứ." Minh Cần vừa nói, vừa lấy đồ ăn vặt trên bàn trà, ai ngờ lại thấy hai hộp bao cao su.

"Ồi mẹ ơi!" Cô ấy nhìn chiếc hộp màu đỏ kia, "Định làm gì đó, cầu độc thân không chịu nổi kích thích nhường này."

Giang Tinh Tinh vội chạy tới, giấu vào ngăn tủ.

Minh Cần mờ ám nhìn cô, "Thảo nào lại tiếc nuối như vậy, hóa ra hai người đã sớm..."

"Không có!" Giang Tinh Tinh liều mạng giải thích, "Đêm đó anh ấy nói đùa thôi, chị không thấy hộp bao cao su vẫn chưa xé ra sao, từ lượng anh ấy không tốt, uống hai ly đã say, đã làm gì đâu."

"Nghe có vẻ em còn rất tiếc nuối."

Không đợi Giang Tinh Tinh nói, Minh Cần đã trả lời giúp cô, "Đúng là đáng tiếc thật, nhìn body của anh ta đẹp thế, chắc chắn lúc làm sẽ rất nhiệt tình."

Giang Tinh Tinh: "Em chưa nghĩ tới chuyện này."

"Hai người đã ở chung được ba tháng, vậy mà vẫn trong sạch, chị bắt đầu hoài nghi lời bác sĩ nói, cái gì mà nghiệm tình dục, chỉ là nói quá."

Giang Tinh Tinh không muốn thảo luận với Minh Cần về chuyện riêng của Thương Giới, chuyện này chỉ có cô và anh biết, mỗi tối khi cô đã ngủ, Thương Giới sẽ ở trong nhà vệ sinh rất lâu, cô có thể nghe thấy tiếng thờ dục rõ ràng của anh.

Tiếng thờ này khiến trái tim cô rung động.

Tổng giám đốc Thương sẽ không biết được rằng, cô cũng là một người phụ nữ độc thân nhiều năm, sao có thể không có dục vọng đối với đàn ông trẻ tuổi.

Họ ở chung như đôi tình nhân, đôi khi anh hung hăng như tiểu chó săn, đôi khi lại rất dịu dàng, nhưng dù tính cách anh có âm u khó dò thế nào, anh vẫn đối xử với cô rất tốt, chuyện này chưa bao giờ thay đổi.

Giang Tinh Tinh không chút nghi ngờ, nếu anh không rời đi, cô có thể rơi vào tay giặc bất cứ lúc nào.

Nhưng anh đi rồi, giống như cuối cùng cô vẫn phải tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp nhất, cô cũng chỉ có thể lấy dũng khí đối mặt với cuộc sống, ngày mai sẽ là một ngày mới.

...

Mà sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh tỉnh lại, đối mặt với đôi mắt đen đang trừng lớn của Minh Cần, ái ngại nhìn cô.

Cô đề phòng, hỏi: "Làm... làm gì đấy."

"Chị nghĩ nên xuống lầu gọi xe taxi, trực tiếp đưa em tới cao ốc tập đoàn Thương thị."

"Để làm gì?"

Minh Cần ôm gối vào lồng ngực, "Đêm qua có ai đó ngủ rồi, ôm bà đây, cứ gọi anh Thương."

Cô ấy bắt chước giọng điệu của Giang Tinh Tinh: "Anh Thương, anh đừng đi. Ồi, anh Thương, cái gì em cũng cho anh, anh Thương, anh đừng có càn quấy..."

Giang Tinh Tinh đen mặt.

"Chị chưa gặp người phụ nữ nào phóng túng như em."

Giang Tinh Tinh:.....

"Còn đen tối hơn cả con mèo động dục dưới tầng."

"Đừng nói nữa."

"Chị nói này, dáng vẻ hôm qua của em giống hệt Lục Vô Khuyết, em phải xem lại bản thân mình đi, ban ngày là Giang Tinh Tinh nghiêm túc, ban đêm lại thêm muốn đàn ông."

Giang Tinh Tinh yên lặng lấy dao phay dưới gối.

Mình Cần im bật, đành phải sửa miệng: "Chắc, ý của chị là, cuộc sống này cần phải tận hưởng thú vui trước mắt, mới khiến cho cuộc sống chốn hồng trần trở nên phong phú hơn..."

Cô ấy vừa nói vừa lắc lư ra khỏi phòng.

Con mẹ nó, thế mà lại giấu dao phay dưới gối, cô ấy bắt đầu đồng tình với Thương Giới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiệc đóng máy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi Thương Giới rời đi, cuộc sống mất không chế của Giang Tinh Tinh lần nữa đi vào quỹ đạo.

Tần Hoài cũng không dẫn người đến nhà hát Hồng Phòng gây phiền toái, tất cả sóng gió đã đi cùng người đàn ông kia, cuối cùng mọi thứ cũng yên ổn.

Giang Trí thấy Giang Tinh Tinh không vui nên bảo cô thường xuyên đến đoàn kịch hỗ trợ, diễn thay.

Là một người anh, Giang Trí quá hiểu em mình, một khi tiến vào nhân vật, tất cả tình cảm trong hiện thực, đối với cô mà nói, tựa như bị nhốt ngoài cửa, cô nghiêm nhiên trở thành nhân vật. Rất nhiều diễn viên không thể nhanh chóng rút ra khỏi cảm xúc, nhưng Giang Tinh Tinh có thể làm được. Quả thực cô chính là thiên tài sinh ra để đóng phim.

《 Thái giám tổng quản thâm cung bí sự 》 kéo dài nhiều ngày, tốt xấu gì cũng kết thúc. Tối hôm đó đoàn phim đặt phòng bao ở khách sạn Thế Kỷ, tổ chức tiệc đóng máy.

Giang Tinh Tinh làm cung nữ có lời thoại, đương nhiên cũng được mời đến tiệc đóng máy, cung nữ qua đường như Tống Tiêu Tiêu muốn đi cũng không được, bắt đầu lăm bằm than phiền như chim bồ câu.

"Nghe nói tiệc đóng máy hôm nay, đạo diễn mời mấy người bạn tốt của ông ấy đến, trong đó có đạo diễn Cố Diệp nổi danh."

"Cố Diệp là ai?"

"Là... đạo diễn của bộ phim chuyển thể《 Bạch trú chi thành 》 rất nổi tiếng đấy."

"Không phải chứ, đạo diễn Lưu chuyên quay phim cấp ba lại làm bạn với Cố Diệp sao?"

"Có người thành công nào mà không có vài người bạn bậy bạ đâu."

"Nghe nói trước mắt,《 Bạch trú chi thành 》 đang ở giai đoạn chọn lựa diễn viên, đã có vài hoa đán nổi tiếng bị nhà đầu tư gạt bỏ, nói kỹ thuật diễn không khả quan, không hài lòng, đang tuyển tiếp, bắt đầu chọn người mới có thiên phú."

"Không phải chúng ta là người mới sao?"

"Vậy cô cũng phải có cơ hội đi tiệc đóng máy mới được."

“Ghét thật đấy, dựa vào cái gì mà Giang Tinh Tinh có thể đi, chúng ta không được đi.”

Giang Tinh Tinh vừa thay quần áo ra, vừa vịn nghe thấy đám cung nữ đang bàn tán về mình.

Tổng Tiêu Tiêu cố ý lớn giọng, nói: “Đừng có oán trách, ai bảo bề ngoài cô không ‘đặc biệt’ bằng người ta.”

Hình như cô ta rất thích lấy chỗ thiếu hụt của cô ra làm trò vui, từ khi đoàn phim khai máy đến giờ, cô ta đã giễu cợt cô bao nhiêu lần rồi?

Giang Tinh Tinh liếc mắt nhìn Tổng Tiêu Tiêu, Tổng Tiêu Tiêu nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi nói sai à? Đừng tưởng khoe mẽ lấy lòng được đạo diễn thì có gì đặc biệt hơn người. Có lấy lòng nữa thì người ta cũng sẽ không cho cô đóng vai nữ số một.”

Hôm nay, hiếm khi Giang Tinh Tinh không cãi lại, mà lập tức đến cạnh đạo diễn, nhỏ giọng nói thảm vài câu.

Tổng Tiêu Tiêu buồn cười, nói: “Học sinh tiểu học sao, còn đi mách tội, tiếc là đoàn phim sắp giải tán, giờ có đi mách đạo diễn cũng vô dụng.”

Nhưng điều khiến cô ta không thể tin nổi chính là, Giang Tinh Tinh quay lại, nói với mấy cung nữ: “Vừa rồi tôi nói chuyện với đạo diễn Lưu, hy vọng các cô cũng có thể tới tiệc đóng máy, Nhậm San, Văn Tuyết, Nhiễm Niệm Niệm... Các cô cũng có thể tới, đạo diễn đồng ý rồi.”

Đám cung nữ sững sốt một lúc mới phản ứng lại.

“Ồi! Cảm ơn Tinh Tinh!”

“Cô thật là tốt, bằng lòng giúp chúng tôi nói chuyện, cảm ơn cô nhiều lắm!”

Giang Tinh Tinh nói: “Không cần cảm ơn, vốn cũng là việc nhỏ.”

Chỉ nhiều thêm vài cái chén và mấy đôi đĩa thôi, là đạo diễn thì sẽ không từ chối, chỉ là đoàn phim ngoại trừ Giang Tinh Tinh thì không ai giúp đám cung nữ nói, đám cung nữ lại không thể tự mình chủ động yêu cầu, quá mất mặt.

Ngày thường Giang Tinh Tinh luôn nghe lời đạo diễn Lưu, đạo diễn Lưu nóng tính, dễ xảy ra tranh chấp với diễn viên, tích cách của Giang Tinh Tinh lại dịu dàng ôn hòa, đạo diễn quờ trách cô sẽ tiếp thu hết, không cãi lại. Cho nên đạo diễn Lưu, miệng tuy mắng cô, nhưng trong lòng vẫn rất thích cô gái nhỏ hiền lành này, cho nên cô muốn mang thêm vài người bạn đến tiệc đóng máy cũng thuận miệng đồng ý.

“Tổng Tiêu Tiêu, vừa rồi cô còn nói Tinh Tinh như thế.”

“Không phải cô rất muốn đến tiệc đóng máy gặp đạo diễn Cố Diệp sao, bây giờ người ta cho cô cơ hội tranh thủ rồi đấy.”

“Cô thật sự không định xin lỗi Tinh Tinh sao?”

Mấy cô gái ra về đạo đức lập tức chĩa mũi nhọn về phía Tổng Tiêu Tiêu.

Tổng Tiêu Tiêu cắn chặt răng, mạnh mẽ nói: “Ai... Ai cần cô ta giúp, tôi đâu có muốn đến tiệc đóng máy gì đó.”

Giang Tinh Tinh nhìn ra, đương nhiên là cô ta muốn đi, muốn sắp diễn rồi, tiếc là sợ mất mặt, dù sao thì nếu cô ta thật sự đi, tương đương với việc nhận ân huệ hôm nay của Giang Tinh Tinh, sau khi đã châm chọc mỉa mai cô biết bao nhiêu lần, bây giờ lại bị vả mặt.

Mặc dù trong lòng rất muốn đến, ngửa ngáy như bị mèo cào, nhưng vì mặt mũi, Tổng Tiêu Tiêu vẫn cắn răng không chịu thua, thay quần áo xong liền bỏ đi.

Đoàn phim thuê hai chiếc xe buýt, đến khách sạn Thế Kỷ thành phố Giang.

Đạo diễn và vài diễn viên trọng yếu đi phía trước, mấy cung nữ như Giang Tinh Tinh đi theo phía sau. Nhưng mà cô gái nào cũng trang điểm rất tỉ mỉ, dù sao cũng là đi gặp đạo diễn lớn nổi danh trong nước, trước mắt đạo diễn còn chưa chọn được nữ số một, nếu có thể được ông ta coi trọng, vậy là đã có thể bay lên cành cao.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh cũng mong đợi có thể được đạo diễn lớn nhìn trúng, cũng sửa soạn cho mình một chút.

Một thang máy không thể chứa nhiều người như vậy, nhóm đạo diễn lên trước, để lại mấy người Giang Tinh Tinh chờ lượt thang máy tiếp theo.

Đúng lúc này, ngoài cửa có mấy người đến, nhân viên tiếp khách vội cung kính đi tới.

“Tổng giám đốc Thương, ngài tới rồi, mời qua bên này, phòng đã chuẩn bị xong, tổng giám đốc Lý cũng đang chờ ngài.”

“Ừ.”

Một giọng mũi trầm thấp khiến Giang Tinh Tinh kim lòng không được mà quay đầu, liền thấy một người đàn ông giữa cả đám người mặc tây trang giày da, đang sải bước đi tới.

Anh cũng mặc vest, sơ mi quần tây, chiếc cà vạt nằm thẳng thớm trước ngực, thân hình anh vẫn vững chãi cao lớn như thế, áo sơ mi bỏ vào quần tây, theo từng bước đi của anh mà hơi nhún lại, đi xuống nữa là đôi chân dài thẳng tắp.

Ánh mắt anh sắc bén, mặt không có biểu cảm, con ngươi sâu đen lạnh lẽo.

Giang Tinh Tinh quen với tất cả của anh, cơ thể, hơi thở, mùi hương... Nhưng lúc này đây, người đàn ông đang đứng trước mặt cô, có vẻ rất xa lạ. Thậm chí anh còn không liếc nhìn cô một cái.

Vài cô gái biết người tới là nhân vật lớn, lục tục tránh sang hai bên, để anh lên thang máy trước.

“Tinh Tinh, cô ngây ra làm gì đấy?”

Có người dùng khuỷu tay thúc Giang Tinh Tinh, lúc này cô mới tỉnh táo lại: “Hả?”

“Đừng chắn ở giữa cửa, để người ta lên trước đi.” Cô gái đó khẽ nói.

Giang Tinh Tinh phản ứng lại, cúi đầu tránh sang bên cạnh.

Thương Giới xoay bước đi vào thang máy, từ đầu đến cuối, hoàn toàn xem cô như người xa lạ.

Có lẽ đối với anh mà nói, cô vốn là người xa lạ.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Giang Tinh Tinh mới ngẩng đầu lên, đứng lúc đối mặt với Thương Giới trong thang máy.

Con ngươi thâm trầm của anh đang nhìn cô chăm chú, trong mắt hiện lên ánh sáng, không biết có phải là ảo giác của cô không, dường như cô nhìn thấy một hình bóng quen thuộc qua đôi mắt kia.

Cửa thang máy đóng lại, mấy cô gái bên cạnh lập tức hưng phấn.

“A a a! Các cô biết người vừa đi lên là ai không!”

“Đương nhiên! Thương Giới đấy! Vài ngày trước còn đưa tin, anh ấy đã trở lại.”

“Người thật còn đẹp hơn trong hình!”

“Các cô thấy mặt anh ấy không, đôi mắt kia đẹp quá, tôi cảm thấy mình yêu anh ấy rồi.”

...

Từ đầu đến cuối, Giang Tinh Tinh không nói một lời, thang máy đi xuống lần nữa, cô và mấy cô gái kia cùng nhau đi vào.

Tiệc đóng máy có đạo diễn Cố Diệp, hình như đạo diễn cũng rất hứng thú với người mới, hỏi các cô ít câu hỏi. Dĩ nhiên là mấy cô gái cũng cố gắng biểu hiện, vô cùng cung kính trả lời, chỉ là tâm tư của Giang Tinh Tinh đã sớm không còn ở đây.

Đầu óc cô không chịu khống chế mà hồi tưởng lại chuyện vừa phát sinh, mỗi một lát cắt khi gặp được anh, cô đều phóng đại trong đầu, cẩn thận suy nghĩ. Hiển nhiên người đàn ông kia đã vô cùng xa lạ, không còn là Thương Giới mà cô quen.

Quả nhiên là như lời anh nói, nhân cách thứ hai đã bị nhốt lại sao?

Đáy lòng Giang Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy khó chịu, anh đã từng khát vọng được sống tự do tự tại, nhưng cuối cùng lại không thể như ý nguyện.

Vài phút sau, Giang Tinh Tinh rời khỏi phòng, đi vào nhà vệ sinh cuối hành lang, mở vòi nước, tay hứng nước, nhẹ nhàng rửa tay, làm mình bình tĩnh lại.

Không được suy nghĩ nữa, nếu cứ sa vào, khả năng cô sẽ vĩnh viễn không thể bước ra.

Cứ xem chuyện này như một lần kỳ ngộ, nhân lúc còn chưa hăm sâu vào vũng lầy, cố gắng thoát ra, cũng chưa chắc là sau này không thể tiêu sái.

Giang Tinh Tinh đưa ra quyết định cũng chỉ một phút đồng hồ, ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đi đến.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, khiến làn da trắng tẻ của anh càng thêm mịn màng, đôi mắt sâu lắng hết sức thâm trầm, dưới ánh đèn, ngũ quan có vẻ càng góc cạnh hơn.

Anh kéo cà vạt, đến bồn rửa tay ngoài nhà vệ sinh, mở vòi nước, nước ào ào chảy ra.

Giang Tinh Tinh hít sâu, làm bộ không quen biết anh, xoay người định đi, lúc này lại nghe thấy anh lười biếng gọi một tiếng.

“Cô Giang.”

Toàn thân Giang Tinh Tinh cứng lại, cứng nhắc quay người: “Anh... Gọi tôi?”

Thương Giới rút khăn giấy màu trắng trên tường, lau từng ngón tay thon dài, sau đó, anh châm một điếu thuốc.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của anh, anh nhìn xuống, hàng mi dài tạo thành một cái bóng trên mặt.

Động tác hút thuốc vô cùng tao nhã.

Giang Tinh Tinh mơ hồ nhớ tới gì đó, cảm thấy hơi lạ, nhưng lại không nghĩ ra có chỗ nào không đúng.

Thương Giới thông dong hỏi: “Trong nhà vệ sinh có người không?”

“Hả?”

Giang Tinh Tinh không hiểu sao anh lại hỏi vấn đề này.

“Nhà vệ sinh nữ có người không?” Anh kiên nhẫn lặp lại.

“Không có người, anh Thương.”

Đúng lúc này, Giang Tinh Tinh thấy đôi môi mỏng của Thương Giới nhếch lên một nụ cười không đúng đắn.

Không đợi cô phản ứng, Thương Giới đã nắm tay cô, kéo cô vào nhà vệ sinh nữ, đóng cửa thật mạnh.

Cô bị anh đè trên tường, hô hấp hai người giao nhau, Giang Tinh thấy rõ cảm xúc kích động trong mắt anh, nóng bỏng mà tha thiết.

Giây phút đó, đột nhiên Giang Tinh Tinh nghĩ ra chỗ không đúng ở đâu. Nhân cách thứ hai của Thương Giới thích hút thuốc, nhưng nhân cách thứ nhất, tuyệt đối không hút thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nụ hôn nồng nhiệt

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Nhà vệ sinh của khách sạn năm sao rất sáng sủa, trong không khí tràn ngập hương chanh tươi mát.

Nếu đây không phải là Thương Giới mà cô quen, Giang Tinh Tinh đã nghĩ anh điên rồi, thế mà lại chạy vào nhà vệ sinh nữ! Nếu như bị người khác thấy, thanh danh của anh coi như đã hỏng!

Nhưng mà người đàn ông đứng trước mặt cô đúng là Thương Giới, là Thương Giới bất cần đời, chuyện này cũng không có gì lạ, vị nhị thiếu gia nhà họ Thương này, chuyện khác người nào cũng làm được.

Anh nắm chặt tay cô, áp sát cả người cô vào vách tường.

Cảm giác lạnh lẽo của gạch men trắng xuyên qua lớp vải mỏng manh trên cơ thể, truyền vào làn da mềm mại của cô, đối lập hoàn toàn với cơ thể nóng bỏng của Thương Giới.

Ngon đèn chiếu sáng ánh mắt thâm thúy, phản chiếu bóng hình cô, anh hơi cúi người, chạm vào mặt cô, chớp mũi đụng vào da thịt cô, anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Giang Tinh Tinh bị hô hấp của anh làm cho ngứa ngáy, thân thể mẫn cảm run rẩy.

"Anh Thương." Giọng Giang Tinh Tinh bé như muỗi kêu, "Là anh phải không?"

Thương Giới rất vừa lòng với phản ứng của cô, dịu dàng nói: "Là tôi."

Giọng nói quen thuộc khiến Giang Tinh Tinh không còn đề phòng, cô đẩy anh ra, tức giận nói: "Anh lại định làm trò gì?"

Cô không dùng nhiều sức, cũng không thực sự đẩy anh ra, ngược lại còn để anh tiến thêm một bước, hai người càng dính sát vào nhau.

"Xuyết." Thương Giới thấp giọng, ghé sát vào tai cô, nói: "Bọn họ cũng không biết, cho rằng tôi chính là anh ta."

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, kinh ngạc không thôi, "Anh nói..."

Thương Giới nhếch môi cười, mang theo chút bất cần, "Giống không?"

Hai ngày qua, tập đoàn Thương thị có tổ chức họp báo, người đàn ông lạnh lùng cấm dục kia, vậy mà lại không phải nhân cách thứ nhất của Thương Giới, mà là anh bất chước lại!

Trời ạ, lúc ở dưới tầng, dáng vẻ lạnh lùng tự phụ của anh còn dọa cô sợ đấy!

"Ý anh muốn nói là, bác sĩ không thể giúp anh trai anh quay trở lại?"

"Giúp"... cách nói này có phần không đúng, Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, thay đổi cách nói khác, "Anh vẫn luôn ở đây?"

"Tôi hôm quay trở về, Lawrence dùng biện pháp trị liệu thôi miên, gọi anh trai tôi quay trở lại." Thương Giới vui đầu vào cổ cô, nhếch miệng nói: "Nhưng mà, mẹ nó, ông đây quá nhớ em."

Sáng hôm sau, khi anh tỉnh dậy khỏi chiếc giường lớn màu xanh, quả thực là không thể tin được, xung quanh vẫn là khung cảnh quen thuộc...

Phòng ngủ rộng lớn, cửa sổ sát đất có thể nhìn rõ mọi cảnh vật bên ngoài, đây là phòng của anh trai, dựa theo sở thích của anh ta mà thiết kế.

Nhưng anh vẫn là anh...vẫn là chính mình!

Thế mà anh lại thành công ngăn chặn nhân cách thứ nhất!

Vì tránh để Lawrence lại có ý đồ "chữa bệnh" cho mình, anh suy nghĩ một lát, quyết định bất chước dáng vẻ hàng ngày của nhân cách thứ nhất, vẫn dự họp báo như bình thường, họp ban giám đốc, thậm chí kìm nén khao khát muốn được gặp lại cô...

Tất cả đều được tiến hành thuận lợi, mọi người chưa từng phát hiện ra, dưới lớp vỏ bọc cao quý lạnh lùng kia che giấu một linh hồn nóng nảy.

Giang Tinh Tinh thấp thỏm nghe từng lời Thương Giới nói, chỉ sợ bỏ qua một điều nào đó, điều này khiến cho Thương Giới vô cùng thỏa mãn.

Thương Giới cúi đầu đánh giá cô, hôm nay cô trang điểm rất điểm lệ, khuôn mặt đỏ ửng, gọi cảm mê người

Vì thế anh lấy điều thuốc mới hút được một nửa trong miệng ra, bỏ vào miệng Giang Tinh Tinh, Giang Tinh Tinh thuận thực ngậm lấy, hơi mân mê, sau đó lại đưa cho anh.

Ngoài điều thuốc có dính vệt son môi của cô, anh tham lam ngậm vào miệng mình.

Anh luôn thích loại trò chơi này, giống như điều thuốc được cô đánh dấu, hương vị sẽ càng tốt hơn.

Anh hít sâu một ngụm thuốc lá hương bạc hà, trong hơi thở tràn ngập sương khói, tất cả đều là hương vị quen thuộc, Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, thờ sâu, tham luyện cảm giác được anh vây quanh.

Đến giờ phút này cô mới nhận ra, mình nhớ anh biết bao nhiêu.

Chớp mũi cô cọ nhẹ vào mặt anh, động tác này không thể nghi ngờ đã kích động cảm xúc của Thương Giới, anh dịu dàng hỏi cô: "Em cũng nhớ tôi phải không?"

"Tôi... có một chút."

Tính cách cô nội liễm, mặc dù nhớ rất nhiều, nhưng cũng chỉ nói là một chút.

"Một chút là đủ rồi." Anh chạm vào mặt cô, đầu ngón tay hơi di chuyển, nâng mặt cô lên, buộc cô phải nhìn anh...

"Thế giới này, em là cô gái duy nhất mà tôi nhớ thương." Giọng nói của anh trầm thấp mà thâm thúy, ánh mắt sâu thẳm chân thành, "Bảo bối, giờ tôi muốn hôn em."

Không phải nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, cũng không phải chỉ là lướt qua, thậm chí cũng không phải nụ hôn như ngày thường, dường như anh muốn cắn nuốt môi cô!

Đầu lưỡi điên cuồng tiến vào môi cô, chạm vào răng, nhanh chóng đi vào khoang miệng, tìm thấy chiếc lưỡi mềm mại, cùng cô dây dưa.

Đột nhiên Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, khó có thể tin được, nụ hôn đầu của mình, cứ như vậy trao cho người đàn ông trước mặt, anh giống như một kẻ chiếm hữu điên cuồng, liều lĩnh can quét thế giới của cô.

Giống như đang hưởng thụ mỹ vị, dần dần cắn nuốt cô, tay anh đặt sau gáy cô, ép cô phải ngēnh đón anh.

Cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng nói cười của mấy cô gái.

Giang Tinh Tinh vội đẩy anh...

Lúc này Thương Giới mới chậm rãi rời đi, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, khuôn mặt của cô đỏ bừng, son môi nham nhở, mà Thương Giới cũng không khác gì, dính phải lớp son đỏ bừng, anh dùng đầu lưỡi liếm hết.

"Ồi, ai hút thuốc trong WC thế này."

"Không biết, Giang Tinh Tinh nói đi rửa tay mà chưa về, cô ấy có ở bên trong không?"

"Tinh Tinh, cô ở đâu?"

Giang Tinh Tinh ngừng thở, sợ bị mấy người kia phát hiện có gì bất thường.

Trái tim cô đập thình thịch, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, không phải sợ bị mấy người kia phát hiện cô làm chuyện mờ ám với một người đàn ông trong nhà vệ sinh, mà là sợ lớp nguy trang của anh bị phát hiện, sợ anh sẽ lại bị bắt về.

Da thịt hai người tiếp xúc với nhau, Thương Giới có thể nghe rõ nhịp đập của tim cô.

Hai người như đang yêu đương vụng trộm, hồi hộp nhưng cũng kích thích.

Anh mỉm cười lần thứ hai, ngậm lấy môi cô, lúc này, tay anh chống trên tường, vây cô trong lồng ngực, tựa như đang nhắm nháp mỹ vị, tỉ mỉ liếm láp.

Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại, chậm rãi hé miệng, hưởng thụ nụ hôn của anh.

Nụ hôn ôn nhu này khiến cô cảm nhận được tình cảm trìu mến của anh đối với cô.

Thương Giới giống như bị nghiền, vừa hôn vừa cười xấu xa, cho tới khi nhà vệ sinh yên tĩnh trở lại.

"Thật ngọt." Anh đánh giá cô, "Mẹ nó, ngọt tới mức tôi hối tiếc, rốt cuộc hai tháng qua chúng ta đã bỏ lỡ cái gì."

Giang Tinh Tinh nhanh chóng vượt lại quần áo cho anh, bộ quần áo trắng thốn đã sớm bị cô làm nhăn.

Ánh mắt cô liếc sang bên cạnh, "Tôi chỉ chưa quen cuộc sống sau khi anh rời đi, không có nghĩa là tôi thích anh."

"Nói như vậy, em không cảm thấy mình giống loại người ăn xong chạy lấy người sao?" Thương Giới cũng không tức giận, vẫn luôn mỉm cười.

Trong đầu Giang Tinh Tinh vang lên lời cảnh cáo của Minh Cảnh, "Yêu ai cũng được, nhưng không phải người đàn ông kia.

Không nói tới khoảng cách địa vị xã hội quá xa, chính anh ta cũng không phải chủ nhân thực sự của cơ thể này, anh ta có thể rời đi, thậm chí là biến mất mãi mãi.

Yêu anh ta, em sẽ xong đời."

"Anh Thương, chúng ta cứ như vậy đi." Giang Tinh Tinh nhìn vào đôi mắt âm hiểm của anh, "Nếu không thì... quên nhau đi?"

Chỉ cần biết rằng anh ổn, cô cũng an tâm, về sau cuộc sống của mỗi người, không ai quấy rầy nhau.

"Quên đi?" Thương Giới nở nụ cười lạnh, "Phụ nữ mà một khi tuyệt tình, con mẹ nó đúng là ngoan độc, giống như dao nhỏ khoét vào thịt, một câu là một dao, một dao như muốn cả mạng."

Trong lòng Giang Tinh Tinh đau đớn, rũ mắt xuống.

Thương Giới chạm vào mặt cô, nhìn vào mắt cô, vuốt ve tóc mai, "Nhưng mà ông đây không muốn buông tha em, làm sao bây giờ."

"Anh Thương, rốt cuộc anh muốn gì..." Giọng của cô yếu ớt, khiến cho đầu óc của người đàn ông trước mặt như muốn nổ tung.

"Trở thành bạn gái của tôi."

Đây là lần đầu tiên anh quyết tâm theo đuổi một thứ gì đó, hiện tại anh không cầu mong gì, chỉ muốn cô, cả cơ thể lẫn trái tim của cô, anh đều muốn.

"Anh Thương..." Giang Tinh Tinh mở mắt nhìn anh, "Vì sao anh lại thích tôi, còn tốt với tôi như thế."

Vì sao lại thích cô, chính Thương Giới cũng không có câu trả lời, chỉ vén tóc cô lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón vết sẹo trên trán, con người có phần phức tạp.

Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đó...

"Tốt với em thì có là gì, mẹ nó, ngay cả mạng tôi cũng có thể cho em."

...

Sau khi kết thúc bữa tiệc, đạo diễn Cổ Diệp có nhìn trúng mấy diễn viên quần chúng, lưu số điện thoại của các cô ấy lại, nhưng không hề hỏi số của Giang Tinh Tinh.

Giang Tinh Tinh tự biết vì sao, nữ số một của 《Bạch trú chi thành》tên là Bạch Khanh Khanh, là mỹ nữ đẹp nhất Thượng Hải thời dân quốc. Ban đầu cô ấy là một sinh viên ngây thơ, trong một đêm phiến quân giết hết cả nhà, cô ấy bước lên con đường báo thù, trở thành gián điệp mà mọi thế lực phải kiêng dè, ban ngày xuất hiện, ban đêm ẩn núp, không ai biết thân phận thật của cô ấy.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh không đạt yêu cầu về nhan sắc, cô có kỹ năng diễn, nhưng đó là với vai diễn bình thường, còn vai diễn mỹ nhân khuynh sắc khuynh thành này, vết sẹo trở thành trở ngại lớn nhất của cô, cũng trở thành vết nhơ của bộ phim.

Cho nên dù đạo diễn không nhìn trúng cô, cô cũng không thất vọng nhiều lắm.

Hôm nay bắt ngờ gặp được Thương Giới, biết được anh vẫn ổn, không có chuyện gì có thể làm cô phẫn chấn hơn.

Sau khi rửa mặt xong, lúc nằm trên giường, đầu ngón tay cô không tự chủ mà chạm vào đôi môi mềm mại, nhớ lại xúc cảm khi được anh hôn.

Cơ thể như có nguồn nhiệt bùng cháy.

Người đàn ông như vậy, không ai là không mê muội, hôn môi với anh như bị nghiện, Giang Tinh Tinh còn đang nghĩ xem nếu như có lần sau.

Từ từ! Cô vỗ vào mặt mình, mày đang suy nghĩ linh tinh gì đấy, không được nghĩ sâu xa, người đàn ông đó không phù hợp với mày.

Trong đầu cô có hai suy nghĩ mâu thuẫn đánh nhau kịch liệt, đúng lúc này WeChat trở nên náo nhiệt, từng đoạn tin nhắn được gửi đến.

"Tôi mới nhìn thấy Tống Tiêu Tiêu và đạo diễn Cổ Diệp đi vào khách sạn."

"Thật sao? Cô có nhìn nhầm không?"

"Tôi tận mắt nhìn thấy, cô ta trang điểm, ăn mặc cũng rất hờ hang, cho nên... cũng quá rõ ràng rồi, cô ta muốn quyến rũ đạo diễn, lấy vai nữ số một?"

"Ghe tòm thật đó, nhưng Kiều Kiều, sao cô lại thấy đạo diễn Cổ Diệp ở khách sạn?"

Kiều Kiều im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói, "Thật ra... là trùng hợp đi ngang qua."

WeChat cũng trở nên im ắng, mọi người còn đang mãi suy nghĩ, không ai nói nữa.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh không tin Kiều Kiều trùng hợp đi ngang qua, nói không chừng cô ta và Tống Tiêu Tiêu có cùng suy nghĩ, nhưng Tống Tiêu Tiêu nhanh chân tới trước mà thôi.

Đều giống nhau cả.

Một lúc sau, Kiều Kiều lại lên WeChat, hỏi: "Cho nên các cô cam tâm bị Tống Tiêu Tiêu đoạt mất cơ hội?"

Một cô gái khác nói: "Năng lực không có thì có thể làm gì, Tống Tiêu Tiêu cũng đã vào, chẳng lẽ cô còn muốn vào đó bất gian?"

Kiều Kiều: "Các cô cũng thật nhất gan, thảo nào lẫn lộn lâu như vậy cũng chỉ có thể diễn vai quần chúng tuyến mười tám, @Giang Tinh Tinh, cô thấy sao?"

Đột nhiên Giang Tinh Tinh bị nhắc tới, vậy nên lập tức soạn tin nhắn...

"Không liên quan tới tôi, ngay cả số điện thoại của tôi, đạo diễn Cổ cũng không lưu, nhất định là tôi không được diễn."

Kiều Kiều: "Lúc trước ngay cả mặt của đạo diễn Cổ, Tống Tiêu Tiêu cũng không gặp được, lúc này không phải còn đang leo lên giường ông ta, có cơ hội là phải tranh thủ, các cô không tranh thủ, người khác sẽ hưởng lợi."

Một cô gái khác lại hỏi: "Vậy cô có cách gì không?"

Kiều Kiều: "Chúng ta lấy ba địch một, trực tiếp báo cáo. @Giang Tinh Tinh, trực tiếp báo cho văn phòng chuyện sai trái này, ngăn bọn họ lại!"

Giang Tinh Tinh thầm nói, nhắc cô làm gì, muốn sai báo cô sao? Ai chẳng biết đạo diễn Cổ có ảnh hưởng lớn trong vòng luẩn quẩn này, đắc tội với ông ta, về sau đừng nghĩ có thể lẫn lộn."

Giang Tinh Tinh: "Tôi cảm thấy Kiều Kiều nên đi báo cáo mới đúng, vì mọi người mà tranh thủ cơ hội. *[Mặt mỉm cười]*."

Kiều Kiều gượng cười, "Chuyện này... Dù sao thì Tinh Tinh cũng xác định sẽ không tham gia phim của đạo diễn Cố, ý của tôi là để cô đi báo cáo, dù sao cũng không ảnh hưởng gì tới cô, mọi người thấy tôi nói đúng không?"

"Mọi người" không hòa theo cô ta.

Giang Tinh Tinh không để ý tới WeChat nữa, vào nhà vệ sinh tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô nhìn qua WeChat, đọc được mấy tin nhắn của Kiều Kiều: "Tin mới nhất, Tổng Tiêu Tiêu bị đạo diễn Cố Diệp đuổi ra khỏi phòng!"

"Kiều Kiều, cô theo dõi họ sao?"

"Đâu có, chỉ trùng hợp cũng ở khách sạn đó, nhìn thấy mà thôi."

"Sao cô ấy bị đuổi ra ngoài?"

"Đi vào còn chưa đến mười phút, trực tiếp bị đuổi ra, đạo diễn Cố Diệp nói rất nặng lời, bảo cô ta không phải tới đây nữa, ông ấy không phải người như vậy, chính tai tôi nghe được."

"Chắc, đúng là đáng sợ."

Kiều Kiều: "Đúng vậy, loại đàn bà muốn dựa vào đường ngang ngõ tắt mà leo cao, đúng là ghê tởm!"

Trong lòng Giang Tinh Tinh cười lạnh, cô cũng không đạo đức đến nỗi đi chỉ trích hành vi của Tổng Tiêu Tiêu, ít nhất là cô ta hiểu được phải tranh thủ cho bản thân mình, mà loại người như Kiều Kiều, rõ ràng là muốn làm, bị người ta nhanh chân đoạt trước, trong lòng khó chịu nhưng không dám làm gì, còn muốn người khác đi mách tội thay, đến cuối cùng, người ta thất bại thì lại châm chọc khiêu khích, nhân tài như vậy, khiến cô cười không nổi.

Giang Tinh Tinh tắt WeChat đi, dù sao cũng diễn xong rồi, cô cũng không muốn liên quan đến các cô ta nữa.

Cô tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ, không ngờ đúng lúc này WeChat có thông báo, thế mà Thương Giới lại muốn gọi video.

Trái tim Giang Tinh Tinh khẽ đập, do dự một lát, vẫn đồng ý nghe.

Hình ảnh hiện ra, Thương Giới mặc áo ngủ bằng bông rộng rãi, buộc thắt lưng tối màu, không giống Thương Giới ngày thường chải chuốt quy củ, mặc tây trang. Giờ anh cũng có hương vị riêng, giống một người bình thường hơn.

Hình ảnh hiện ra, cô gái chỉ lộ đôi mắt to, xung quanh tối đen như mực, Thương Giới hỏi: "Ngủ rồi à?"

"Chuẩn bị ngủ, có chuyện gì không?"

"Em chưa thấy nhà tôi, để tôi cho em xem"

Thương Giới nói xong, cầm lấy điện thoại, quét camera quanh phòng.

Giang Tinh Tinh tò mò đánh giá phòng anh, phòng ngủ rộng ít nhất một trăm mét vuông, màu sắc đơn giản, đồ vật đa số là màu trắng, vô cùng hiện đại, rèm che cửa sổ sát đất, có thể tự động mở nhờ quét âm thanh, tầm nhìn khoáng đạt.

"Dưới tầng một có vườn cây."

Quả nhiên, phía đông bắc nhà có nhà kính, cô đoán là khoảng bảy, tám mươi mét vuông, cây xanh um tùm, đủ kiểu dáng, giống như một vườn cây nhỏ, giữa vườn là tháp nước màu trắng, có người chuyên vệ sinh, bảo dưỡng.

Cũng quá xa hoa rồi!

Giang Tinh Tinh nhìn biệt thự hơn trăm mét, lại nhìn cái kho có mấy chục mét vuông của mình, quả thực giống như ỏ chuột.

Cô không khỏi cảm thán, cuộc đời cũng thật bất công, có người không lo cơm áo, có người lại hai bàn tay trắng.

Giang Tinh Tinh hỏi: "Anh Thương, buổi tối anh không ngủ, quay nhà cho tôi làm gì?"

Thương Giới lại quay camera về phía mình, nghiêm túc nói, "Hừm, dùng tài phú của tôi để mê hoặc em."

Giang Tinh Tinh:...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Phòng thay đồ Nữ

Edit: Nhục Vy

Beta: Quanh

Giang Tinh Tinh không ngờ đạo diễn Cố Diệp sẽ tự mình gọi điện thoại đến. Trong điện thoại, thái độ của đạo diễn vô cùng tốt, vừa mở miệng là “Cô Giang”, kêu cô tới thử vai cũng chèn thêm một chữ “mời”.

Giang Tinh Tinh được chiều mà sợ, hồi tưởng lại đêm tiệc đóng máy, đạo diễn Cố Diệp cùng mấy diễn viên khác nói chuyện, đâu có liếc mắt nhìn cô một cái.

Sao đột nhiên lại kêu cô đi thử vai?

Giang Tinh Tinh không nghĩ nhiều, vội vàng trang điểm nhẹ cho mình, mặc một chiếc váy xòe thỏa đáng, gọi taxi đến trường quay《 Bạch trú chi thành 》.

Kiến trúc Thượng Hải cổ xưa sừng sững hai bên đường phố, đúng là không khí của thời dân quốc.

Giang Tinh Tinh đến phim trường, phát hiện ngoài cô còn có vài diễn viên nữ đang chờ cơ hội thử vai. Có gương mặt quen thuộc, ví dụ như Kiều Kiều, đương nhiên, cũng có ít gương mặt mới, là người cô không quen biết.

Kiều Kiều thấy Giang Tinh Tinh cũng tới thì kinh ngạc: “Tinh Tinh, cô cũng tới thử vai sao?”

Giang Tinh Tinh gật đầu: “Sáng hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại, kêu tôi đến thử vai.”

Trong mắt Kiều Kiều hiện lên sự nghi hoặc, hình như là rất khó hiểu, lấy điều kiện bề ngoài của cô, vậy mà cũng đủ tư cách thử vai nữ số một, hay là nhân viên nhầm lẫn?

“Tinh Tinh, cô có nên đi xác nhận lại không, bên này chúng tôi xếp hàng để thử vai nữ số một - Bạch Khanh Khanh, những vai phụ khác thử ở phòng khác.”

Giang Tinh Tinh nói: “Không sai, hôm nay đạo diễn Cố gọi cho tôi, thật sự là thử vai nữ số một - Bạch Khanh Khanh.”

Xung quanh có cô gái hô lên: “Cái gì, đạo diễn Cố tự mình gọi cho cô?”

“Không thể nào, chúng tôi đều do nhân viên gọi từ ba ngày trước, kêu đến thử vai.”

“Đạo diễn Cố là dạng người gì, sao có thể tự mình gọi cho cô, cô cũng không phải là nhân vật lớn gì.”

...

Kiều Kiều cũng cho rằng Giang Tinh Tinh đang giả vờ, nói hươu nói vượn, trên mặt hiện lên biểu cảm khinh miệt, nói: “Đã là đạo diễn Cố ‘tự mình’ gọi đến mời cô, vậy thì ở đây xếp hàng chờ thử vai đi.”

Giang Tinh Tinh không nói gì, xếp hàng sau mấy cô gái, đúng lúc này, đạo diễn Cố đang bận rộn thoát ra khỏi đám người, thấy Giang Tinh Tinh thì vội chào đón, ân cần khách khí nói: “Cô Giang tới rồi à, vậy thì cô hoá trang thay quần áo trước đi, lát nữa thử vai đầu tiên.”

Giang Tinh Tinh lễ phép, khách khí nói: “Cảm ơn đạo diễn Cố, tôi tới sau, vẫn nên xếp hàng đi.”

“Không cần, xếp hàng quá mất thời gian của cô, không sao, cô cứ trang điểm trước đi, tôi đã kêu chuyên viên trang điểm đến giúp cô, chúng tôi thử vai xem trình độ thực sự, nếu không tôi thì sẽ định ra luôn.”

Cố Diệp nói xong liền đi làm chuyện khác, mấy cô gái xung quanh tròn mắt há hốc mồm nhìn Giang Tinh Tinh, không biết cô là thần tiên có lai lịch gì, vậy mà lại có thể khiến đạo diễn Cố Diệp lễ phép ân cần như vậy.

Phải biết rằng, đạo diễn Cố Diệp chính là đạo diễn lớn nổi danh cả nước ngay từ tác phẩm đầu tiên, ông ta lại khách khí với Giang Tinh Tinh như vậy.

Không thể nào tin nổi!

Đặc biệt là Kiều Kiều, sắc mặt vô cùng khó coi, cô ta hiểu rõ về Giang Tinh Tinh, không quyền không thế cũng không có chỗ dựa, căn bản là một diễn viên không có gì cả, sao có thể khiến đạo diễn Cố Diệp coi trọng như thế!

Chắc chắn là chơi trò mờ ám sau lưng!

Giang Tinh Tinh không để ý đến mấy ánh mắt ghen tỵ và căm ghét của mấy cô gái kia, theo nhân viên trực tiếp vào phòng hóa trang.

Đoàn đội của đoàn phim lớn quá nhiên là xa hoa, phòng hóa trang rộng rãi sáng sủa, trang phục thiết bị đầy đủ mọi thứ, có thể chứa đến mấy chục diễn viên đồng thời hoá trang.

Trước đây Giang Tinh Tinh chưa từng tham gia vào đoàn phim điện ảnh lớn thế này, lúc ngồi xuống còn cảm thấy không biết phải làm gì.

Chuyên viên trang điểm đến trang điểm cho Giang Tinh Tinh, cảnh diễn thử là sau khi Bạch Khanh Khanh trở thành nữ gián điệp, lấy thân phận ca nữ để che dấu, đêm nào cũng trà trộn vào vũ hội ca thính, muốn tìm hiểu tình báo từ nhiều người đàn ông khác nhau.

Cảnh này cần phải trang điểm đậm.

Chuyên viên trang điểm vén tóc mái Giang Tinh Tinh lên, thấy trên trán cô có sẹo thì hơi nhú mày.

Giang Tinh Tinh biết vết sẹo này thật sự ảnh hưởng đến cái nhìn, phải biết rằng Bạch Khanh Khanh chính là mỹ nhân nổi danh ở Bến Thượng Hải, trên mặt mỹ nhân có sẹo, còn có thể gọi là mỹ nhân sao?

Cô hỏi chuyên viên trang điểm: “Vết sẹo này có thể che không?”

“Tôi sẽ cố gắng, thử xem đã.”

Chuyên viên trang điểm dặm hết lớp phấn này đến lớp phấn khác cho Giang Tinh Tinh, cho đến khi sắc mặt cô trở nên vô cùng tái nhợt, nhưng vết sẹo kia thật sự quá rõ ràng, không che được.

Kiều Kiều và những cô gái khác cũng vào phòng hóa trang. Kiều Kiều có ý ngồi cạnh Giang Tinh Tinh, điệu bộ mang theo sự trào phúng: “Dù có sử dụng thủ đoạn bí ối để được đạo diễn nhìn trúng thì thế nào, người vốn sinh ra đã kém cỏi, có cơ hội cũng không nắm được.”

Cô ta muốn nhìn xem, hôm nay Giang Tinh Tinh sẽ mất mặt thế nào.

Giang Tinh Tinh không để ý đến cô ta, bắt đầu cúi đầu suy tư, vận dụng kinh nghiệm diễn kịch nhiều năm... Đột nhiên, trong đầu cô có tia sáng lóe lên, nói với chuyên viên trang điểm: “Vết sẹo này không bị lỗi, có thể vẽ gì phía trên không?”

Cô vừa nói như vậy, chuyên viên trang điểm lập tức hiểu ý cô: “Đây là ý hay, tôi nghĩ xem, vẽ hoa mai đi, hoa mai đỏ, chắc là được.”

Giang Tinh Tinh lại lắc đầu, nói: “Mai là vẻ đẹp thanh cao, nếu Bạch Khanh Khanh là ca nữ vũ nữ, lăn lộn giữa chốn phong trần, vẽ mai thì không hợp cảnh lắm, hay là... Vẽ một bông hoa hồng đỏ đi, hoa hồng đỏ tươi đẹp lộng lẫy, vừa hợp với thân phận của Bạch Khanh Khanh, vừa hợp với khẩu vị của đàn ông tìm hoan mua vui.”

Chuyên viên trang điểm thay đổi cái nhìn về Giang Tinh Tinh, ban đầu cô ấy cho là cô được đạo diễn “chiếu cố”, đi vào bằng cửa sau, không ngờ nói chuyện một lát lại có ý tưởng như vậy, có sự giải thích độc đáo của riêng mình về nhân vật, so với những nữ diễn viên chỉ biết kêu người ta trang điểm mà nói, cô thật sự lợi hại.

Nói là làm, chuyên viên trang điểm lập tức mang màu trang điểm đến, vẽ một bông hoa hồng theo hình dạng vết sẹo của Giang Tinh Tinh, một bông hồng đỏ bùng ngay giữa trán.

Sau đó lại thay váy dài lông vũ của ca nữ vũ nữ, Giang Tinh Tinh lập tức trở thành người phụ nữ quyền rũ chốn phong trần thời dân quốc.

Thử vai bắt đầu, Bạch Khanh Khanh ra khỏi căn phòng trên tầng ba, trên tay kẹp một điếu thuốc thon dài của nữ, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ cuối hành lang, cô đứng dưới ánh trăng, tao nhã nhìn điếu thuốc, cả người có cảm giác lười nhác, nhưng trong sự lười nhác lại thấy vài phần căm ghét và không cam lòng.

Cô không thích hút thuốc, nhưng vì thử vai, Giang Tinh Tinh cứng rắn buộc mình học hút thuốc, phải biết cảm giác thuốc vào miệng và vào phổi hoàn toàn bất đồng.

Hít vào một ngụm thuốc, đôi mắt cô mơ màng, thực sự là một diễn viên có kỹ thuật diễn vững chắc.

Dưới ánh trăng mờ, trong làn sương khói lượn lờ, đóa hoa hồng đỏ lộng lẫy giữa trán cô, phối hợp với mỗi một biểu cảm của cô, tạo nên sự kích thích thị giác rất lớn.

Giờ phút này, dường như cô chỉ là một ca nữ, vũ nữ không thể nào khống chế được vận mệnh của mình vào thời Thượng Hải đâu đâu cũng là sóng gió trăm năm trước, chỉ có thể mặc đời trôi dạt, đồng thời... Cô cũng là đặc vụ làm mưa làm gió, bốn cột với khắp các thế lực xung quanh - Bạch Khanh Khanh.

Thương Giới đứng cách đó không xa, nhìn Giang Tinh Tinh đang hòa mình vào vai diễn không chớp mắt.

Đôi mắt sâu đen như bóng đêm cũng kinh ngạc.

Anh dần hiểu ra vì sao cô gái này lại chấp nhất với nghiệp diễn viên như vậy, cho dù trên mặt có khuyết điểm, cô cũng không chịu từ bỏ.

Bởi vì chỉ có lúc đóng phim, cô mới sống thực sự, khi đó cô là đẹp nhất, cũng giàu sức sống nhất!

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, thậm chí cả mấy cô gái lúc đầu còn khinh thường cô, bị kỹ thuật diễn vụng vàng của Giang Tinh Tinh thuyết phục.

Đạo diễn Cố Diệp càng kích động hơn, ban đầu là do áp lực từ nhà đầu tư, ông ta mới cho Giang Tinh Tinh một cơ hội thử vai, nhà đầu tư cũng nói chỉ cần thử vai thôi, có chọn hay không là do ông ta quyết định.

Lúc ấy Cố Diệp còn thăm nghĩ, nếu thật sự không tốt, đến lúc đó từ chối cũng được, dù sao thì ông ta cũng là đạo diễn nổi danh trong nước, phải dành cả tâm huyết vào “đứa con” của mình.

Mà biểu hiện của Giang Tinh Tinh lại vượt qua dự đoán của ông ta!

Nhiều ngày nay, rất nhiều nữ diễn viên đã thử vai, nhưng chỉ có Giang Tinh Tinh là giống Bạch Khanh Khanh nhất! Có thể nói, từ lúc cô bắt đầu diễn, cô chính là Bạch Khanh Khanh!

Đạo diễn Cố Diệp lập tức đưa ra quyết định, nữ số một này chính là Giang Tinh Tinh.

Mấy cô gái đến thử vai lục tục chúc mừng Giang Tinh Tinh, sửa lại dáng vẻ khinh thường, bây giờ là trung ra nụ cười, mong đợi có thể thông qua Giang Tinh Tinh nhận được vai nữ phụ.

Tuy trong lòng Kiều Kiều không phục nhưng vẫn ngẩng mặt đến gần: “Tinh Tinh à, cô giỏi quá, tôi biết với kỹ thuật diễn của cô, tuyệt đối không thành vấn đề mà, trước đây lúc đóng bộ 《Thái giám》, tôi đã nhìn ra cô không phải người tầm thường, tương lai sẽ thăng tiến rất nhanh, cũng đừng quên chị em nha.”

Giang Tinh Tinh nhếch miệng, ngoài mặt cười nhưng trong không cười với cô ta, xoay người đi vào phòng hóa trang.

Không phải cô cố ý khinh thường Kiều Kiều, mà là dáng vẻ gió chiều nào theo chiều ấy của người phụ nữ này khiến cô không nhìn nổi, khiến cho người khác khinh thường.

Giang Tinh Tinh vui vẻ, tâm tình không bị ảnh hưởng bởi những người kia, cô hưng phấn đi vào phòng thay đồ chuẩn bị thay quần áo, vừa cởi áo thì đã bị ôm chặt từ phía sau.

Cái ôm vững chãi to lớn, còn rất nóng bỏng.

Giang Tinh Tinh sợ tới mức kêu lên, người kia đưa tay che miệng cô.

“Suýt.”

Giang Tinh Tinh nghe ra giọng Thương Giới, lập tức thả lỏng cảnh giác, quay đầu, giận dữ đánh anh một chút: “Anh làm gì đó! Làm tôi sợ muốn chết.”

Khỏe môi Thương Giới vẫn là nụ cười thiếu đứng đắn như cũ, cầm váy của cô, lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, chiếc váy lông vũ của Bạch Khanh Khanh đã bị cởi, giờ cô chỉ mặc một chiếc áo ren hai dây bó sát, bên dưới là tất chân.

Toàn bộ dáng người hiện ra rõ ràng.

Cô lùi về sau một bước, đưa tay ôm ngực theo bản năng, gương mặt ửng đỏ: “Anh... Sao lúc nào anh cũng thích lén lút lút lút, lần trước là WC nữ, lần này lại là phòng thay đồ nữ.”

“Em cho là tôi muốn sao?” Thương Giới nói: “Nếu ông đây công khai tán tỉnh em, một giây sau đã bị Lawrence bắt vào bệnh viện, thực hiện điện xung trị liệu.”

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt: “Thế này thì quá tàn nhẫn rồi.”

“Cho nên em ngoan đi, đừng âm ỉ với tôi.” Thương Giới nói xong, nhẹ nhàng ôm chặt cô, kéo cả người cô vào lòng: “Chúc mừng, tiểu ảnh hậu tương lai.”

Giang Tinh Tinh suy đoán, hơn phân nửa là Thương Giới ở sau lưng gây sức ép mới giúp cô có được cơ hội thử vai quý giá như vậy, cô cảm kích nói: “Là nhờ anh thôi, cảm ơn.”

“Tôi chỉ kêu Cố Diệp cho em một cơ hội, có được chọn hay không thì phải xem biểu hiện của chính em.” Thương Giới duỗi tay búng trán cô: “Là em tự giành được.”

Giang Tinh Tinh vén tóc mái lên, hỏi anh: “Đẹp không?”

Thương Giới vuốt ve vết sẹo giữa trán cô, giờ đã bị đóa hoa hồng đỏ thay thế, hoa hồng lộng lẫy quyến rũ, rất xinh đẹp.

Anh lắc đầu: “Tôi không thích.”

Giang Tinh Tinh thất vọng: “Chuyên viên trang điểm nói rất đẹp, hoàn toàn che khuất khuyết điểm của tôi.”

“Khuyết điểm?” Thương Giới lắc đầu: “Thế mới nói em hiểu lầm về mình rồi.”

Giang Tinh Tinh khó hiểu.

Thương Giới cúi người, tay nâng mặt cô lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào vết sẹo của cô, sự si mê trong ánh mắt không thể không chế được...

“Rõ ràng là gọi cảm muốn chết.”

Nói xong, môi anh nhẹ nhàng bao phủ vết sẹo.

Giang Tinh Tinh cảm thấy cơ thể như có dòng điện đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Máy phát hiện nói dối

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vy

Chưa từng có ai nói Giang Tinh Tinh gọi cảm.

Trước kia rất ít người khác phải khen cô xinh đẹp, ngoại trừ mấy người Giang Trí và Lục Vô Khuyết, đương nhiên Giang Tinh Tinh cũng đáp lại họ, nào là "Anh tuần tiêu sái", "Phong lưu phóng khoáng", cũng chỉ là mấy lời xã giao, hoàn toàn không có chút thành ý thật lòng.

Mà hiện tại, Thương Giới say mê nhìn cô, đôi mắt thâm tình của anh khiến cho cô hoài nghi, có phải đầu óc của người này bị kẹp cửa, hay là do tăng độ cận thị, thế mà lại nói thích cô.

"Anh Thương, anh phải biết rằng tôi là một người phụ nữ cực kỳ bình thường, thậm chí còn không được tính là xinh đẹp."

Ý của cô là mình vô cùng bình thường và nhỏ bé.

"Hừm?" Đôi tay rắn chắc của anh vòng qua, nhẹ nhàng nắm bả vai cô, khiến cho cô và anh càng dán chặt nhau hơn.

Giang Tinh Tinh né tránh, nói: "Cho nên... thực sự tôi không biết anh thích cái gì ở tôi?"

Giang Tinh Tinh suy nghĩ một lát, cảm thấy việc tự hỏi này không đúng chỗ nào đó, cô luôn muốn thúc đẩy mối quan hệ này của họ, nhưng anh không có thời gian, đây mới là trở ngại lớn nhất của bọn họ.

"Người phụ nữ này..." Thương Giới bắt đầu dĩ lắc đầu, "Lá gan quá nhỏ, rõ ràng yêu tôi muốn chết đi sống lại, nhưng lại nhát như chuột, nom nớp lo sợ không dám tới gần, cho dù chỉ là thử, cũng phải thật cẩn thận."

"Còn lâu mới nhát như chuột."

Giang Tinh Tinh bất an, anh có thể nhìn thấu trái tim của cô, cô ở trước mặt anh chẳng khác gì một người trong suốt.

Cô không nói được lời nào.

Thương Giới nhắc cằm cô lên, ép cô phải nhìn anh.

Đôi mắt thâm sâu của anh giống như xuyên thấu cô, khiến lòng cô lo sợ bất an.

Anh cúi đầu muốn hôn cô, Giang Tinh Tinh nhắm mắt lại theo bản năng.

Mà Thương Giới lại ghé sát vào mặt cô, nhẹ nhàng liếm son môi của cô.

"Em xem, em yêu tôi."

Bị vạch trần tâm sự, cô ngượng ngùng nhưng vẫn phủ nhận, "Không có."

Thương Giới cũng không đòi co với cô, nhìn đồng hồ, nói: "Tôi đây là trốn đi trong lúc đang làm việc, bây giờ phải trở về, tối nay sẽ bớt chút thời gian tới gặp em."

"Ở đâu?"

Thương Giới mở cửa, khoe miệng nhếch lên, dịu dàng mỉm cười: "Ở nhà em."

...

Sau khi Giang Tinh Tinh về nhà, nhanh chóng mở tủ tìm chiếc túi đen, trong đó có thuốc lá, dao cạo râu, sữa tắm dành cho nam, còn có áo sơ mi, quần trong của anh, tất cả được xếp gọn gàng.

Lúc trước nói muốn vứt đi, nhưng lúc mang tới thùng rác, vẫn muốn đặt xuống, nhưng không làm được.

Cuối cùng cô cũng chỉ nghĩ thế thôi, toàn bộ đều không vứt đi.

Cũng may là cô không vứt hết đồ đạc của anh, nếu không anh sẽ giờ tính tình cho mà xem.

Giang Tinh Tinh nhìn đồng hồ, còn sớm, chắc siêu thị vẫn chưa đóng cửa, cô nhanh chóng mặc thêm áo khoác, tới siêu thị mua bia và đồ ăn, làm ít đồ ăn khuya cho anh.

Giang Tinh Tinh thu hoạch được rất nhiều, đẩy xe mua hàng, lúc đi ngang qua quầy bao cao su, bước chân cô ngừng lại, hai hộp bao cao su chưa dùng lần trước là cô vứt thật.

Nghĩ lại cũng thật hoang đường, khó có thể tin mình lại đồng ý chuyện như vậy.

Tuy cô còn chưa suy nghĩ xong, nhưng mặc kệ, cứ đề phòng trước.

Giang Tinh Tinh lấy một hộp bao cao su trên giá, tiện tay ném vào trong xe.

Về đến nhà, cô bắt đầu dọn dẹp căn nhà nhỏ của mình, tắt đèn sáng, mở đèn nhỏ màu đỏ, sau đó đốt nến.

Nhưng rồi nghĩ lại, dùng nến ăn tối làm cái quỷ gì, sao phải tạo không khí lãng mạn như vậy, làm như cô đang chào đón anh trở về làm không bằng.

Giang Tinh Tinh rồi rầm một lúc, vẫn nhét nến vào tủ.

Quên đi quên đi, xem như bạn bè bình thường, thuận theo tự nhiên mà phát triển, tỉnh táo một chút, không nên nghĩ nhiều!

Giang Tinh Tinh xuống phòng bếp làm mấy món anh thích ăn nhất, mang lên bàn, sau đó chụp lại, gửi cho Thương Giới siêu cấp giàu có, "Thèm không?" [Mắt lé đang cười]

Thương Giới mới ra khỏi phòng họp, chuẩn bị về phòng nghỉ để tắm rửa, chuẩn bị kỹ càng, sau đó sẽ anh tuần tiêu sái đi tới nhà cô.

Nhìn thấy bức ảnh, môi anh hơi nhếch lên, soạn tin nhắn gửi đi..

"Thèm muốn chết."

Cô khiến anh thèm muốn chết.

Thương Giới vừa bỏ đi động xuống, trợ lý Lâm Xuyên đi vào, nói: "Nhị tổng, bác sĩ Lawrence tới."

Anh nhíu mày, "Anh ta tới làm gì?"

Lâm Xuyên căng thẳng, "Tôi chưa nói gì cả."

"Tôi hiểu, cậu không có lá gan đó."

Lục Lâm Xuyên vẫn còn trẻ, biết ông chủ của mình có bệnh, nhưng anh cũng không dám đắc tội hai bên. Anh sắp xếp thứ tự cho hai ông chủ, nhân cách thứ nhất là Đại tổng Thương Giới, nhân cách thứ hai là Nhị tổng Thương Giới, dù sao mặc kệ là Đại tổng hay Nhị tổng, vẫn là ông chủ của họ, lời hai người họ đều là khuôn vàng thước ngọc, phải nghe.

Cho nên vị Nhị tổng này giấu diếm mọi người, để mọi người nghĩ mình là nhân cách thứ nhất, nhưng lại không hề giấu diếm Lâm Xuyên. Rất nhiều chuyện Thương Giới không thể ra tay trực tiếp, phải mượn tay Lâm Xuyên hỗ trợ đi làm, ví dụ như chuyện giữ lại nhà hát Hồng Phòng.

"Ông chủ, tôi không ngăn được Lawrence, ông chủ phải cẩn thận."

"Đề anh ta vào." Thương Giới lấy tay kéo caravat, dựa người vào ghế xoay, hai chân thon dài gác lên bàn làm việc.

Lâm Xuyên căng thẳng nói: "Nhị tòng, tôi mong anh, ừm... kiểm chế một chút."

Thương Giới thờ dãi bất mãn, thu chân về, ép mình quay lại đáng vẻ cũ, nghiêm túc ngồi.

Lawrence đi vào văn phòng, trong tay có xách theo một hộp nhỏ màu bạc.

"Bác sĩ Lawrence, sao muộn vậy rồi còn tới đây?"

Lawrence có vóc dáng cao lớn, khoảng 1m87, ngang với Thương Giới, anh ta đeo chiếc kính gọng vàng, mang phong thái của tầng lớp trí thức.

Anh ta có khí chất điển hình của Anh quốc, tao nhã, nội liễm, nho nhã lễ độ, không thể hiện rõ hi vọng ra mặt, vẫn luôn duy trì vẻ tao nhã và cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Thương Giới cảm giác tính tình của anh ta rất giống nhân cách thứ nhất...Ừm, có phần giống, thảo nào lại trở thành bạn thân hồi đại học.

"Anh Thương, theo thông lệ thôi, tôi tới kiểm tra sức khỏe của anh." Lawrence nói giọng chuẩn phổ thông, "Chuyện này anh cũng từng yêu cầu, luôn phải kiểm tra định kỳ, tránh đề..."

Anh ta dừng một chút, cố tìm từ ngữ, "Tránh đề nhân cách thứ hai treo đầu dê bán thịt chó, âm thầm chiếm đoạt."

Lâm Xuyên nhú mày, liếc nhìn Lawrence.

Người này mới theo Thương Giới về nước được vài năm, đã có thể nói được thành ngữ thành thạo như vậy, quả thực là còn nói tốt hơn so với một người sinh ra ở Trung Quốc chính gốc như anh ấy.

"Đúng là tôi đã từng nói." Thương Giới bình tĩnh, "Nhưng không được lãng phí thời gian, chút nữa tôi còn có việc."

"Được rồi." Lawrence để người trợ lý trẻ đến hỗ trợ, mở chiếc hộp màu bạc ra, bên trong là dụng cụ đo nhịp tim vô cùng hiện đại.

Bộ dụng cụ này có thể phát hiện ra biến hóa rất nhỏ của mạch đập trái tim, phán đoán xem người làm kiểm tra có nói dối hay không.

Đơn giản mà nói, đây chính là máy phát hiện nói dối, tuy có thể phát hiện ra lời nói dối, nhưng mức độ phát hiện không cao, tuy vậy vẫn có thể đối phó với người bình thường, chưa qua huấn luyện.

"Anh Thương, mạo phạm rồi."

Thương Giới cởi cúc áo trong, lộ ra đường cong nơi xương cổ, phơi bày làn da vô cùng nhẵn nhụi.

Lawrence dùng một sợi dây của thiết bị kết nối với động mạch cổ của Thương Giới, một sợi dây khác gắn ở vị trí trái tim của anh.

"Anh Thương, chúng ta bắt đầu đi."

Lawrence ngồi bên máy tính, dưới gọng kính vàng là đôi mắt xanh, liếc nhìn Thương Giới, "Xin hỏi anh Thương, gần đây anh có gặp Giang Tinh Tinh không?"

"Có gặp." Thương Giới thẳng thắn.

"Vì sao anh lại gặp cô ấy?"

"Vô tình chạm mặt, cô ấy có nói với tôi vài câu."

"Tôi có thể biết nội dung không?"

"Cô ấy nói nhân cách thứ hai đã đồng ý với cô ấy, giúp cô ấy thành danh, bảo tôi cho cô ấy một cơ hội."

"Anh Thương có đồng ý không?"

"Đàn ông nhà họ Thương không nuốt lời với phụ nữ."

Lawrence gật đầu, trái tim anh vẫn đập vững vàng, một chút gợn sóng cũng không có, đây đều là lời nói thật.

...

Ở bên kia thành phố, Giang Tinh Tinh ôm đùi, ngồi trước bàn, đồ ăn trên bàn đã nguội, nhưng người đàn ông kia vẫn chưa tới.

Mí mắt cô giật giật. Không thể không nói, hiện giờ cô rất buồn ngủ.

Cô tiện tay lấy điện thoại gọi cho Thương Giới.

Điện thoại trên bàn rung lên, cái tên hiển thị đơn giản mà táo bạo...

"Người phụ nữ của tôi."

Lawrence và Thương Giới đều đồng thời nhìn chiếc điện thoại.

Không đợi Thương Giới giải thích, Lawrence nói: "Anh Thương chưa đổi tên sao?"

Anh thần nhiên "Ừ" một tiếng, "Bạn quá nên quên."

Lawrence nói: "Sao anh Thương không tiếp điện thoại?"

"Không cần, chắc muốn tìm tôi để giúp đỡ, kiểm tra xong chưa, tôi tôi còn có việc."

Lawrence nói: "Anh Thương, mời anh tiếp điện thoại, sau đó tôi muốn nghe anh và cô Giang nói chuyện."

Thương Giới lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, "Lawrence, anh hơi quá đáng rồi."

"Anh Thương, mong anh tha thứ, bởi vì đây là bệnh đặc thù, trước kia khi kí giấy chữa bệnh, trong phạm vi thích hợp, vì bệnh tình của anh, tôi có quyền an bài mọi hành động của anh."

Hai người mắt đối mắt như xoẹt ra tia lửa điện, khiến cho Lâm Xuyên đứng một bên nổi da gà.

Thương Giới cúi người, lạnh nhạt nói: "Phải rồi, tôi đã bảo anh có thể làm mọi hình thức trị liệu đối với tôi."

Anh cầm lấy điện thoại, mở máy, bên trong là tiếng của cô gái, "Anh Thương? Là anh phải không?"

Thương Giới không trả lời cô, Lâm Xuyên lại vô cùng sợ hãi, sợ cô nói ra cái gì khác, cũng may cô gái kia không thấy anh đáp lại, cũng không nói gì cả.

Vì thế Lawrence tiếp tục hỏi: "Anh Thương, xin hỏi anh có thích cô Giang Tinh Tinh không?"

Thương Giới nắm chặt tay, màn hình bỗng nhiên có gợn sóng hơi nhô lên, nhưng chỉ lướt qua giây lát, lại quay trở về bình thường.

Gương mặt Thương Giới không thay đổi gì mấy, vẫn vân đạm phong kinh [1]...

[1] Vân đạm phong kinh: điềm nhiên, thờ ơ, lạnh nhạt, không quan tâm tới điều gì khác, như mây trôi lững lờ.

"Bác sĩ Lawrence, anh đùa tôi sao?"

Lawrence cười nói, "Cũng đúng, sao anh Thương có thể động tâm với loại phụ nữ thấp kém này chứ."

Thương Giới nắm chặt tay, anh biết rõ Lawrence đang khích mình.

Không thể tức giận, nếu không kiểm cù ba năm thiêu một giờ.

"Cô gái như vậy không xứng với anh Thương, mặc dù khiến cho nhân cách thứ hai rung động, cũng chỉ là vì mới mẻ, chơi chán rồi thôi, đúng không hả anh Thương?"

"Lawrence, mong anh chú ý cách dùng từ." Giọng của Thương Giới lạnh lẽo, nhưng cảm xúc vẫn vững vàng như trước, "Anh được ăn học đầy đủ, lại dùng lời nói thấp kém đi xúc phạm phụ nữ?"

Lâm Xuyên vội đi tới, cắt điện thoại của Thương Giới.

Lawrence mỉm cười, gỡ bỏ tất cả phòng bị với Thương Giới, "Anh Thương, thật có lỗi, từng câu vừa rồi của tôi đều là vì cuộc kiểm tra, không phải suy nghĩ thực sự của tôi, hiện tại tôi đã không còn nghi ngờ nữa, mong anh thay cô Giang giải thích giúp tôi."

"Tôi sẽ, tạm biệt bác sĩ." Anh lạnh mặt, hạ lệnh đuổi khách.

Lawrence mang theo trợ lý, cung kính lễ phép khom người, ra khỏi văn phòng của Thương Giới.

Thương Giới lấy chiếc cốc trên bàn muốn ném đi, Lâm Xuyên nhanh tay lẹ mắt gạt lấy, đồng thời lấy một chiếc cốc bình thường đưa cho Thương Giới.

"Đây là chiếc cốc quý giá của Đại tổng, giá năm mươi vạn, Nhị tổng ném đi, tương đương với nửa năm tiền lương."

Thương Giới liếc mắt nhìn anh ấy một cái, khiến anh ấy vội vàng lui xuống, đồng thời đưa điện thoại cho anh, "Anh... Muốn gọi điện giải thích với cô

Giang không?"

Thương Giới tự tay vuốt lại áo khoác tây trang, sai bước ra cửa...

"Tôi tự đi giải thích."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Danh chính ngôn thuận

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Vào đông, mưa đêm dần mang hơi lạnh, cửa sổ chỉ mở một khe nhỏ, gió lạnh đã vù vù tiến vào, giống như từng lưỡi dao, thổi qua khiến người ta đau rát.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa “rầm rầm”, Giang Tinh Tinh vội nhảy xuống ghế, chạy đến cửa mở một khe nhỏ.

Người đàn ông ngoài cửa mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, cả vạt vốn thẳng thớm nay lại lỏng lẻo vắt sang một bên. Dầm mưa đến đây, tuy nhếch nhác nhưng anh vẫn trung ra nụ cười, gơ tay hình chữ V với cô.

Bán manh [1].

[1] Bán manh: manh (萌) xuất phát từ chữ moe trong tiếng Nhật, thường dùng cho nhân vật anime, manga, trong tiếng Trung cũng được sử dụng để chỉ những thứ, người dễ thương, đáng yêu; Bán manh là bày ra bộ dạng đáng yêu để thu phục, lấy lòng người khác.

Giang Tinh Tinh tức giận trừng mắt với anh, mở chốt an toàn, để anh đi vào.

Áo sơ mi trắng của Thương Giới ướt đầm dính vào người, có thể thấy màu sắc gợi cảm của làn da mơ hồ. Trong tay anh còn cầm một bó hoa hồng đỏ điểm lẹ.

“Cửa hàng bán hoa nào cũng đóng cửa, chạy rất xa mới mua được, tạ lỗi với em.” Anh đưa ra trước mặt Giang Tinh Tinh: “Những gì vừa nói trong điện thoại không phải là suy nghĩ của tôi, em biết mà.”

Dĩ nhiên là Giang Tinh Tinh biết, từ lúc giọng nam xa lạ kia bắt đầu dẫn dắt vào câu hỏi, cô đã nghe ra manh mối, biết anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng dù là như thế, lúc nghe anh dùng giọng điệu bình tĩnh để nói anh không thích cô, chỉ là tùy tiện chơi đùa mà thôi vẫn khiến cô hơi đau lòng.

Cho nên bó hoa hồng tạ lỗi kia, Giang Tinh Tinh yên tâm thoải mái nhận lấy.

Cô cẩn thận để bó hoa vào bình hoa, xoay người vào nhà vệ sinh cầm khăn trắng, kêu Thương Giới ngồi ở sofa, cô đứng lau mái tóc ướt cho anh.

“Bị phát hiện không?”

“Chắc là thông qua khảo sát rồi.” Thương Giới nhắm mắt lại, tùy ý để cô gái kia cầm khăn mềm xoa loạn trên đầu mình: “Lawrence kia rất đáng ghét, anh ta và anh tôi là bạn hồi đại học, anh tôi vô cùng tín nhiệm anh ta, cho anh ta quyền hạn rất lớn, nhiều lúc tôi cũng không có cách nào làm trái ý anh ta, nếu không anh ta có thể áp dụng trị liệu cưỡng chế với tôi.”

“Vậy sau này chúng ta phải đề phòng anh ta.”

Nghe thấy Giang Tinh Tinh nói chúng ta, Thương Giới cảm thấy rất dễ nghe, việc này có nghĩa là hai người họ đã đứng cùng một mặt trận.

Anh ôm eo cô, vùi mặt vào phần bụng phẳng mềm mại của cô, hít sâu một hơi, trên người cô có mùi sữa bò hạnh nhân, và cả mùi thơm của cơ thể.

Có lẽ đây là hương vị của “nhà” anh trong tương lai.

“Em đấy.” Anh nhắm mắt lại, dùng mũi cọ cô, giọng nói dịu dàng: “Hiểu chuyện như thế, không biết cúi kính với tôi, cũng không để tôi dỗ em.”

Giang Tinh Tinh kìm lòng không được mà ôm đầu anh, sờ phần cổ ẩm ướt: “Anh Thương, tôi rất quý trọng việc anh đối xử tốt với tôi, tuy không biết chừng nào anh sẽ rời đi, nhưng tưởng tượng đến việc thời gian anh và tôi ở bên nhau là hữu hạn, tôi cũng không muốn giận dỗi với anh dù chỉ là một phút đồng hồ, chỉ muốn tốt với anh.”

Đúng là ngoan ngoan.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, dưới ánh đèn, gương mặt cô thanh tú dịu dàng, tóc tùy ý buộc đuôi ngựa, hai bên tai có vài sợi tóc xoóng, lông mi dày đen cong vút, môi rất nhỏ, nhưng dáng môi rất đẹp. Nhan sắc của cô không đặc biệt xuất sắc, nhưng trên người có một loại khí chất nhẹ nhàng thanh thoát, tạo thành sự đối lập với những cô gái suốt ngày son phấn, trở thành Giang Tinh Tinh độc nhất vô nhị.

“Anh nhìn tôi vậy làm gì?” Giang Tinh Tinh ngượng ngùng, dờn mắt đi, vành tai cũng đỏ lên.

Thương Giới cười nói: “Em thật đẹp.”

“Anh Thương đừng trêu tôi, tôi thì đẹp gì chứ.”

Nhiều lắm là không xấu thôi.

Thương Giới đưa tay, ngón tay có vết chai vuốt ve mặt cô: “Tôi thích, chính là đẹp nhất.”

Lời này đúng là không nói đạo lý, nhưng những lời âu yếm từ miệng anh nói ra luôn có thể là một đòn trí mạng đánh vào đáy lòng phụ nữ. Giang Tinh Tinh đẩy anh: “Anh mau tắm đi, đừng để bị cảm, tôi đi hâm nóng đồ ăn khuya, còn mua bia đây, lát nữa có thể uống một ly với anh.”

Thương Giới tùy tay kéo túi plastic trên bàn: “Mua những gì đây nào?”

Giang Tinh Tinh không kịp đề phòng, đang muốn giành lại cái túi, Thương Giới đã lấy một hộp áo mưa bên trong ra, quơ quơ: “Hửm?”

Giang Tinh Tinh lập tức đỏ bừng mặt: “Chuyện này... Không phải như anh nghĩ đâu.”

“À, không phải như tôi nghĩ.” Thương Giới suy tư gật đầu: “Cho nên em mua thứ đồ chơi này để thổi bong bóng sao?”

Giang Tinh Tinh...

Thương Giới tắm qua, thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, ăn cơm tối với cô, sau đó hai người ngồi trên sofa xem TV.

Thương Giới thích xem live stream của gamer, Giang Tinh Tinh thích xem phim, trước kia hai người luôn vì giành điều khiển mà vùng tay đánh nhau, cuối cùng Thương Giới vẫn chịu thua cô, sau khi lâm bầm than phiên thì kiên nhẫn cùng cô xem phim.

Tối hôm nay, người đàn ông này im lặng lạ thường, cô xem cái gì thì anh xem cái đó.

Đèn trong nhà đã tắt, chỉ còn ánh sáng nhạt từ màn hình TV, chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của anh, từ góc độ của Giang Tinh Tinh, có thể thấy hàng mi cong dài.

Giang Tinh Tinh hỏi: “Tối hôm nay anh còn phải về sao?”

“Đến được đây chẳng khác gì qua năm cửa ải, chém sáu tướng [2], chắc chắn Lawrence sẽ kêu người để ý nhà tôi.” Gương mặt Thương Giới có sự không kiên nhẫn.

[2] Qua năm cửa ải, chém sáu tướng: dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn

Giang Tinh Tinh ngồi ở một góc sofa, ngón tay vô ý thức gảy nút của điều khiển: “Vậy hôm nay anh không nên đến đây.”

“Tôi đã đồng ý với em rồi, đã đồng ý thì sẽ làm được.” Thương Giới nói: “Nhưng không thể ở lâu với em.”

“Anh mau về đi, đừng để anh ta lại nghi ngờ anh, tôi không muốn chỉ một thời gian mà đã...” Cô ra về thoải mái nói: “Tôi còn trông cậy vào anh có thể nâng tôi lên.”

Thương Giới đưa tay véo má cô, cười nhẹ: “Không chịu ngủ với ông đây, còn muốn ông đây nâng đỡ em, nằm mơ đi.”

Dĩ nhiên Giang Tinh Tinh cũng biết đây là giỡn thôi, cô đẩy tay anh: “Mau về đi, đừng kéo dài thời gian nữa.”

“Lại đây để tôi ôm một chút.”

Giang Tinh Tinh do dự không động dậy, Thương Giới lại đưa chân đạp vào chân cô, cố chấp nói: “Ôm một chút.”

Vì thế Giang Tinh Tinh dịch qua, không biết anh muốn ôm thế nào.

Thương Giới trực tiếp vươn tay, xuyên qua dưới nách cô, ôm cả phần lưng cô, cầm gác ở cổ cô, cánh mũi nhẹ nhàng cọ làn da mịn màng.

Hô hấp ướt át khiến Giang Tinh Tinh ngửa ngửa, không khỏi bật cười.

Tay Thương Giới vòng ra phía trước cô, cố ý như vô ý, nhẹ nhàng chạm vào, cũng không làm gì khác.

Anh ôm chặt cô một lúc lâu, nói: “Giờ tôi không nữa rồi.”

“Sao?” Giang Tinh Tinh quay đầu lại.

“Làm tình nhân cho tôi, vậy thì danh không chính ngôn không thuận.” Thương Giới hít sâu, ngửi hương thơm từ cơ thể cô: “Nếu có một ngày tôi biến mất, người khác sẽ nói em là người phụ nữ bị Thương Giới chơi rồi vứt bỏ, mang tiếng xấu, tôi không nữa.”

Giang Tinh Tinh cảm động vì sự thương tiếc và chu đáo của anh với cô: “Cảm ơn anh, anh Thương.”

“Vội lại...” Anh mở đôi mắt đào hoa mê người, mê mẩn hôn vành tai cô: “Em vẫn là một bé con, tôi không nữa làm gì em.”

Giang Tinh Tinh bị sự khiêu khích trần trụi của anh làm giật mình.

Cô không quá để ý đến chuyện trinh tiết, không giống những người phụ nữ bảo thủ, lấy cái màng kia làm lợi thế để chọn lựa đàn ông.

Giang Tinh Tinh cảm thấy giá trị của mình tuyệt đối không phải do trinh tiết tượng trưng cho sự trong sạch quyết định, Giang Tinh Tinh vẫn chưa làm gì, chỉ là không có cơ hội mà thôi, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp, cô bằng lòng giao bản thân cho người đàn ông mình yêu nhất, quan trọng là nếu cô có thể gặp được người đó.

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn Thương Giới, ngũ quan của người đàn ông này là không thể bắt bẻ, vô cùng khôi ngô, đôi mắt đào hoa đa tình kia toát ra sự say mê với cô, cho dù là người phụ nữ nào cũng không thể thoát khỏi mị lực của anh.

“Anh Thương, nếu như anh muốn, chúng ta có thể yêu đương trước.” Giang Tinh Tinh nói: “Anh có muốn yêu đương với em không?”

Thương Giới chậm rãi nở nụ cười, néo mũi cô: “Em cảm thấy bây giờ chúng ta... không phải đang yêu đương sao?”

Cả người cô đã ở trong ngực anh, tư thế thân mật thế này, nếu không phải là người đang yêu cuồng nhiệt thì hình như... Có hơi quá rồi.

Giang Tinh Tinh nhún vai: “Được rồi.”

Được rồi, anh và cô là một cặp, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

“Thật ra là còn có một cách tốt hơn.” Thương Giới lại nói: “Kết hôn với anh, dọn đến nhà anh đi, tương lai dù anh có rời đi, ly hôn hay không ly hôn, quyền chủ động nằm trong tay em.”

“Anh Thương à, xin anh đó, giờ chúng ta còn chưa bắt đầu yêu đương đâu, anh đã nói chuyện kết hôn, thậm chí là ly hôn rồi.”

Quá vớ vẩn.

Thương Giới vội nói: “Được rồi, không nói đến chuyện này nữa.”

Anh vẫn nghe lời bạn gái, bạn gái nói một là một, nói hai là hai, anh chỉ có thể tuân lệnh.

Hai người lại nằm trên sofa một lát, Thương Giới nói: “Đừng gọi anh là anh Thương nữa.”

“Vậy gọi anh là gì?”

“Nếu đã xác định quan hệ yêu đương, đổi một xưng hô thân mật hơn đi.”

“Giới Giới?”

Thương Giới:...

Anh bóp ấn đường: “Anh Thương khá tốt, cảm ơn em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Khu nhà cao cấp

Edit: Quanh

Beta: Nhọc Vy

An Mạn tức giận tới nỗi cả người run lẩy bẩy, thuốc màu chảy xuôi theo lọn tóc, dính vào khuôn mặt trang điểm tinh xảo của cô ta, còn cả quần áo.

Loại thuốc màu này chuyên để vẽ lên cơ thể người, không tổn hại gì nhiều với làn da, nhưng muốn tẩy thì rất phiền toái, cần dùng loại nước đặc chế rửa nhiều lần, hiện tại trên đầu An Mạn dính nhiều như vậy, muốn tẩy sạch, tuyệt đối là rất mất thời gian.

Cô ta đứng dậy muốn động thủ với Giang Tinh Tinh, mới vung một cái tát thì đã bị Giang Tinh Tinh giữ chặt cổ tay, không thể động đậy.

Từ nhỏ Giang Tinh Tinh đã tiếp xúc với sân khấu kịch, căn cơ vững chắc, so với các cô gái khác thì thân thể cũng tốt hơn nhiều, bởi vậy một cô gái được chiều chuộng như An Mạn không phải là đối thủ của cô.

Mà bên cạnh là đám người xem kịch vui, mặc dù đám người đó thích ôm đầu An Mạn, nhưng trong hoàn cảnh này tuyệt đối sẽ không giúp đỡ An Mạn.

Đánh không lại, An Mạn dồn nén tức giận, chỉ có thể chửi ầm lên, lời khó nghe nào cũng nói ra được.

Giang Tinh Tinh cũng không để ý đến cô ta, lau tóc sạch sẽ, để chuyên viên trang điểm lại cho mình, chuẩn bị ra quay.

Phó đạo diễn nghe thấy tiếng mắng chửi của An Mạn, nhìn cô ấy chật vật thì không khách khí nói: "Cô còn làm ầm cái gì! Cảnh quay tiếp theo là của cô, mọi người còn đang chờ cô đây."

"Đạo diễn Chu, ông mau xem chuyện tốt mà Giang Tinh Tinh làm đi, cô ta đổ toàn bộ thuốc màu vào người tôi."

Đạo diễn Chu biết An Mạn là loại người gì, cũng biết trước nay Giang Tinh Tinh luôn đối xử tốt với mọi người ở đoàn phim, sẽ không dễ nảy sinh mâu thuẫn, chắc chắn An Mạn làm chuyện gì quá phận, chọc giận cô.

"Tôi mặc kệ, tôi chỉ biết cảnh tiếp theo có cô, cô chậm một phút là tổn thất tới kinh phí của đoàn làm phim, nếu cô không muốn diễn, có rất nhiều người sẵn sàng diễn thay cô."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt đám người Kiều Kiều sáng lên, "Đạo diễn Chu, bọn tôi đã chuẩn bị tốt, có thể lập tức bắt đầu."

"Các người..." An Mạn giận sôi, nhưng giờ phút này chỉ có thể hạ hỏa, "Cho tôi hai mươi phút, tôi lập tức sửa soạn xong!"

Phong ba sáng hôm nay khiến An Mạn và Giang Tinh Tinh hoàn toàn kết thù. Sau khi Giang Tinh Tinh diễn xong, cô có gái tới cạnh cô, thấp giọng nói: "Tôi mới nghe thấy An Mạn gọi điện cho bố nuôi đấy."

"Bố nuôi?"

Cô gái nhìn ra ngoài cửa, "Chính là người đàn ông bao dưỡng cô ta, hình như là ông chủ tập đoàn Phú Xuân, đó là một nhân vật lớn, tóm lại cô nên cẩn thận chút."

"Tôi đã biết, cảm ơn."

Ngày hôm sau, bố nuôi của An Mạn, tổng giám đốc tập đoàn Phú Xuân, Diêu Phú Xuân tự mình tới đoàn làm phim

An Mạn thấy thế thì vội vàng đi đón, giọng mềm mại, "Daddy thân yêu, sao daddy lại tới đây, chuyện này để cấp dưới của daddy làm thì có phải hơn không."

Xung quanh thấy cô gái như An Mạn ra sức nịnh nọt người đàn ông đáng tuổi bố của cô ta, ra vẻ ghê tởm buồn nôn.

Nhưng mọi người không ngờ tới, ông bố kim chủ Diêu Phú Xuân lại vung tay, trực tiếp tát vào mặt An Mạn, khiến cô ta lao đảo ngã xuống đất.

An Mạn ôm phần má đỏ bừng, rung rung nhìn Diêu Phú Xuân, khó có thể tin, "Daddy, vì sao..."

Diêu Phú Xuân cũng không để ý tới An Mạn, ông ta tới chỗ Giang Tinh Tinh, cúi đầu chín mươi độ với cô, trong lòng tràn đầy áy náy, "Cô Giang, có lỗi quá, mong cô tha thứ cho tôi."

Giang Tinh Tinh nói: "Nhưng tôi đâu biết ông là ai."

"Đều là họa do con đàn bà kia gây ra, tôi bắt cô ta tới xin lỗi cô." Diêu Phú Xuân nói xong liền kéo áo An Mạn đang thất tha thất thểu đi tới, lớn tiếng nói: "Mau xin lỗi cô Giang!"

An Mạn bị cái tát của ông bố kim chủ làm cho khiếp đảm, giờ phút này cũng bất chấp tất cả, xin lỗi Giang Tinh Tinh, "Cô Giang, thật xin lỗi, là tôi sai, tôi không tốt, tôi không nên ghen tị với cô, không nên nói những lời đó, mong cô tha thứ cho tôi."

Giang Tinh Tinh cũng không nói tha thứ hay không, cô không để ý An Mạn, tiếp tục ngồi xuống tập lời thoại, sau khi Diêu Phú Xuân cung kính với Giang Tinh Tinh xong, lại làm trò trước mặt mọi người, cắt đứt quan hệ với An Mạn, "Ông đây sớm muộn gì cũng bị con đàn đàn bà như cô hại chết, sau này

đừng có tới tìm tôi nữa!"

An Mạn mất đi chỗ dựa vững chắc, tay chân vô lực, ngã ngồi dưới đất, một lúc lâu vẫn chưa hồi thần được.

Mà mọi người xung quanh cũng chứng kiến hết, trong lòng đều hiểu, Giang Tinh Tinh là người không thể đắc tội.

Lúc này điện thoại của Giang Tinh Tinh có thông báo, là tin nhắn của Thương Giới...

"Vừa lòng không?"

Giang Tinh Tinh liú lười, quả là cuộc sống của kẻ có tiền, cũng quá mức hưởng thụ rồi.

Không gian trong vườn cây vô cùng tươi mát, nếu là ban ngày thì hàm lượng ôxy cực cao, ở giữa có chỗ để tập yoga, có thể ngồi ở đây thả lỏng suy nghĩ.

Xung quanh trồng đầy những loại cây không rõ tên, hình thù khác nhau, còn có một chỗ chuyên trồng các loại cây ăn thịt, những cây ăn thịt đó được chăm sóc vô cùng tốt, hình dáng to lớn.

Ngẩng đầu, phía trên là lớp kính, có thể thấy rõ bầu trời đầy sao.

"Anh Thương vì cô mà bảo người lắp thêm một chiếc xích đu trong này." Lâm Xuyên nói với Giang Tinh Tinh, "Cô có thể ngồi ở đó."

"Tôi ngồi ở đó làm gì?"

Lâm Xuyên chớp mắt nhìn cô, không xác định nói, "Đề chơi?"

Giang Tinh Tinh: "À, được rồi."

"Dù là thế nào, đó cũng là thứ nhị tổng cố ý bảo người làm cho cô."

"Cũng phải cảm ơn anh ấy."

Ra khỏi vườn cây, Lâm Xuyên dẫn cô đi thăm quan nhà cửa, có thư phòng của đại tổng, phòng trò chơi và rạp chiếu phim tư nhân của nhị tổng.

Thoạt nhìn cuộc sống của hai người họ vẫn rất hài hòa, đến phòng cũng được phân chia ra.

"Lâm Xuyên, bình thường anh hay ở chung với ai, so sánh chút đi."

Lâm Xuyên không chút do dự, nói: "Đương nhiên là đại tổng, anh ấy mới là chủ nhân đích thực, nhị tổng đã gần hai năm chưa xuất hiện, cũng vì thế mà đại tổng mới phát lộ, cho rằng bệnh tình đã ổn rồi, nên mới dừng thuốc."

Lúc này mới khiến cho nhân cách thứ hai có cơ hội đi ra.

Hai người kết thúc chuyến thăm, Thương Giới làm một bàn đồ ăn nóng hổi, bung lên bàn.

Lâm Xuyên thức thối rồi đi, không thể quá rầy nhị tổng và phu nhân dùng bữa tối dưới ánh nến được.

Trên bàn chỉ có ánh nến lay lắt, phía trên là miếng bít tết kiểu Tây và rượu vang đỏ. Trước khi vào phòng, Thương Giới cố ý chỉnh cho đèn tối đi, đồng thời cho mở một khúc nhạc piano nhẹ nhàng.

Anh chính là một người đàn ông vô cùng hưởng thụ cuộc sống.

Giờ phút này anh mặc một bộ quần áo chỉnh tề, áo trong làm bằng bông, dáng người vô cùng cân xứng, anh đến bên Giang Tinh Tinh, cầm tay cô, khẽ hôn rồi mỉm cười, "Ăn cơm thôi, nếm thử tay nghề của tôi."

"Hôm nay anh cũng thật hứng trí, còn tự mình xuống bếp." Giang Tinh Tinh ngồi xuống, cười hỏi: "Có chuyện gì mà vui thế?"

"Hôm nay là lần đầu em đến nhà của tôi, còn có chuyện nào đáng giá hơn chuyện này sao?" Anh hỏi lại.

Được rồi.

"Mau ăn đi, hôm nay đi làm cả ngày, tôi đoán chắc em đói bụng lắm."

"Ừm."

Lúc ăn cơm, Giang Tinh Tinh kể với Thương Giới những chuyện thú vị ở đoàn làm phim, lại hỏi Thương Giới, "Anh có quen ở công ty không?"

"Không." Thương Giới trả lời, "Nhưng tôi vẫn phải thích ứng."

Nếu anh giả vờ làm nhân cách thứ nhất, tất nhiên phải cố gắng diễn giống đến 99% mới có thể giấu được người khác.

"Cũng thật miễn cưỡng." Giang Tinh Tinh hỏi anh, "Ví dụ như có một số việc thì anh giải quyết như nào?"

Thương Giới cười nhẹ, "Em hoài nghi năng lực của tôi?"

"Đúng thế." Giang Tinh Tinh vạch trần anh không chút kiêng nể, "Lúc anh ở nhà tôi, ngoại trừ ăn và tập thể hình, anh cũng có làm gì đâu?"

"Tôi và anh ta dùng chung một cơ thể, đương nhiên cũng có chút tri thức và thủ đoạn của anh ta." Thương Giới cười nói: "Anh ta có hai bằng thạc sĩ chuyên ngành quản lý tài chính và truyền thông, đương nhiên tôi cũng có nguồn tri thức đó. Ngược lại, tôi có cái gì thì anh ta cũng có cái đó."

"Anh có cái gì?" Giang Tinh Tinh tò mò hỏi.

"Ví dụ như..." Đôi mắt xinh đẹp đào hoa của Thương Giới ánh lên ý vị khó dò, "Tôi biết tư thế nào có thể khiến cho phụ nữ vui sướng, chuyện đó anh ta cũng biết."

Giang Tinh Tinh...

Lẽ ra là không nên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ao nước nóng

Edit: Nhục Vy

Beta: Quanh

Buổi tối, Thương Giới kéo Giang Tinh Tinh ra sân sau, xuyên qua con đường mòn với lớp lớp cây xanh, có một hồ nước trong veo, nước chảy ra từ đường ống, thế mà lại là ao nước nóng, rộng chừng ba bốn mét vuông.

Thảo nào quanh đây lượn lờ sương trắng.

Xung quanh ao là dây leo xanh lá, bao lấy ao nước nóng nhỏ, cho nên không dễ phát hiện ở đây có suối nước nóng.

Nước ào ào chảy ra, hơi nóng liên tục bốc lên.

Mùa đông ngâm suối nước nóng như thế, chắc chắn là vô cùng thoải mái.

Nhìn thấy suối nước nóng này, trong mắt Giang Tinh Tinh lóe lên sự vui thích.

Thương Giới rất vừa lòng với phản ứng của cô, nói: "Tuy anh ta không biết tận hưởng cuộc sống, nhưng không thể không nói, ao suối nước nóng này rất không tồi."

Đương nhiên, người anh nói là nhân cách thứ nhất của Thương Giới.

Giang Tinh Tinh hỏi: "Đây là anh của anh xây?"

"Ừ, anh ta tin là có siêu cảm quan, cảm thấy tinh tâm có thể giúp mình đối thoại với nội tâm, thậm chí là nối liền hai nhân cách, giữa anh và anh ta có một cầu nối gì đó, tiến tới đối thoại với anh, cho nên thường đến suối nước nóng này ngâm mình thả lỏng."

Giang Tinh Tinh hỏi: "Vậy có thành công không?"

Thương Giới cười nhạt: "Đương nhiên là không, anh chính là anh ta, anh ta chính là anh, là do anh ta nghĩ nhiều thôi."

"Cho nên hai người chưa từng giao lưu với nhau."

Thương Giới xoa đầu cô: "Đã nói anh chính là anh ta rồi, cùng một người thì sao có thể giao lưu với nhau? Ngốc quá."

"Ồ."

Giang Tinh Tinh bủi môi, vì thế Thương Giới dùng đề tài này lại, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, anh không muốn lãng phí vào việc thảo luận những chuyện này.

“Anh chuẩn bị đồ bơi cho em rồi, xuống ngâm mình thoải mái lắm.” Thương Giới mang Giang Tinh Tinh vào phòng thay đồ, một bộ áo tắm hai mảnh màu đen gọi cảm đang được đặt trên tấm đệm.

Giang Tinh Tinh đưa tay cầm bộ áo tắm hai mảnh kia lên, vài ren hơi mỏng trong suốt khiến chân mày Giang Tinh Tinh cau lại.

Mẹ nó... Đây là thứ đồ chơi gì?

Tinh thú của tên kia quả nhiên là kinh người.

Nhưng Thương Giới cũng không cho cô nhiều lựa chọn, áo tắm hai mảnh thì áo tắm hai mảnh, lực hấp dẫn của ao nước nóng với hơi nóng lượn lờ quá lớn, Giang Tinh Tinh thành thạo cởi quần áo, thay áo tắm hai mảnh, sau đó quần khăn tắm ra ngoài.

Đẩy cửa nhà kính, hơi lạnh xâm nhập cơ thể, cô không khỏi rùng mình, chân trần dẫm lên phiến đá có rêu xanh, xuyên qua rừng cây nhỏ đi vào ao nước nóng.

Thương Giới đã ngâm mình trong ao nước nóng sương trắng lượn lờ, từ ngực trở lên là nổi lên mặt nước, cơ bắp rắn chắc, đáng người có thể nói là hoàn mỹ.

Giang Tinh Tinh thu hồi tầm mắt, hít sâu, tịnh tâm.

Nghe thấy động tĩnh, anh hơi nâng cằm lên, mở mắt, con ngươi sâu thẳm nhìn Giang Tinh Tinh.

Làn da cô quá trắng, thế cho nên đầu tóc đen nhánh, đôi mắt trong veo và đôi môi đỏ hồng có vẻ tươi đẹp động lòng người.

“Xuống đây.” Giọng anh thuần hậu.

Giang Tinh Tinh tháo khăn tắm treo ở ngọn cây, xoay người, cánh tay thon dài trắng trẻo ôm trước ngực.

Thương Giới hơi híp đôi mắt đào hoa, trong mắt dâng lên mạch nước ngầm.

Hai chân cô thon dài, mỏng cong, áo tắm màu đen che những chỗ cần che, phần bụng phẳng lý, không có chút thịt thừa, xương cánh bướm hoàn mỹ, lên trên nữa, bikini nửa trong suốt màu đen chỉ lớn bằng nửa bàn tay, căn bản không che được phong cảnh trước ngực cô, chỉ có thể che bộ phận ở giữa.

Yết hậu Thương Giới giật giật, cảm giác cổ họng nghẹn ứ.

Mẹ nó... Thế này quá kích thích rồi.

Cô còn chưa đến gần, anh đã sắp “hóa đá”.

Giang Tinh Tinh cúi đầu, gương mặt ửng đỏ không thôi: “Anh chuẩn bị... Đồ tắm kiểu gì thế?”

Thế này thì quá xấu hổ rồi.

Thương Giới nhếch môi cười: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, em sợ gì chứ?”

Giang Tinh Tinh trừng mắt với anh, nói cứ như chỉ có hai người họ là rất an toàn ấy.

Cánh tay cường tráng mạnh mẽ của Thương Giới gác lên thành ao, ngược mắt nhìn cô: “Nếu em chuẩn bị đứng ngoài suốt đêm, anh cũng không ngại thường thức em suốt đêm.”

Bàn chân trái trắng mịn của Giang Tinh Tinh dẫm lên chân phải, cuối cùng vẫn vì quá lạnh, co rúm tiến vào ao nước nóng.

Cô cẩn thận để nước ngập đến hông, nước suối cực nóng chạm vào cơ thể lạnh lẽo của cô, sinh ra phản ứng mãnh liệt khiến cô hơi rùng mình.

Sau đó cô để nước ngập toàn thân, phút chốc lại đứng lên, rồi lại để nước bao lấy cơ thể mình.

Cuối cùng nhiệt độ cơ thể cũng dung hợp với nhiệt độ của nước, gương mặt trắng trẻo của Giang Tinh Tinh ửng hồng.

Thoải mái quá.

Cô ngồi đối diện Thương Giới, cách hơi nước lượn lờ, Thương Giới ngắm nhìn cô, sợi tóc đen nhánh ẩm ướt dính vào vai cô, đường cong kết nối giữa vai và cánh tay khéo léo, xương quai xanh tinh xảo, vô cùng xinh đẹp.

Trời cao cho cô một gương mặt có khuyết điểm, nhưng lại cho cô một cơ thể hoàn mỹ không chút tỳ vết, ngực tròn trịa đầy đặn, mỏng cong săn chắc, đôi chân tinh tế thon dài...

Giang Tinh Tinh cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thương Giới, cô đưa tay hất nước về phía anh, cười nói: “Nhìn cái gì đó.”

Khóe môi Thương Giới nhếch lên, nói: “Ngồi lại đây.”

“Không đây.” Giang Tinh Tinh ngâm mình trong nước: “Phải giữ khoảng cách an toàn với anh.”

“Khoảng cách an toàn của chúng ta đã giới hạn trong hai mươi ba năm em thủ thân như ngọc...”

Còn chưa nói hết, Giang Tinh Tinh đã bơi qua như một chú cá, đưa tay che miệng anh: “Xin anh đấy, có thể đứng đắn chút không, đừng có nói vậy.”

Không biết xấu hổ gì hết.

Thương Giới thuận thế ôm cô, để lên đùi mình, bàn tay đặt sau lưng cô, để mỹ nhân nằm trong ngực mình.

Lúc này Giang Tinh Tinh mới phát hiện, thật ra trong nhà có giúp việc, nữ giúp việc mặc đồng phục đen trắng đang bung trái cây lên, có nho xanh đã rửa, dưa hami đã cắt và thanh long Giang Tinh Tinh thích ăn nhất.

Giang Tinh Tinh ghé sát tai Thương Giới, khẽ nói: “Em tưởng trong nhà chỉ có mình anh!”

“Sao lại thế được, căn nhà lớn thế này phải có người chuyên dọn dẹp, chỉ giúp việc là đã có sáu người, ba nam ba nữ, còn có quản gia, người làm vườn, tài xế... Ít nhất cũng phải hai mươi người.”

“Vậy sao em không phát hiện ra họ.”

“Họ đã trải qua huấn luyện rồi, lúc anh không muốn bị quấy rầy, dĩ nhiên họ sẽ ẵm thân, nhưng lúc anh yêu cầu, họ sẽ xuất hiện.”

Giang Tinh Tinh gật đầu: “Giống bộ phim 《Tu viện Downton [1]》 của Anh.”

[1] Tu viện Downton là một bộ phim truyền hình dài tập lịch sử của Anh, lấy bối cảnh vào đầu thế kỷ 20, biên kịch là Julian Fellowes

“Có thể hiểu như thế.” Thương Giới nói: “Dù sao thì anh của anh cũng rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống và hiệu suất.”

Trong đầu Giang Tinh Tinh đang còn cân nhắc, từ vài ba câu của anh phác họa đáng về của nhân cách thứ nhất.

Người giúp việc đưa hoa quả đã chuẩn bị xong qua: “Hai vị từ từ dùng.”

Giang Tinh Tinh tiếp nhận, khách sáo cười với cô ấy: “Cảm ơn.”

Người giúp việc mỉm cười gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi, dáng vẻ vô cùng chuyên nghiệp, chắc chắn là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Giang Tinh Tinh dùng tăm xiên một miếng thanh long, không hề nghĩ ngợi trực tiếp cho vào miệng Thương Giới, giống như lúc ăn trái cây ở nhà cô, miếng đầu tiên luôn là Giang Tinh Tinh đút cho Thương Giới.

Giang Tinh Tinh về phòng Thương Giới mặc đồ, sửa soạn thỏa đáng rồi mới ra ngoài, trái tim đập nhanh, thấp thỏm bất an.

Ngoài sân có một vị phu nhân đoan trang đang ngồi, tuổi chắc cũng ngoài năm mươi, nhưng làn da bảo dưỡng rất tốt, da mặt khá mịn, nhưng khóe mắt vẫn có nếp nhăn rất nhỏ khi cười, gương mặt cũng hiền từ.

Mặt mày vị phu nhân này tương tự Thương Giới bảy phần, hai người ngồi cùng nhau, có thể nhìn ra quan hệ mẹ con rõ ràng.

Thương Giới lại ra về, mặt không biểu tình hỏi: “Mẹ tới rồi à?”

Mai Ngọc tức giận nhìn anh: “Giả vờ, cứ giả vờ đi!”

Thương Giới thấy không thể gạt được bà, rốt cuộc thì vẫn buông lỏng: “Mẹ, mẹ tới sao không nói một tiếng, chưa kịp chuẩn bị gì cả, ngại thật đấy.”

Anh vừa nói vừa dùng tăm xiên một miếng thanh long trên chiếc đĩa xếp thành hình hoa, đưa tới bên miệng bà: “Nào, mẹ, con đút cho mẹ.”

“Tự ăn đi.” Mai Ngọc đẩy tay anh ra, vô cảm nói: “Sao, quấy rầy chuyện tốt của con à?”

“Đâu có chuyện tốt gì.” Thương Giới cười nói: “Mẹ đã một bó tuổi rồi, còn muốn con trai đỡ, xấu hổ quá đi!”

Anh thấy Giang Tinh Tinh xuống, vội vàng giơ tay với cô: “Nào, đến đây gặp mẹ anh, Mai Ngọc tiếng tăm lừng lẫy, bà Mai.”

Mai Ngọc đá chân Thương Giới: “Đứng đắn chút, không biết xấu hổ.”

Dĩ nhiên là Giang Tinh Tinh biết Mai Ngọc, thời trẻ bà là một ngôi sao, phong nhã tài hoa, tuyệt thế vô song một thời, sau đó lại về nước kết hôn với một

doanh nhân, rời khỏi giới giải trí, không cam tâm ở nhà làm vợ hiền mà bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp, nhãn hiệu mỹ phẩm dưỡng da SDK nổi danh cả nước là do bà Mai một tay sáng lập, dù là bây giờ thì bà vẫn thường xuất hiện trên trang bìa tạp chí thời trang.

Mấy năm nay, phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng là nữ thần, nhưng Mai Ngọc tuyệt đối được xưng là nữ thần điển hình. Xinh đẹp, tự lập, trí thức... Tất cả những gì mà phụ nữ khát khao, bà đều có được.

Giang Tinh Tinh đã xem phim Mai Ngọc đóng, nhưng lại không hề biết bà là mẹ Thương Giới.

Giờ phút này đứng trước mặt nữ thần, Giang Tinh Tinh cảm thấy áp lực rất lớn.

Dường như Mai Ngọc cũng nhìn ra Giang Tinh Tinh đang căng thẳng, bà đá chân con trai nhà mình: “Dịch qua một bên, mau kêu bạn gái con ngồi cạnh mẹ.”

Thương Giới đứng dậy, kéo Giang Tinh Tinh đến ngồi xuống bên cạnh Mai Ngọc, Giang Tinh Tinh sợ hãi nắm tay anh, Thương Giới liếc mắt bảo cô yên tâm.

“Cô Mai, chào cô, cháu là Giang Tinh Tinh... bạn của anh Thương.”

Lúc Giang Tinh Tinh nói chuyện, cô vuốt tóc xuống, che lại vết sẹo theo bản năng.

Mai Ngọc là nhân vật nào, đương nhiên liếc mắt một cái đã hiểu tâm tư của cô, bà ấy nắm tay cô, hòa ái nói: “Là bạn, hay là bạn gái?”

Thương Giới vội chen miệng: “Đã mang về nhà luôn rồi, còn có thể là bạn gì chứ.”

“Con bớt cợt nhả với mẹ đi.” Mai Ngọc chọc trán Thương Giới: “Người ta là một cô gái đáng hoàng, con đừng có sử dụng thủ đoạn hư hỏng bắt nạt người ta.”

Lời vừa nói ra, Giang Tinh Tinh lập tức phản ứng lại, nhất định Mai Ngọc đã biết chuyện của cô và Thương Giới từ trước, thậm chí là điều tra chi tiết về cô.

Cũng đúng, bà Mai là người mỵ mạo quyền thế, sao có thể không chú ý đến từng nhất cử nhất động của con trai mình.

Nhưng gia đình thế này, sao lại không có yêu cầu về xuất thân của bạn gái con trai.

Nghĩ đến đây, nội tâm Giang Tinh Tinh sợ hãi, không biết lần này Mai Ngọc đến là muốn làm gì.

“Con trai, con lên lầu trước đi, mẹ muốn nói chuyện riêng với cô Giang Tinh Tinh.”

Trong lòng Giang Tinh Tinh “lộp bộp”, thầm nói xong đời.

“Mẹ, mẹ và cô ấy thì có gì mà nói với nhau.” Thương Giới ra vẻ bình thản: “Cô ấy chỉ là một cô bé chưa trải việc đời, con sợ cô ấy mạo phạm mẹ.”

Mai Ngọc nhướn mày, nói: “Che chở vậy à, sợ mẹ làm gì bạn gái của con?”

“Sao lại thế được, mẹ là người có cốt cách, đâu thể làm ra chuyện thấp kém như lấy chi phiếu mấy triệu ném vào mặt người ta, kêu người ta đi, đúng không?”

Mai Ngọc bình thản nói: “Thằng nhãi như con có thể trị giá mấy triệu? Nhiều lắm là năm mươi khối (~100.000 VND), không thêm nổi một phân.”

Giang Tinh Tinh không nhịn được cười.

Mai Ngọc thấy cô cười rất rõ ràng, trong lòng cũng không khỏi thấy thích.

Không khí lập tức nhẹ nhàng đi không ít, Mai Ngọc đẩy Thương Giới: “Được rồi, yên tâm đi, mẹ không làm gì bạn gái con đâu.”

“Mẹ, con tin mẹ rồi đó, nếu lát nữa con thấy bạn gái con lau nước mắt, con sẽ giận đấy, không đùa đâu.”

Lúc Thương Giới đứng dậy, còn đặt tay lên vai Giang Tinh Tinh, vỗ nhẹ hai cái. Giang Tinh Tinh biết, anh đang kêu cô yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ái mộ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Thương Giới cẩn thận bước đi, lưu luyến không muốn lên tầng, Mai Ngọc cao giọng nói: "Nếu dám nghe lén, mẹ sẽ thực sự đưa chi phiếu."

Chỉ nghe "sâm" một tiếng, cửa phòng đóng lại.

"Ai thèm nghe lén, con không thèm nghe lén!"

Mai Ngọc quay đầu lại, cười nói với Giang Tinh Tinh, "Nó đó, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn còn giống như trẻ con."

Giang Tinh Tinh thấy trên mặt bà có nụ cười dịu dàng, cô hơi nghi hoặc xen lẫn khó hiểu, "Cô Mai, cô biết anh ấy..."

Mai Ngọc mở miệng nói thẳng, "Đó không phải lão đại."

Giang Tinh Tinh lập tức hiểu ra, Mai Ngọc cũng giống Lâm Xuyên, đều biết chuyện, hơn nữa không có khúc mắc trong lòng.

"Đến giờ cô vẫn không cảm thấy nó có bệnh, khi thì nó nghiêm túc, khi thì lại hoạt bát tự tại, nhưng dù nó biến thành đáng về gì, nó vẫn là nó thôi."

Giang Tinh Tinh gật đầu, cô hiểu lời Mai Ngọc nói. Là một người mẹ, cho dù tính cách của con mình ra sao, đó vẫn luôn là con trai của bà, chuyện này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

"Cô Mai, vì sao anh Thương lại mắc loại bệnh này?" Giang Tinh Tinh tò mò hỏi.

Vấn đề này đã quanh quẩn trong đầu cô từ rất lâu, Thương Giới không nói nguyên nhân, nhưng mẹ của anh có thể giải đáp.

Nhớ lại chuyện quá khứ, trong lòng Mai Ngọc vẫn còn sợ hãi.

"Nó là con trai duy nhất trong nhà, thông minh bẩm sinh, bố nó kỳ thác rất nhiều kỳ vọng vào nó, yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Năm nó mười hai tuổi, cô dẫn nó tới dự tiệc ở một gia đình nọ, nó và bé gái nhà đó bị bắt cóc."

"Bắt cóc!" Giang Tinh Tinh mở to hai mắt, vội truy hỏi: "Sau đó thì sao, có cứu được không?"

"Sau sáu ngày năm đêm tìm kiếm, cảnh sát dốc toàn lực truy bắt nhưng không có kết quả, mọi thứ rơi vào đường cùng, ấy thế mà nó lại tự mình quay về."

Giang Tinh Tinh đột nhiên nhớ tới, bà Giang có nói cô cũng từng bị bắt cóc, cũng vào khoảng thời gian đó, bà nhận nuôi cô.

Giang Tinh Tinh nói: "Vậy cô bé nhà kia, bây giờ..."

"Ừm, bây giờ cô bé kia sống rất tốt, giờ đang ra nước ngoài du học, tuổi cũng xấp xỉ tuổi cháu."

Tâm của Giang Tinh Tinh vội thả lỏng, nghĩ chắc chỉ là trùng hợp....

"Đám buồn người kia thật là đáng giận." Giang Tinh Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đúng vậy, trải qua chuyện đáng sợ như vậy, trong đêm đó, nó như trở thành một người khác, không khác gì đám công tử thế gia quần áo lụa là, hành vi phóng đảng, ăn chơi xa xỉ, có một lần còn khiến bố nó tức tới nổi nhập viện. Từ lúc đó, cô và bố nó như có hai đứa con, bởi vì nó có hai nhân cách, tâm lý và vật lý trị liệu đều từng thử, nhưng không có hiệu quả."

"Đứa nhỏ dần lớn lên, nhà cô cũng dần chấp nhận lão nhị. Sau này lão đại ra nước ngoài du học, gặp được bác sĩ Lawrence, phương pháp cậu ấy sử dụng rất tốt, thời gian lão nhị xuất hiện càng ngày càng ít."

"Thì ra là vậy."

"Lão nhị làm việc tùy tiện, rất hay làm bậy. Có lúc cô đã nghĩ, lão đại là do cô và bố nó lựa chọn cuộc đời cho nó, còn lão nhị, là nó tự vì mình lựa chọn cuộc đời."

Không ai hiểu con bằng mẹ, Giang Tinh Tinh không thể tin được Mai Ngọc có thể nghĩ thông suốt như vậy.

Mai Ngọc nhìn Giang Tinh Tinh, "Từ nhỏ lão nhị đã được nhiều cô gái thích, nếu không phải lão đại ra tay phá hư chuyện tốt của nó, cô nghĩ đám bạn gái cũ của nó cũng đủ để xếp một bàn mặt chược."

Giang Tinh Tinh cúi đầu cười, "Cũng thật đáng thương."

"Ai nói không phải đâu." Mai Ngọc mỉm cười, mặt mũi hiền lành nhìn Giang Tinh Tinh, "Cô nhìn nó lớn lên, chưa từng thấy nó quan tâm cô gái nào như cháu, vì muốn được ở bên cạnh cháu, thế nhưng nó lại bắt chước lão đại. Phải biết là nó rất ghét đáng về chính trực nghiêm túc của lão đại, bắt nó ngồi

trong văn phòng một lúc, quả thực chẳng khác gì đòi mạng của nó."

Giang Tinh Tinh hiểu được, tính cách thứ nhất rất yên tĩnh, mà tính cách thứ hai lại động kinh như người bệnh, khó mà tin được anh dành phần lớn thời gian ở công ty xử lý công việc, giấu diếm người khác, giả bộ ổn trọng, hẳn là trong lòng rất khó chịu.

"Cô Mai, cháu biết anh ấy vì cháu mà trả giá rất nhiều, cháu cũng thực sự thích anh ấy, cháu biết mình không xứng với anh ấy, nhưng hiện tại có thể khiến anh ấy vui vẻ, cháu rất thỏa mãn."

Mai Ngọc lắc đầu, "Nhà giàu luôn quan trọng gia cảnh, nhưng Mai Ngọc cô không theo khuôn phép như vậy, cô chỉ hy vọng con trai cô vui vẻ hạnh phúc."

Giang Tinh Tinh gật đầu, cũng yên tâm phần nào.

Mai Ngọc tiếp tục nói: "Hôm nay cô tìm cháu tâm sự, không phải để ném chi phiếu mấy triệu vào mặt cháu, ép cháu chia tay con trai cô. Nói nhiều như vậy, cô chỉ muốn nhắc nhở cháu, nếu cháu quyết định bên nó, vậy thì cháu có thể giống cô, thừa nhận nó ở hiện tại, cũng thừa nhận nó sẽ biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác ở tương lai không?"

Giang Tinh Tinh đưa một cốc nước ấm, nói với anh ta: "Tiền bối, có phải hôm nay tôi diễn không tốt không, nếu có vấn đề gì thì chúng ta có thể trao đổi."

"Không phải do cô..." Thời Nghị nhận lấy cốc nước, một hơi uống sạch, "Cô diễn rất tốt, chỉ là tôi không tìm được cảm giác."

Giang Tinh Tinh gật đầu, an ủi, "Tiền bối, cố lên!"

"Được! Cố lên!"

Bắt đầu lại một lần nữa, rốt cuộc Thời Nghị cũng rút súng ra, nhắm ngay vào trán Giang Tinh Tinh, đến lúc này, thần sắc của Giang Tinh Tinh mới có chút biến đổi, khóe môi cô nở nụ cười thê lương, từng bước tới gần Thời Nghị.

Thời Nghị liên tục lùi về phía sau, tay cầm súng cũng bắt đầu run, thắng bại giữa hai người đã rõ.

"Nổ súng đi." Cô khàn giọng nói: "Nổ súng giết tôi đi."

"Bạch Khanh Khanh, cô đừng có ép tôi." Thời Nghị run rẩy mở chốt.

Giờ phút này, cặp mắt đen của Giang Tinh Tinh nhớ lại rất nhiều chuyện, rất nhiều thứ muốn nói, cuối cùng lại hóa thành nụ cười thê lương.

Ánh mắt như đang diễn của cô, mọi người đều có thể thấy được.

Ngay cả đạo diễn Cố Diệp cũng kinh ngạc, tuổi còn trẻ mà đã diễn được như vậy, thần thái khó có thể diễn được, cô lại chỉ cần dùng đôi mắt đã có thể khiến người xem cảm nhận được cả nội dung của bộ phim.

Kỹ năng diễn đỉnh cao như vậy mà còn không thể nổi tiếng, giới giải trí cũng không cứu được nữa.

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Giang Tinh Tinh chạm vào huyệt súng, cô khàn giọng nói, "Giết tôi đi, vậy là tôi có thể giải thoát rồi."

Ngay tại giây phút Thời Nghị hoảng loạn, Giang Tinh Tinh dùng sức, đoạt được súng trên tay anh, nắm chặt trong tay.

Chỉ dựa vào đôi mắt đó, cục diện nháy mắt xoay chuyển trong tích tắc.

Lúc này đạo diễn kêu dừng lại, vô cùng kích động, "Tinh Tinh, thật sự quá tuyệt vời! Tôi... thật sự không biết hình dung như thế nào, cảnh vừa rồi quá hợp ý tôi!"

Giang Tinh Tinh nói: "Là công của tiền bối Thời Nghị, anh ấy dẫn dắt tôi đấy."

Giang Tinh Tinh rất khiêm tốn, nhưng cũng là lời nói thật, Thời Nghị thuộc phái thực lực, không biết vì sao lúc này lại thất thần, nhưng sau khi tập trung chú ý, anh liền nhập vai, phối hợp với Giang Tinh Tinh, cảm giác như hai cao thủ đang so chiêu.

Cảnh diễn này, tất cả mọi người đều tập trung vào ánh mắt hai người, vẫn luôn trong trạng thái phấn khích, không thể quay về bình thường được.

Giang Tinh Tinh hoàn thành cảnh quay hôm nay, lúc thay quần áo xong, chuẩn bị rời đi, Thời Nghị mặc chiếc áo len đuổi theo, "Tinh Tinh, cô đợi chút."

"Tiền bối, còn có chuyện gì sao?"

"Bên ngoài tuyết lớn, để tôi đưa cô về." Thời Nghị lấy ô che cho cô, "Để tôi gọi trợ lý lái xe tới, rất nhanh sẽ tới đây."

"Tiền bối, không cần đâu, cảnh trường quay có trạm xe buýt công cộng, tôi tự về cũng được."

"Sau vai diễn này, chắc chắn là cô có thể nổi tiếng, sau này cũng không cần phải đi phương tiện công cộng, cô sẽ có xe của mình, còn có trợ lý riêng, cô nhất định sẽ bùng nổ!"

Trong ánh mắt Thời Nghi nhìn cô còn có chút đau lòng.

Giang Tinh Tinh không thấy ánh mắt của anh ta, nếu thấy thì cô đã phát hiện, anh ta không hề che dấu chút ái mộ nào với cô.

Cô thoải mái cười nói: "Cảm ơn lời chúc của tiền bối."

Thời Nghi thấy nụ cười như tia nắng của cô, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, chưa từng có cô gái nào khiến anh có cảm giác như vậy.

"Cô không cần gọi tôi là tiền bối, tuổi chúng ta cũng tương đương nhau, nếu không ngại, cô có thể gọi thẳng tên tôi." Hai tai Thời Nghi đỏ lên.

Giang Tinh Tinh đang muốn trả lời, nhưng ánh mắt lại nhìn xuyên qua anh ta, sau lưng anh ta là...

Tuyết bay là tà, cuối ngã tư của con phố Thượng Hải cổ xưa, Thương Giới mặc áo khoác màu đen, trên cổ choàng chiếc khăn quàng cổ màu xám, anh chống một chiếc ô đen, giống như mấy nhân vật được vẽ trong các bức họa dân quốc ngày xưa, cũng không biết đã đứng ở ngã tư bao lâu rồi...

Mắt Giang Tinh Tinh sáng lên, cô tạm biệt Thời Nghi, đi tới chỗ Thương Giới.

"Sao anh lại tới đây."

"Tuyệt rồi, anh tới đón em."

Giang Tinh Tinh đau lòng, "Anh bận như vậy, không cần đến đây đâu."

Anh gỡ chiếc khăn quàng cổ của mình xuống, choàng lên cổ Giang Tinh Tinh, một vòng lại một vòng, cho đến khi cô được vây kín, cái miệng nhỏ nhắn bị che lại, chỉ chừa lại một đôi mắt sáng ngời.

Tay anh cầm khăn quàng cổ, kéo cô lại gần mình, cũng không e ngại có người đàn ông khác đứng gần đó, cúi đầu hôn cô.

Môi cô hơi lạnh, anh dùng lưỡi làm ấm nó, nhấp nháp hồi lâu mới khiến đôi môi cô dần ấm lên.

Hai má Giang Tinh Tinh đỏ hồng, nhẹ nhàng đẩy anh, thấp giọng nói, "Được rồi."

Thương Giới xoa trán cô, cười nói: "Đi thôi, về nhà."

"Vâng." Giang Tinh Tinh tự giác nắm tay anh, quay đầu nói với Thời Nghi, "Tiền bối, tôi về trước đây."

Thời Nghi vẫy tay chào tạm biệt cô, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ say mê, mà Thương Giới hơi ngẩng đầu nhìn anh ta, con ngươi dịu dàng dần thu lại, có chút ý uy hiếp và cảnh cáo.

Thời Nghi lập tức dời mắt.

Cô gái dựa sát vào người đàn ông, bóng dáng hai người dần biến mất dưới lớp tuyết trắng đầu đường.

Giang Tinh Tinh vẫn luôn cần cù, đứng chuẩn hình tượng ba tốt, cho nên mọi người luôn coi cô là nữ cường nhân, giờ phút này khi ở cạnh người đàn ông của mình, cô mới có chút tính tình của một cô gái nhỏ.

Anh ta rất hâm mộ Thương Giới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kín kẽ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Thảo nào mà lại vui vẻ như thế, thì ra là tiểu ảnh hậu của chúng ta có người theo đuổi.”

Thương Giới ngồi xếp bằng trên sofa nhà Giang Tinh Tinh, cầm điện thoại tìm tòi tư liệu của Thời Nghi, bình thần lâm bẩm: “Thời Nghi, tốt nghiệp đại

học điện ảnh, một đêm thành danh nhờ《Niên hoa đảo ảnh》, nhân cơ hội đó tiếp tục đóng vài bộ phim có danh tiếng tốt, danh tiếng và doanh thu phòng vé tăng cao, trở thành diễn viên nam trẻ tuổi ưu tú nhất năm nay.”

Giang Tinh Tinh ra khỏi phòng tắm, lau mái tóc đang ẩm ướt, cảm thấy không còn gì để nói.

Đầu ngón tay thon dài của Thương Giới lướt lướt điện thoại, con người có mấy phần nguy hiểm, kéo dài âm cuối: “Đúng là thanh niên ba tốt, là gan không nhỏ đâu, còn dám mơ ước người phụ nữ của anh.”

“Anh đừng có nói vậy.” Giang Tinh Tinh giải thích: “Em và anh ta chỉ có quan hệ hợp tác thôi, không hơn.”

“Nhưng anh ta có tâm tư với em” Thương Giới lạnh lùng nói: “Anh không chịu nổi.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Thay nam số một, ngừng hoạt động mười năm, chờ anh ta hao hết thanh xuân, đến trung niên vẫn chẳng làm nên trò trống gì, quay đầu ngẫm lại, rốt cuộc mình đã làm gì sai.”

Cô đột nhiên nổi giận: “Anh có thể đừng vô cớ gây rối vậy không, một câu nói thuận miệng đã hủy diệt cả đời của người khác, vậy là thú vị lắm sao!”

Giang Tinh Tinh cũng từng trả giá nỗ lực cho giấc mơ, thế nên cô rất đồng cảm với những người như mình.

Khóe môi Thương Giới nhếch lên nụ cười lạnh: “Đương nhiên là thú vị, thứ duy nhất quyền lực mang cho anh, đó là có thể ngăn cản người khác.”

Giờ phút này, dường như Thương Giới đã biến thành người khác, đôi mắt hơi híp lại, nụ cười vô cùng lạnh lùng, sắc bén, cả gương mặt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm con mồi của anh, một kích mắt mạng, không chút lưu tình.

Ngăn cản.

Lúc nghe thấy hai chữ này, Giang Tinh Tinh mới nhận thức rõ ràng, giữa anh và cô căn bản không có gì gọi là bình đẳng, anh cung chiều cô, chỉ xem cô như là sủng vật.

Cá chậu chim lồng.

Nụ cười là cô còn không hiểu, cho rằng mình không giống những nữ minh tinh dựa lưng kim chủ trong giới, thật ra bản chất cũng không có gì khác nhau.

Anh thích cô, cung chiều cô, tất cả những chuyện này đều lấy việc cô dụ ngoạn thuần phục làm tiền đề. Giang Tinh Tinh bị ai phát hiện, thế mà mình lại không có dũng khí xé rách lớp mặt nạ này.

Cô đã cam tâm làm một con thỏ nhỏ của anh.

“Em đi... làm cho anh chút đồ ăn khuya.”

Giang Tinh Tinh đứng dậy đi vào phòng bếp, bật lửa, đổ dầu, cho thức ăn vào... Bận rộn rộn, che dấu sự hỗn loạn trong lòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân chậm chậm, người đàn ông kia đứng cạnh cửa, im lặng nhìn bóng dáng hoảng loạn của cô.

“Giang Tinh Tinh.” Anh trầm giọng gọi cô, đây là lần đầu tiên cô nghe anh gọi mình bằng tên đầy đủ.

“Anh ra ngoài chờ em đi, sắp xong rồi.”

“Anh không đối.” Anh nói: “Em ra đây, chúng ta nói chuyện một lát.”

Bàn tay nắm cán chảo của Giang Tinh Tinh khựng lại, sau đó tiếp tục đảo com chiên trứng, cô không muốn một mình đối mặt với anh, thậm chí cô còn không dám nhìn anh.

Đầu óc cô như com chiên trứng vàng rộm trong chảo, hỗn độn lộn xộn, không thể nghĩ được gì.

Thương Giới thấy cô bất động, sai bước đi đến, ôm chặt cô từ phía sau.

Anh ôm chặt, khiến thân thể cô đột nhiên run rẩy.

Mà bàn tay ấm áp của anh, vừa lúc đặt ở phía trước cô, anh ôm chặt cô, là tư thế khống chế cực hạn nhất của đàn ông với phụ nữ.

Không dịu dàng, nếu có thì chỉ là sự chinh phục xuất phát từ bản năng của giống đực.

Tay anh hơi đề xuống, khóe môi cô không khống chế được mà mấp máy, cơ thể bắt đầu run lên.

Người đàn ông kia cuồng loạn, mắt không chế hân cô, dùng hết sức lực tạo nên từng vết dáu tây trên phần cổ trắng mịn, tay ôm chặt cô, như muốn khâm cô vào cơ thể anh mới dừng lại.

Đến giờ Giang Tinh Tinh mới hiểu được, cái gì gọi là “nghiên”, không phải theo tần suất, mà là trạng thái.

Hiện tại anh đã gần như điên cuồng.

“Anh... Anh làm đau em, anh Thương.” Giọng cô đứt quãng, phần cổ đã đầy dáu hân, nhìn qua rất ghê người.

Thương Giới không để ý đến cảm xúc của cô, giống như cô chỉ là chiến lợi phẩm của anh.

Cuối cùng thì sau khi cảm nhận được sự kháng cự của cô, Thương Giới dần dừng lại nộ hân điên cuồng, anh mở mắt nhìn cô, hai mắt cô nhắm nghiền, ấn đường nhú lại, cả người rơi vào trạng thái căng cứng thống khổ.

Đây không phải điều anh muốn...

Đêm nay, tất cả đều mất không chế.

Cảm nhận được động tác dần nói lòng của anh, Giang Tinh Tinh mở to mắt, trong không khí có mùi cháy, cô vội vàng xoay người, tắt bếp.

Thương Giới nghiêng người châm một điếu thuốc, sau đó dựa vào tường, nhìn cô rửa sạch chiếc nôi đã cháy đen.

Mặt không biểu tình.

Hút một hơi, anh đi đến bên cạnh cô, đặt điếu thuốc bên môi cô.

“Há miệng.” Anh ra lệnh với cô.

Giang Tinh Tinh cố chấp không mở miệng.

“Anh kêu em há miệng.”

Cô nhìn anh, trong đôi mắt là sự bướng bỉnh.

Thương Giới đột nhiên nâng cằm cô lên, sau đó hôn cô, lúc này không hòa theo cũng không có những lời ngọt ngào, cô chỉ bất động để mặc anh càn quét.

Thương Giới hôn một lúc lâu, không còn hứng thú. Anh buông cô ra, xoay người cầm áo khoác của mình, đẩy cửa rời đi.

“Đi đây.”

Giang Tinh Tinh không giữ anh lại, dường như toàn bộ sức lực đã mất đi, cô ngồi xuống sofa, ôm đầu gối mình. Sơn môi chưa kịp tẩy trang bị lem ra do nộ hân vừa rồi, Giang Tinh Tinh lấy khăn giấy, chà lau khóe môi.

Hai phút sau, cô nhận được điện thoại của Thương Giới.

“Muốn chia tay sao?”

Lúc này, người đưa ra mấy chữ này lại là anh.

“Có thể chứ?” Cô vô lực hỏi.

“Cả đời cũng không thể.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó liền cúp máy.

Giang Tinh Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sao có thể?

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Một đêm đó, Giang Tinh Tinh mơ mơ màng màng, trong mơ làm rất nhiều chuyện, đầu óc lộn xộn hỗn loạn.

Giấc mơ kia cũng không yên ổn, người trong mơ là Thương Giới, mà cô cùng anh làm rất nhiều chuyện xấu hổ.

Sau khi tỉnh giấc, Giang Tinh Tinh phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường lớn màu xanh, căn phòng toàn một màu trắng, vô cùng rộng lớn, bên cạnh là phòng tắm lắp cửa kính trong suốt, lớp kính bị hơi nước mờ che phủ, chỉ thấy loáng thoáng bóng dáng người đàn ông kia đang tắm rửa.

Cửa sổ lớn sát đất, một bên cửa sổ mở ra, có làn gió bay vào, rèm trắng đung đưa.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông trần như nhộng đi ra ngoài.

Giang Tinh Tinh nhanh chóng phản ứng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cô cảm nhận được tiếng bước chân anh tới gần rất rõ ràng, dừng lại trước giường của cô, sau đó đi tới ban công.

"Xoạt", tấm rèm bị anh kéo ra, ánh mặt trời chiếu rọi cả căn phòng, cô nhắm chặt mắt, đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào.

Cô không kịp thích ứng với ánh sáng mặt trời, không khỏi nhú mày.

Lúc sau liền nghe thấy tiếng bật lửa kêu "tách", Giang Tinh Tinh đành phải mở mắt.

Anh đứng bên cửa sổ, cả người đứng thẳng, nửa thân trên là đường cong rắn chắc, ánh sáng chiếu vào khiến toàn thân anh càng thêm trắng, cũng khiến nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, góc cạnh sắc nét, đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào càng thêm thâm sâu.

Trên ngón tay với khớp xương rõ ràng là điều thuốc lá, trông rất lưu manh vô lại, Giang Tinh Tinh mỉm cười.

Giờ phút này, Giang Tinh Tinh cảm giác mình vẫn còn đang ở trong mơ.

Anh thật mê người.

Thậm chí cô có phản ngượng ngùng khi nhìn anh.

Thương Giới vừa cầm điều thuốc, vừa thông thả đi tới bên giường, cúi người, nhả khói vào đôi môi có phần khô ráo của cô.

"Hít một điều, sẽ thanh tỉnh hơn."

Giang Tinh Tinh nghe lời, hít một ngụm, quả nhiên là bị sặc khói, ho khan.

Bởi vì cần quay《Bạch trú chi thành》, cô phải tập hút thuốc, nhưng ngày thường tuyệt đối không chạm vào thứ này.

Thương Giới là một kẻ nghiện thuốc, mà cô thích nhất là mùi thuốc lá trên người anh.

Giờ phút này, Thương Giới ngấm khuôn mặt đỏ bừng của cô, khoe miệng nở nụ cười, dập tàn thuốc, nâng cằm cô lên hôn.

Mới sáng sớm đã được hôn, cô ngoan ngoãn đáp lại, càng khiến anh khó có thể rời ra.

Giang Tinh Tinh ngây ngốc đáp lại anh, mang theo chút ngượng ngùng.

Thương Giới hôn thêm một lúc rồi mới thôi, dịu dàng nói: "Vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi, anh đi làm."

Giang Tinh Tinh nhìn toàn thân mình đang không mặc gì dưới lớp chăn, vội vàng hỏi: "Tối qua... chúng ta có làm gì không?"

Cái gì cô cũng không nhớ rõ.

Thương Giới nhanh chóng mặc quần áo vào, quay đầu lại, khoe miệng nở nụ cười càn rỡ...

"Có."

Khuôn mặt trắng trẻo của Giang Tinh Tinh nháy mắt trở nên đỏ bừng, cô mắt tự nhiên dôi mắt đi, không dám đối diện với đôi mắt sáng quắc của anh.

"Sao em không cảm giác được chút gì?"

Đau đớn, vui sướng, cô không hề cảm thấy gì, cũng thật đáng tiếc.

Thấy trên mặt cô còn có chút thất vọng, Thương Giới vội day trán cô, nói: "Ngốc quá, lừa em thôi."

Giang Tinh Tinh mờ mịt ngẩng đầu, "Gi cơ?"

"Tôi qua em say như vậy, lại nôn rất nhiều, ảm ỉ không yên, ông đây phải thay quần áo, tắm cho em. Lúc lên giường đã sức cùng lực kiệt, không còn sức để "làm" em nữa."

Thương Giới khoa trương khiến cho Giang Tinh Tinh càng thêm ngượng ngùng không thôi, "Đâu tới mức như vậy."

"Nếu anh đề em, liệu giờ em còn có thể an ổn ngồi đây, cùng anh nói chuyện phiếm không?" Anh vỗ nhẹ má cô, "Ba ngày không xuống được giường, giống như người tàn phế, có muốn thử không?"

Giang Tinh Tinh rùng mình, đẩy mặt anh ra, "Toàn nói lời vô nghĩa, không phải anh cần đi làm à, sao giờ vẫn chưa chuẩn bị?"

Thương Giới cười nhẹ, xoay người tới phòng quần áo, lấy một chiếc caravat tối màu, đứng trước gương soi, quay đầu hỏi Giang Tinh Tinh, "Có muốn làm không?"

"Anh chờ chút."

Giang Tinh Tinh tùy tiện quần chiếc chăn lên người, sau đó đi tới chỗ Thương Giới, lấy chiếc caravat trên tay anh, kiễng chân, vòng qua cổ anh.

Trên người anh tỏa ra mùi thuốc lá hương bạc hà, Giang Tinh Tinh rất thích mùi hương nam tính này.

Phụ nữ luôn nhạy cảm với mùi hương tự nhiên, nếu như trong thế giới động vật, con cái dựa vào mùi để chọn con đực, vậy thì Thương Giới là người có mùi hương mê người nhất.

Thương Giới cúi mắt, liếc nhìn cô gái phía trước. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến làn da của cô trắng mịn, một chút kích thích cũng đủ khiến làn da cô đỏ ửng, cho nên ngày ấy anh lưu lại một đồng dấu hôn, mới hại cô vô cùng thê thảm.

Mà qua thời gian, dấu hôn cũng nhạt đi rất nhiều.

Thương Giới không kìm lòng được, cúi đầu muốn làm chuyện xấu, nhưng lại làm phiền đến Giang Tinh Tinh đang thắt caravat cho anh, cô chỉnh cổ anh, "Đứng yên đi."

Vì vậy anh ngay ngắn đứng yên, nghe theo lời cô.

Giang Tinh Tinh thắt caravat cho anh xong, lấy tây trang mới tinh mà người giúp việc đã chuẩn bị từ trước, giúp anh mặc vào, nhìn thấy người đàn ông đã mặc xong tây trang, cô không khỏi cười nói: "Càng ngày anh càng thích nghi với cuộc sống bây giờ."

Anh nheo má cô, "Tất cả là vì ai?"

Giang Tinh Tinh ngẩn người... lẽ nào là vì cô?

"Thích chính là thích, không có phức tạp như thế." Thương Giới đi tới cửa, quay đầu nói: "Anh đồng ý biến thành loại người mà anh ghét nhất, sống cuộc sống mà mình không thích, khắc chế tính tình của bản thân, cho nên nếu em còn suy nghĩ lung tung, hiểu lầm anh, anh sẽ tức giận."

"Ồ...."

Hóa ra anh hiểu được suy nghĩ của cô, nhưng anh chưa bao giờ biện giải cho chính bản thân mình, hai tuần nay anh không hề tới tìm cô, hiện tại lại dùng hành động thực tế để chỉ cho cô, hóa ra không phải như những gì cô nghĩ.

Cái gì mà cá chậu chim lồng, thích chính là thích, đó là chuyện vô cùng đơn giản, không hề liên quan tới tài phú, địa vị và quyền thế.

Đúng vậy, anh là người trên cao, có trong tay quyền lực của kẻ tư bản, nhưng lúc Giang Tinh Tinh thích anh, anh chỉ có hai bàn tay trắng, mà ngược lại, cô chính là cô, mặc kệ cô có ra sao, anh vẫn thích cô, chỉ cần vậy là đủ.

Đột nhiên Giang Tinh Tinh cảm thấy mình hiểu mọi thứ hơn rất nhiều, cô đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc xe có rèm che chở Thương Giới rời đi, biến mất giữa những tia nắng ban mai.

Rất nhanh, cô giúp việc đã mang quần áo tới, cung kính đặt trên giá treo.

Giang Tinh Tinh hỏi: "Đêm qua sao tôi về được?"

Giang Tinh Tinh nói: "Anh cũng biết là nhiều năm qua em cũng phải lăn lộn rất nhiều mới có thể được như này, dù sao để có thể đóng phim, em sẽ luôn cố gắng diễn tốt nhất."

"Em thì chắc chắn là không có vấn đề gì." Giọng Văn Dương chắc chắn, "Thương Giới là ai, cả một nửa giới giải trí là do anh ta đầu tư, anh ta cung chiều em, tương lai em có thể trở nên nổi tiếng, nâng đỡ một diễn viên như em cũng chỉ là chuyện con con."

Giang Tinh Tinh nhũn mảy, lời nói này của Văn Dương khiến cô cảm thấy chán ghét, cảm thấy bị xúc phạm, rất không thoải mái.

Cô chỉ xin Thương Giới cho mình cơ hội, có thể nắm chắc hay không là tùy thuộc vào cô, muốn nổi tiếng, cô phải cố gắng rất nhiều, nhưng qua lời Văn Dương nói, cứ như cô dựa vào Thương Giới để trèo cao.

"Anh Văn Dương, hôm nay anh tìm em có chuyện gì không?" Thái độ của Giang Tinh Tinh trở nên lạnh nhạt.

Văn Dương ngược ngược cười, khó khăn mở miệng, "Là như thế này, Tinh Tinh, em xem chúng ta đã ở đoàn kịch nhiều năm như vậy, cũng coi như là một nửa thanh mai trúc mã, trước kia... Anh đối xử với em cũng không tệ, em còn nhớ không, lúc học đại học, anh còn đưa bữa sáng cho em mỗi ngày."

Đương nhiên Giang Tinh Tinh nhớ rõ, trước kia anh ta từng đưa bữa sáng cho không ít nữ sinh, rất "vinh hạnh", Giang Tinh Tinh cũng là một trong số đó, sau này Văn Dương có nhiều mục tiêu hấp dẫn hơn, anh ta liền vứt cô sang một bên, mất công cô còn từng vì chuyện này mà cảm động.

Hiện tại nghĩ lại cũng thật ghê tởm.

Cho nên mới sáng sớm, hẳn là Văn Dương cố tình tới để gọi lại cảm giác ghê tởm trong cô.

"Có việc gì thì anh cứ nói thẳng," Giang Tinh Tinh cũng không muốn lòng vòng với anh ta nữa, trực tiếp nói.

"Đạo diễn Lưu Sơn đang tìm kiếm diễn viên cho vai nam số một, anh... anh hy vọng em có thể nói với Thương tổng, cho anh vai nam số một, đối với anh ta đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chỉ cần một câu nói của anh ta, đối với anh chính là cơ hội vô cùng quý giá."

Cuối cùng Giang Tinh Tinh cũng hiểu được, biết cô và Thương Giới đang hẹn hò, vậy nên anh ta mới tìm tới cô xin hỗ trợ.

Đạo diễn Lưu Sơn là đạo diễn nổi tiếng trong nước, tuyển chọn vô cùng cẩn thận, người hợp tác với ông ấy đều là nam diễn viên cấp bậc ảnh đế, sao có thể tùy tiện nói là có được vai nam số một.

"Anh có đi thử vai không?" Giang Tinh Tinh hỏi.

"Có, thời gian qua anh vẫn luôn chuẩn bị cho buổi thử vai."

"Có đạt không?"

Văn Dương xấu hổ cười, "Nếu đạt, sao anh còn tìm em xin hỗ trợ. Tinh Tinh, anh vẫn luôn chăm sóc em như em gái. Em nhất định phải giúp anh, nói với Thương tổng, chỉ cần em mở miệng, chắc chắn anh ta sẽ giúp em."

"Em nghe Minh Căn nói, dạo này anh không tới mấy buổi tập kịch."

"Anh không...Anh vẫn luôn chuẩn bị cho buổi thử vai cho nam số một của đạo diễn Lưu Sơn, không có thời gian tập kịch."

Sắc mặt Giang Tinh Tinh lạnh lẽo, "Nếu đã được chọn làm vai nam chính của vở kịch, vậy thì đừng có ba ngày là hai ngày ra ngoài, ngày công chiếu cũng sắp tới rồi, lỡ xảy ra sai sót thì sao?"

Diễn kịch không giống đóng phim, không có vô số lần NG, diễn kịch chỉ có một lần duy nhất trên sân khấu, nếu không diễn tốt, vậy thì vở kịch sẽ bị hủy.

Văn Dương gượng gạo nói: "Không phải anh có ý gì chứ, em nghĩ loại kịch này được mấy người tới xem, cho dù có, cùng lắm cũng chỉ vài chục người, sao có thể kiếm tiền, sao có thể có tương lai?"

"Nếu anh đã đồng ý thì anh phải làm tốt nhất, chẳng lẽ anh đã quên lúc bà Giang giao đoàn kịch cho chúng ta đã nói, chỉ cần anh là diễn viên, mặc kệ có người xem hay không, anh phải làm tròn bổn phận của mình..."

"Em đừng lên mặt dạy đời anh." Văn Dương cắt ngang lời Giang Tinh Tinh, "Loại khuyến nhủ này đã sớm không còn hữu dụng trong xã hội hiện đại, làm diễn viên kịch sẽ không có đường ra, anh muốn nổi tiếng, trở thành ngôi sao ai ai cũng biết, có gì không đúng chứ?"

"Vậy anh làm đi." Giang Tinh Tinh trở nên xúc động, "Dựa vào tài năng của mình mà đi thử vai, có thể diễn thì diễn, không được chọn thì cũng đừng trách ai!"

Văn Dương đặt mạnh ly cà phê xuống bàn, "Giờ thì tôi hiểu rồi, cô chính là con sói mặt trắng vong ân bội nghĩa, trước kia tôi thương cô không có người thân, vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô, không ngờ giờ tôi bảo cô giúp cô, cô không chỉ từ chối, mà còn xúc phạm tôi, khinh thường bạn bè cũ đang gặp hoạn nạn phải không?"

Nếu đã xé rách da mặt, Giang Tinh Tinh cũng dứt khoát nói: "Anh thương tôi không có người thân, quan tâm chăm sóc tôi, liệu có thật lòng không?"

Ánh mắt Văn Dương hơi khựng lại, nhưng không hề lo lắng, nói: "Đương nhiên là thật."

"Anh đúng là người tốt." Giang Tinh Tinh cười lạnh, nói: "Anh coi tôi như lớp xe dự phòng, cảm thấy tôi không xinh đẹp, nhưng tính tình tốt, có thể trở thành cô bạn gái ngoan ngoãn dễ sai bảo. Nhưng sau này anh bị những nữ sinh khác hấp dẫn, vứt tôi sang một bên, anh thực sự nghĩ tôi không nhìn ra sao?"

Văn Dương bị nói trúng tim đen, sắc mặt biến đổi, "Cô... cô nói vậy, tôi không phải loại người như thế."

Giang Tinh Tinh xoay người rời đi, "Anh có phải loại người như thế hay không, không liên quan tới tôi, lúc ở đoàn kịch, tôi kính trọng anh vì anh là một diễn viên tốt, vậy nên vẫn gọi anh là anh Văn Dương, hiện tại xem ra cũng không quan trọng nữa. Anh muốn Thương Giới giúp anh, vậy tự đi mà tìm anh ấy. Nói chuyện với tôi, không chừng tôi nóng máu lên, nghĩ đến quá khứ anh chỉ coi tôi là lớp xe dự phòng, nói ra lời nói khó nghe, trực tiếp đóng băng sự nghiệp của anh, anh có muốn thử không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nhúng chàm

Edit: Nhục Vỵ

Beta: Quanh

Đã nhiều ngày, Văn Dương cứ gọi cho Giang Tinh Tinh, không ngừng xin lỗi cô, nói những lời vô liêm sỉ lúc đó đều là nghĩ một đằng nói một nẻo, không phải là ý của anh ta, hy vọng cô đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng so đo với anh ta, niệm tình cảm quá khứ, có thể ra tay giúp anh ta.

Giang Tinh Tinh lại thêm chương mất Văn Dương.

Minh Cẩn chửi tục, anh ta đã sớm không muốn đóng kịch, chỉ là điều kiện về ngoài để bước vào showbiz không quá lạc quan, không làm nổi nam số một, lại không chịu khổ được, không muốn làm diễn viên quần chúng, cho nên cứ kéo dài đến hiện tại.

Mẫu chốt là anh ta không muốn đóng kịch, không thành vấn đề, đoàn kịch cũng không giữ anh ta lại, nhưng anh đã đồng ý sẽ diễn vở《Nàng tiên cá》, đến lúc gần diễn thì lại thay đổi, không tới tập luyện, đã sắp diễn rồi, vé trên mạng cũng đã bán, anh ta đóng vai hoàng tử mà vắng mặt, phải đi đâu mà tìm nam diễn viên thích hợp để thay anh ta đây.

Chuyện này làm người ta rất đau đầu.

Cho nên Giang Tinh Tinh quyết tâm, tuyệt đối sẽ không giúp anh ta, dứt khoát chặn WeChat.

Dần dần, Văn Dương không tìm Giang Tinh Tinh nữa.

Biết cô là tường đồng vách sắt không công phá được, anh ta dứt khoát đến tổng công ty tập đoàn Thương thị.

Tổng công ty ở trung tâm khu tài chính, giữa kiến trúc hiện đại sừng sững cao vút, có một tòa nhà màu xám với mặt tiền rất nhiều kính, nhìn từ dưới như sắp chọc trời, trở thành một ký hiệu kiến trúc của khu tài chính.

Văn Dương đến khu vực trung tâm, người qua đường đều là thành phần trí thức, áo váy công sở, cảnh tượng bận rộn, trong tay hoặc là cầm cặp công văn, hoặc là cầm điện thoại gọi điện, chỉ cần nháy mắt đã có thể khiến người ta cảm nhận được tiết tấu sinh hoạt bận rộn của thành thị.

Mà Văn Dương mặc đồ thể thao màu đen, đứng trước tòa nhà thương nghiệp, lén lút thăm dò bên trong, tựa như một người ngoài không hợp, hoàn toàn không hòa nhập với xung quanh.

“Anh tìm ai?” Người bảo vệ đi ra hỏi.

“À, tôi tìm... Tôi tìm ông chủ của mấy người, Thương Giới.” Văn Dương sửa cổ áo mình, muốn mình trông có tinh thần hơn một chút: “Xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

Người bảo vệ nghi hoặc đánh giá anh: “Có thì có, nhưng mà... tổng giám đốc Thương không phải là người ai muốn gặp cũng có thể tùy tiện gặp, anh có hẹn trước không?”

“Tôi quen anh ấy, không cần hẹn trước, anh nói với anh ấy tên của tôi, anh ấy sẽ biết.”

“Được rồi, mau đi đi, tổng giám đốc Thương đang bận, không có thời gian đâu mà gặp anh.”

“Tôi quen anh ấy thật mà, thật đó.”

Người bảo vệ nhìn Văn Dương như nhìn thẳng hẻ: “Anh quen anh ấy, tôi cũng quen anh ấy đấy, chỉ là anh ấy không quen tôi.”

“Vậy giờ tôi đi hẹn trước, được không?”

Người bảo vệ thấy anh ta đây đưa, đành phải đưa anh ta đi đến bàn đăng ký hẹn trước.

Đúng lúc này, Thương Giới cùng vài đồng nghiệp tiến vào cửa chính, Văn Dương vừa nhìn thấy anh thì vội hô to: “Thương Giới! Thương Giới! Là tôi!”

Mấy cô gái lễ tân và bảo vệ đều ngậy ngẩn, vội ngăn cản: “Anh không thể cao giọng ồn ào như thế.”

“Tôi quen ông chủ của mấy người, anh ấy là bạn tôi, rất thân với tôi!”

Lời vừa nói ra, vài lễ tân không dám mở miệng, nếu mà anh ta thật sự quen biết với tổng giám đốc Thương thì không nên ngăn lại.

Thương Giới nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng băng quơ liếc mắt nhìn Văn Dương một cái, không để ý đến anh ta, thong dong nói: “Không quen, đuổi ra đi.”

Lập tức có bảo vệ đi lên, ép Văn Dương ra ngoài.

“Này, Thương Giới, là tôi đây, tôi là Văn Dương! Anh quên rồi hả?” Văn Dương vội hô to: “Tôi là bạn Giang Tinh Tinh! Giang Tinh Tinh, người phụ nữ của anh!”

Thương Giới chột quay đầu lại, trong mắt bắn ra mũi nhọn lạnh lẽo.

Văn Dương không khỏi rung mình, người đàn ông này quá chèn ép người khác, anh ta không chống đỡ được.

Trong phút chốc, đôi mắt Thương Giới buông lỏng, đột nhiên cười lạnh một tiếng, làm như bùng tỉnh: “Ồ, nhờ rồi.”

Văn Dương thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiểu nhân đắc chí, hét lên với bảo vệ xung quanh: “Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà.”

Thương Giới quay đầu nói với trợ lý Lâm Xuyên: “Đ dẫn anh ta đến phòng tiếp khách.”

Lâm Xuyên là người khôn khéo, liếc mắt một cái đã hiểu ý Thương Giới, vì thế anh ấy đến trước mặt Văn Dương, miễn cưỡng nói: “Mời anh theo tôi.”

Đến thang máy, Thương Giới cùng vài đồng nghiệp vào thang máy trước, Văn Dương đang muốn bước vào, Lâm Xuyên vội ngăn cản: “Anh Văn, anh đợi lượt tiếp theo.”

Văn Dương nhún vai, cũng không để ý mấy tiểu tiết này, hôm nay anh ta tới để xin người ta hỗ trợ, đương nhiên là phải có dáng vẻ nhún nhường.

Vài phút sau, Lâm Xuyên mang Văn Dương đến phòng tiếp khách, phòng tiếp khách rất rộng rãi, nhưng trống không, ngay cả một cái ghế cũng không có.

“Anh ở đây chờ một lát, ngài Thương làm xong sẽ tự tới gặp anh.”

“Được rồi, cảm ơn anh.”

Văn Dương lấy gương mặt tươi cười để đối đãi, lại chỉ đối được sự lạnh lùng của Lâm Xuyên.

Nhưng Văn Dương cũng không để ý, giờ anh ta sẽ chịu đựng tất cả, chỉ cần có thể có được chỗ tốt.

Phòng tiếp khách rất lớn, cửa sổ mở rộng, gió lạnh của trời đông giá rét vù vù tiến vào, thi thoảng còn có tuyết, dường như máy sưởi cũng không có tác dụng gì.

Văn Dương chỉ chờ nửa giờ đã cảm thấy tay chân lạnh băng, anh ta muốn ra ngoài một chút, nhưng lo Thương Giới sẽ đến bất cứ lúc nào, chỉ có thể căng da đầu đứng chờ ở đây.

Trong vô thức, một tiếng đã đi qua, lại thêm một tiếng nữa, gió càng ngày càng lạnh, anh ta đi vòng trong phòng, hoạt động tứ chi lạnh lẽo, mũi miệng đỏ lên, hơi thở từ miệng lạnh buốt, liên tục hắt xì.

Thương Giới nhướng mày: “Anh muốn lẩn lộn ở đây, vậy thì phải tuân thủ quy tắc, có lẽ thật sự có người một lần thành danh, nhưng phần nhiều là bước lên từ vai quần chúng, anh cảm thấy với điều kiện ngoại hình như anh, có thể thuộc về phần ít kia sao?”

Anh độc miệng không chút kiêng nể, hoàn toàn không cho ai thể diện.

Thương Giới vốn không phải dạng người tốt lành gì, mà loại người tìm quan hệ đi cửa sau như Văn Dương, là loại mà anh chướng mắt nhất, ngay cả người phụ nữ của anh cũng phải diễn vai quần chúng một thời gian rất dài, từng bước một đi đến ngày hôm nay, anh ta là cái thá gì, còn kén cá chọn canh.

Văn Dương thấy Thương Giới quyết tâm sẽ không giúp mình, dứt khoát bất chấp tất cả, lấy một xấp ảnh đưa tới trước mặt Thương Giới.

“Anh Thương, có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú với cái này.”

Trong bức ảnh là một cô gái với gương mặt ngây ngô, cột tóc đuôi ngựa, cười rất vui vẻ với máy ảnh, có vẻ là lúc Giang Tinh Tinh học đại học, nhìn thấy cô, sắc mặt Thương Giới dịu đi rất nhiều.

Mà một bức khác, là ảnh chụp chung của Giang Tinh Tinh và Văn Dương, hai người tự chụp trong vườn hoa, có vẻ rất thân mật, một tay Văn Dương còn đặt trên vai cô.

Mấy bức sau, có lúc là hai người đóng kịch, cũng có ảnh bình thường, dường như quan hệ rất không tồi.

Sắc mặt Thương Giới dần lạnh xuống.

Văn Dương mở miệng nói: “Giang Tinh Tinh có anh làm chỗ dựa, tương lai nổi tiếng là chắc chắn, đến lúc đó tôi công bố mấy bức ảnh này ra ngoài, bố trí một tiết mục bạn trai cũ, nói cho truyền thông, vừa nổi tiếng cô ta đã đập tôi sang một bên, anh nói xem, có thể ảnh hưởng đến hình tượng của cô ta không nhỉ?”

Thương Giới cầm xấp ảnh, ngả lưng ra ghế, bàn chân vắt chéo trên bàn, nhàn nhã cười lạnh: “Uy hiếp tôi?”

“Tiết mục bạn trai cũ, lên hot search, còn không đủ ảnh hưởng sao? Nếu anh không chịu giúp tôi, tôi chỉ có thể tự giúp mình, chỉ là chuyện này sẽ ảnh hưởng đến bạn gái anh thế nào, tôi không quản được.”

“Được, như anh mong muốn.” Thương Giới ném xấp ảnh, cầm điện thoại, lướt tìm một dãy số.

Văn Dương tự cho là đã uy hiếp được, tràn ngập chờ mong nhìn anh, hưng phấn cho rằng cuộc điện thoại này có thể giúp mình lấy được vai nam số một.

“Tổng giám đốc Lưu à, có một người mà anh nên nhớ, tên của anh ta là Văn Dương.”

Hồ hấp Văn Dương gần như đình chỉ, trái tim đập nhanh, dường như anh ta có thể thấy được dáng vẻ mình bước lên thảm đỏ, có được danh hiệu ảnh đế, lừng lừng không biết làm sao.

“Người này, tôi không hy vọng tương lai sẽ xuất hiện ở một bộ phim hay tiết mục nào, bao gồm cả hot search, hay là nhìn thấy tên của anh ta, hoàn toàn phong sát anh ta cho tôi.”

Mấy chữ "hoàn toàn phong sát", Thương Giới nhấn mạnh, giọng rất lạnh lùng.

Cuối cùng Văn Dương bị bảo vệ kéo ra khỏi tòa nhà, lúc tới đã không có thể diện, lúc đi càng chật vật hơn, lớn tiếng ồn ào như lưu manh.

Văn phòng trở nên yên ắng, Thương Giới đưa bật lửa đến góc của bức ảnh, trong ảnh, gương mặt của cô gái ngây ngô non nớt, cười rất trong sáng.

Mà người đàn ông bên cạnh, nhìn đáng ghét đến cực điểm.

Lửa được bật lên, nháy mắt thiêu rụi cả bức ảnh.

Cô gái của anh, dù là kẻ nào cũng đừng mơ những chàm

...

Buổi tối, Giang Tinh Tinh tắm rửa xong, bọc khăn tắm đi ra, thấy người đàn ông bên ngoài thì hoảng sợ.

Không biết anh đã đến từ khi nào, đứng ngay ngoài cửa phòng tắm chờ cô.

Dưới ánh đèn, làn da anh trắng trẻo, cổ thon dài, áo sơ mi không cài hai nút trên cùng, phác họa nửa người trên tuyệt đẹp của anh.

Giang Tinh Tinh che ngực, bình ổn nhịp tim, trừng mắt với anh: “Không nên cho anh chìa khóa mới đúng, muốn hù chết em, gánh nợ giúp em à?”

“Nợ của em, anh đã trả giúp em toàn bộ rồi.”

“Thật không đó?”

Giang Tinh Tinh không tin, nhưng vẫn nói: “Em sắp nhận thù lao đóng phim rồi, đến lúc đó sẽ trả anh, em không muốn để người ta nói em là kẻ đào mỏ đâu.”

Thương Giới ôm eo cô, mặt không biểu tình, nói: “Anh phong sát Văn Dương rồi.”

Giang Tinh Tinh nhảy cảm quay đầu lại: “Anh ta tới tìm anh?”

“Ừ, còn hỏi tưởng lại quá khứ ngọt ngào của hai người với anh, dùng tiền đồ của em để uy hiếp anh.”

Giang Tinh Tinh đỡ trán, tên kia thật là ngu xuẩn, Thương Giới là loại người nào, trong mắt tuyệt đối không chứa nổi một hạt cát, anh ta uy hiếp anh, không phải là tìm chết sao.

“Em và anh ta không có ngọt ngào!” Cô lập tức biện giải: “Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

“Hừm?”

“Thứ gì mà lại dám đến trước mặt ông đây điều võ dương oai.” Thương Giới mê mẩn ngửi mùi thơm của tóc cô, nói: “Tối hôm nay, anh muốn em là người phụ nữ của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh nằm mơ đi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Minh Cẩn: "Em nhất định phải đối xử với anh ấy thật tốt, người đàn ông tốt như vậy, đừng có để vuột khỏi tầm tay, sử dụng hết tất cả kỹ năng, lên giường xuống giường, nhất định phải giữ chặt!"

Giang Tinh Tinh: "..."

Giang Tinh Tinh: "Mấy lời này, ngày mai mời nói lại trước mặt em."

Minh Cẩn: "Ngủ đi! Chị yêu em nhất!"

Xem tin nhắn xong, Giang Tinh Tinh sùng sốt, đây rõ ràng là Thương Giới lấy điện thoại cô đồng ý.

Nhưng nếu chính anh đã đồng ý, Giang Tinh Tinh cũng không xoắn xuýt nữa, gọi cho Thương Giới một cuộc: "Anh đấy, ai cho anh lấy điện thoại của em, quyền riêng tư, anh có hiểu không! Không biết tôn trọng người khác gì cả."

Thương Giới im lặng một lát, nghĩ chắc là cô đã biết, dứt khoát nói luôn: "Hôm qua bạn thân em vừa gọi vừa nhắn tin, anh sợ em tỉnh giấc nên tùy tiện nhắn lại."

Giang Tinh Tinh:...

Được rồi, cuối cùng lại thành vì cô.

...

Trên sân khấu, Thương Giới mặc áo vest đuôi tôm, lễ phục ôm sát người, nhất là quần dài, như là thiết kế dành riêng cho anh, lộ ra từng đường cong quanh chân thon dài.

Đôi chân thon dài này đủ để khiến tất cả phụ nữ ghen tị.

Ở màn kịch đầu tiên, khi lên sân khấu, vai diễn của hoàng tử có giọng hát và hành động rất khó, đương nhiên anh không có kỹ năng diễn kịch, nhưng thắng ở thần thái, cách diễn rất tốt. Trước kia anh cũng hay tập diễn với Giang Tinh Tinh, vậy nên thân thể anh hiểu được cách diễn đạt động tác và nội tâm nhân vật, hơn nữa còn có trí nhớ rất tốt, nhìn qua lời kịch một lần là có thể nhớ kỹ.

Ngay cả Giang Trí là người hay soi mói trong đoàn kịch, cũng không nhận được mà khen Thương Giới không dứt miệng.

"Quả nhiên trời sinh là diễn viên!"

"Nhân tài như thế này, không đi làm diễn viên kiếm tiền thì thật đáng tiếc."

"Anh phải hỏi anh ta mới được, có hứng thú gia nhập đoàn kịch của chúng ta không."

Giang Tinh Tinh:...

Cô nhìn Giang Trí, "Chẳng phải trước kia anh ghét anh ấy lắm sao?"

Giang Trí nhún vai, "Đây là do lúc trước anh ta lừa em thôi, nhưng giờ hai đứa đang yêu đương hẹn hò, nghe Minh Cẩn kể lại, anh ta đối xử với em cũng tốt lắm."

Giang Tinh Tinh để tay lên ngực tự hỏi, anh đối xử với cô tốt tới mức không thể chê được, những gì bạn trai nên làm, anh đều làm, những chuyện bạn trai nhà người ta không làm được, anh cũng có thể làm được, khiến cô được sung sướng.

"Cho nên anh thừa nhận anh ấy rồi sao?"

"Này này, đừng bày đạo cụ ra sớm như vậy, di chuyển sang chỗ khác trước đã." Giang Trí không đợi cô nói xong, bệnh nghề nghiệp lại tái phát, chạy tới trước sân khấu, "Mọi người chú ý cho kỹ, sắp sửa công diễn, đây là lần đầu tiên anh Thương biểu diễn mà đã diễn tốt hơn mọi người, sau này mọi người phải lấy chồng thông minh như vậy, cùng nhau rèn luyện khả năng diễn xuất, rõ chưa!"

Giang Tinh Tinh bất đắc dĩ nhìn anh ấy, bỏ đi, không hỏi nữa!

Minh Cảnh nở nụ cười, "Trường đoàn, anh cũng thật bất công, đã coi anh Thương là em rể mình rồi!"

Giang Trí nở nụ cười ngại ngùng, "Còn chưa xem bát tự đâu, nói bậy bạ gì đó."

"Anh."

Giang Trí hơi sùng sốt, nhìn về phía Thương Giới, "Anh gọi tôi là gì?"

Thương Giới nói rất nghiêm túc, "Em gọi anh là anh cũng không sao đúng không?"

"Không sao...không sao." Mặt Giang Trí đỏ lên, nhìn về phía đám diễn viên đang xem náo nhiệt, "Nhìn gì, mau tiếp tục tập luyện, lát nữa sẽ công diễn, để cho thính giả nở nụ cười chính là nhiệm vụ của chúng ta!"

Thương Giới quay đầu nhìn Giang Tinh Tinh, khóe môi nở nụ cười nhẹ.

Giang Tinh Tinh giờ ngón tay cái với anh, làm động tác cổ vũ.

Lâm Xuyên thân nhiên nói, "Đây là lần đầu tiên tôi thấy tổng giám đốc Thương diễn kịch."

"Lúc trước khi còn ở nhà tôi, anh ấy cũng từng diễn vài lần, quả thật là có thiên phú."

Lâm Xuyên nói: "Là do tổng giám đốc Thương thông minh, từ nhỏ đến lớn, dù là đánh đàn dương cầm hay chơi cờ vây, chỉ cần anh ấy học, qua vài ngày là có thể học được, mấy tháng đã thành thạo, không kiệt xuất hơn người, ông Thương sẽ không kì vọng vào anh ấy như thế, dạy dỗ càng nghiêm khắc hơn."

Giang Tinh Tinh nhìn sang Lâm Xuyên, "Anh theo anh ấy rất lâu rồi sao?"

"Từ nhỏ tôi đã được đưa tới bên cạnh tổng giám đốc Thương, vẫn đi theo anh ấy, cùng anh ấy lớn lên."

"Thì ra là vậy."

Từ nhỏ đã đi theo nhân cách thứ nhất, tính cách của Lâm Xuyên cũng trở nên thành thực bình tĩnh, mặc dù gặp hoàn cảnh nguy hiểm, anh ấy cũng không hoảng hốt, thân nhiên làm việc.

Cái này gọi là chủ nào tớ nấy.

Nhưng đôi khi quá mức nghiêm túc cũng không hay.

"Lâm Xuyên, tôi có thể... hỏi anh chuyện này không?"

Thông minh như Lâm Xuyên, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể hiểu Giang Tinh Tinh đang nghĩ gì.

"Cô muốn hỏi tôi chuyện nhân cách phân liệt?"

"Thông minh quá."

Lâm Xuyên cúi đầu trầm ngâm một lát, nói: "Năm anh Thương mười hai tuổi, từng bị bắt cóc vài ngày, sau đó không biết vì sao, anh ấy được tìm thấy trong tình trạng nguyên vẹn về thể xác, nhưng lại bị tổn thương về tinh thần, không lâu sau liền có hành vi bất thường, hoàn toàn biến thành một người khác, bác sĩ nói anh ấy bị nhân cách phân liệt, có hai nhân cách."

"Vậy sao lại có chứng nghiện tình dục?"

"Nhân cách thứ hai của anh Thương, tuổi càng lớn, số lần tự giải quyết càng nhiều hơn, giống như đang phát tiết cái gì đó vô cùng đáng sợ. Cho dù là can thiệp tâm lý hay trị liệu bằng thuốc cũng không có hiệu quả, bác sĩ Lawrence nói, đây là hành vi giải thoát sự đau đớn, nhân cách thứ nhất quên đi kí ức đau đớn kia, nhân cách thứ hai tất sẽ nhớ được tất cả, bảo vệ nhân cách thứ nhất."

"Nói cách khác, nhân cách thứ hai nhớ rõ mọi chuyện?"

"Đúng, nhưng anh ấy chưa bao giờ nói, tính cách nhân cách thứ hai rất hoạt bát, ít nhất thì nhìn vẻ ngoài là như vậy."

Giang Tinh Tinh đắm chiêu, nhìn người đàn ông đang đứng trên sân khấu, anh đang đắm chìm trong vở kịch của mình.

Đột nhiên có chút đau lòng.

"Tuổi càng lớn, sự xúc động trong cơ thể càng mãnh liệt, nhân cách thứ nhất lo nhân cách thứ hai lại trốn ra ngoài, làm ra chuyện không thể tha thứ, vì thế tăng liều thuốc, biết rõ chuyện này làm tổn thương cơ thể, nhưng anh ấy không thể không làm."

"Lần này nhân cách thứ hai có thể ra ngoài lâu như thế, cũng là chuyện khác thường, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng phải bảo vệ anh ấy. Cô Giang, nếu nhị tống có gì bất thường, nhất định cô phải nói cho tôi biết, đây là vì an toàn của cô, cũng là của anh ấy."

Giang Tinh Tinh liên tục xua tay, "Không có, anh ấy rất bình thường, tôi sẽ theo dõi anh ấy, nếu có gì không bình thường, tôi sẽ liên hệ với anh."

"Vậy thì tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tôi nợ cô ấy

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

《Bạch trú chi thành》sẽ công chiếu vào tháng ba đầu xuân, suất chiếu đầu tiên rất quan trọng, tất cả diễn viên chính đều tham gia, cũng có rất nhiều phóng viên truyền thông đến phỏng vấn. Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh làm nữ chính, tham gia buổi công chiếu của bộ phim, vì thế cô rất coi trọng.

Việc tuyên truyền của《Bạch trú chi thành》có tập đoàn Thương thị thúc đẩy sau lưng, làm rất lớn, một Giang Tinh Tinh vô danh, trong bộ phim này lại có kỹ thuật diễn rất vững chắc, có thể nói là vô cùng nổi bật.

Giang Tinh Tinh đóng vai Bạch Khanh Khanh, sự thay đổi theo tiến trình của bộ phim vô cùng rõ ràng. Ban đầu là một học sinh ngây thơ, tràn ngập chờ mong và khát khao với tình yêu, sau đó là biến cố nước mất nhà tan, sự ngây ngô dần biến mất, từng bước trưởng thành, trở thành gái hồng lâu khiến đàn ông Bến Thượng Hải say mê, mà cuối cùng, lúc cô ấy xuất hiện với bộ quân trang trên chiến trường khói lửa, đóa hoa phong tình vạn chủng lập tức trở thành sát thủ lấy mạng Hán gian và quân địch.

Trình tự nhân vật biến hóa như thế, cần phải có một diễn viên có kỹ thuật diễn vô cùng vững vàng và kinh nghiệm phong phú.

Mà cô còn rất trẻ, nhưng lại có thể đảm đương một nhân vật có bề dày như thế, đông đảo nhà phê bình điện ảnh cho Giang Tinh Tinh đánh giá rất cao.

An Mạn làm nữ phụ, xuất hiện trước khi công chiếu một tiếng, ăn diện lộng lẫy, váy dạ hội màu xanh dương đi kèm với trang sức lộng lẫy, tư thái hết sức chói lọi.

So sánh với cô ta, Giang Tinh Tinh khiêm tốn hơn nhiều, váy là kiểu dáng bình thường nhất mà đoàn phim cung cấp, trên cổ cũng không có trang sức gì điểm xuyết.

Đây là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh làm nữ chính, cô không có bộ đồ nào có thể dùng được.

Mấy nữ phụ xung quanh nhìn An Mạn với trang phục lộng lẫy, sau đó lại nhìn Giang Tinh Tinh mộc mạc, thấp giọng bàn tán.

"Đi tham dự buổi công chiếu mà lại như thế, nói không chừng mọi người sẽ xem An Mạn là nữ chính."

"Giang Tinh Tinh cũng quá khiêm tốn rồi."

"Khiêm tốn gì chứ, căn bản là không có đồ mặc thì có, tốt xấu gì cũng mua cho mình một chiếc váy dạ hội chứ."

An Mạn vuốt ve chiếc vòng kim cương trên cổ, cười lạnh nói: "Có một số người, là nữ chính thì thế nào, bản chất vẫn thấp kém vậy thôi, ngay cả váy mặc cũng không có."

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: "Có một số người, cho dù mặc trang phục hoa lệ thì thế nào, vai phụ vĩnh viễn là vai phụ, có đeo bao nhiêu trang sức cũng không trở thành nữ chính được."

“Cô...”

An Mạn tức giận tái cả mặt, nhưng lại không thể la lối khóc lóc phát cáu trước mặt mọi người, bực mình ngồi xuống: “Cứ chờ mà xem! Giờ kêu ngạo, để xem lát nữa xấu mặt trước phóng viên thế nào!”

Giang Tinh Tinh cũng không để ý tới An Mạn, cô ngồi xuống sửa sang lại tóc mái, tận lực che dấu vết sẹo hình trăng non.

Trong lòng An Mạn mắng cô là đồ xấu xí, cao giọng gọi chuyên viên trang điểm tới hóa trang cho mình.

Ngay lúc này, vài người đàn ông đi vào phòng hóa trang ở hậu trường. Họ mặc tây trang màu đen khéo léo, mang găng tay màu trắng, bước đi chỉnh tề, khí thế rất lớn.

Tất cả mấy cô gái xung quanh đều bị hấp dẫn.

Mấy người đàn ông đó lập tức đến trước mặt Giang Tinh Tinh, nho nhả lễ độ, xếp thành hai hàng, trong tay là những bộ đồ gì đó, có vẻ là váy dạ hội, còn có hộp trang sức.

Lâm Xuyên thẳng lưng sai bước đi tới, nói với Giang Tinh Tinh: “Cô Giang, mấy bộ váy này đều do anh Thương tự mình lựa chọn cho cô, cô chọn một bộ mặc hôm nay, những bộ khác tôi sẽ mang về nhà.”

Mấy người đàn ông kéo lớp vải che bên ngoài ra, một bộ váy dài có tua màu bạc, một bộ váy ngắn màu trắng đục và một bộ váy dài lộng lẫy như sao trời.

Mấy chiếc váy giá trị xa xỉ vừa được đem ra, mấy cô gái xung quanh đã che miệng kinh ngạc cảm thán: “Đẹp quá!”

“Trời ạ, đây đều là hàng thiết kế riêng.”

“Đêm nay mặc mấy bộ váy này, ngày mai chắc chắn sẽ lên trang bìa của tạp chí thời trang!”

...

Nhưng đó chưa phải là tất cả, sau khi Giang Tinh Tinh chọn được váy dạ hội, lại có một người đàn ông trình lên hộp trang sức.

Hộp nhung màu đen trang nhã được mở ra, là một chiếc vòng cổ ruby lớn như trứng chim bồ câu, rực rỡ lấp lánh, lộng lẫy bắt mắt.

Bên ngoài được khảm một vòng kim cương đen vụn, còn ruby ở giữa tựa như đôi mắt của ác ma.

Giang Tinh Tinh bị ánh sáng tuyệt mỹ từ chiếc vòng cổ đá quý làm chấn động, mấy cô gái xung quanh che miệng, hít vào một hơi: “Đây là Ác ma chi đồng (con mắt của ác ma)!”

“Chính là nữ hoàng đá quý trị giá hai chục triệu (64,8 tỉ VND) ở Las Vegas thời gian trước - Ác ma chi đồng!”

“Không phải là đồ dỏm chứ!”

“Nhìn không giống giả mà!”

...

Lúc chiếc vòng cổ ruby khiến tất cả phụ nữ say mê được đeo lên cổ Giang Tinh Tinh, mấy cô gái xung quanh đều phát ra những tiếng hâm mộ tán thưởng.

Cả đời An Mạn chưa từng gặp được viên đá quý lớn như thế, ngay cả kim cương được khảm xung quanh để làm nền cũng hơn “cục đá” trên cổ mình nhiều.

Đôi mắt cô ta đỏ như sắp chảy máu.

Trước khi lên đài, Giang Tinh Tinh gửi một tin nhắn cho Thương Giới: “Ngài Thương à, thế này cũng quá khoa trương rồi!”

Thương Giới đang họp, nhìn thấy tin nhắn nhảy lên trên màn hình điện thoại, khóe môi không khỏi hơi nhếch lên, trả lời: “Có thích chiếc vòng cổ đó không?”

“Thích, nhưng mà quá quý giá!” Giang Tinh Tinh gửi một vẻ mặt thấp thòm: “Quá quá quá quá quá quá quý giá, sau khi buổi lễ hôm nay kết thúc, em kêu Lâm Xuyên đưa về cho anh.”

Thương Giới: “Thích thì cứ giữ lại, sau này phải tham dự nhiều hoạt động và tiệc tối, có thể sử dụng.”

Giang Tinh Tinh: “Không được, em không dám để nó trong nhà, nếu không thì đặc công gì đó, đoán chừng sẽ thay phiên quang lâm nhà em.”

Chiếc vòng cổ quý giá như thế, chính là đối tượng dòm ngó của rất nhiều người.

Thương Giới: “Có lý.”

Giang Tinh Tinh dặn dò: “Phải cất trong tủ mã hóa, bảo quản đàng hoàng mới được.”

Thương Giới: “Vậy đêm nay em dọn đến nhà anh luôn đi, trong nhà có tủ sắt phức tạp nhất thế giới, giấu ở nơi bí ẩn, đạo tặc có đào ba thước đất cũng không tìm thấy.”

Giang Tinh Tinh:...

Thương Giới: “Anh đã kêu người đến nhà em sửa soạn rồi, tham gia buổi lễ xong thì trực tiếp về nhà anh luôn.”

Buổi lễ công chiếu, Giang Tinh Tinh trở thành tiêu điểm của phóng viên truyền thông, mà chiếc váy lụa lầy trên người, kết hợp với viên Ác ma chi đồng trên cổ cô cũng khiến cô liên tục xuất hiện trên trang bìa của tạp chí thời trang một thời gian rất dài.

Mà vết sẹo trên mặt cô, đã không còn tượng trưng cho sự xấu xí, thậm chí là dẫn đến một trào lưu về đẹp với khuyết điểm.

Không phải tất cả gương mặt hoàn mỹ không có khuyết điểm đều đẹp, đương nhiên, cũng không phải tất cả gương mặt có khuyết điểm, đều là xấu xí.

Giang Tinh Tinh đẹp, đẹp ở khí chất, không gì sánh kịp.

Mà sau đêm đó, Giang Tinh Tinh chuyển vào biệt thự Vọng Giang của Thương Giới, cô chỉ sửa soạn một ít quần áo và mỹ phẩm dưỡng da, nhà anh cái gì cũng có, đồ cần mang theo không nhiều lắm.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, Thương Giới đang giáo huấn một vài giám đốc có thành tích trượt dốc, điện thoại có tin nhắn từ Giang Tinh Tinh: “Anh Thương, em dọn vào rồi đó.”

Nhìn thấy tin nhắn này, tâm tình anh trở nên tốt đẹp lạ thường, chỉ nhẹ nhàng buông quơ quơ trách vài tiếng rồi để nhóm giám đốc rời đi.

Nhóm giám đốc vừa ra cửa liền hai mặt nhìn nhau, họ còn cho rằng một hồi quơ trách như bão tố là không tránh được, không ngờ lại nhẹ nhàng như thế.

Đây không giống tác phong sắc bén ngày thường của Thương Giới, tin nhắn vừa gửi đến, đúng là cứu mạng họ.

Thương Giới nhìn tin nhắn, khoe môi không tự giác mà nhếch lên: “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

“Được rồi, em chờ anh về.”

Buổi chiều, Thương Giới xử lý xong công việc, gấp gấp không chờ nổi muốn chạy về, một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn.

Không ngờ vừa ra khỏi văn phòng, Lâm Xuyên đã sai bước chạy tới, sắc mặt vô cùng không tốt.

Thương Giới lập tức chặn họng anh ấy: “Mặc kệ cậu muốn nói tin xấu gì, giữ lại ngày mai rồi nói.”

Anh phải về nhà với vợ.

Nhưng mà lúc này, Lâm Xuyên không tuân thủ mệnh lệnh của anh, đuổi theo Thương Giới, vợ nói: “Bác sĩ Lawrence đã trở lại rồi.”

Bước chân Thương Giới ngừng lại: “So với thời gian dự tính thì nhanh hơn rất nhiều, sao lại thế này?”

“Có lẽ là biết chuyện gì rồi.” Lâm Xuyên cũng không xác định: “Anh ta đang ở phòng tiếp khách chờ anh, vừa xuống máy bay đã trực tiếp đến đây, mang người theo, nhị tổng, sợ là tình huống không ổn.”

Khỏe mắt Thương Giới giật giật, đôi mắt đen nhánh nổi lên mạch nước ngầm mãnh liệt.

“Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, giữ chân anh ta cho tôi, với lại, gọi cho người ở Cục Dân Chính, kêu họ lập tức đến biệt thự Vọng Giang, mang đến tất cả tài liệu đã chuẩn bị trước, càng nhanh càng tốt!”

Lâm Xuyên mở to hai mắt nhìn Thương Giới: “Nhị tổng, anh thật sự quyết định rồi sao? Đây không phải chuyện đùa.”

Khỏe môi Thương Giới có nụ cười bất đắc dĩ, biểu cảm rất nghiêm túc: “Đây là tội nọ cô ấy...”

Có lẽ cung chiều cô cả đời cũng không trả hết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kết hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhực Vy

Biệt thự Vọng Giang của Thương Giới rất lớn, có ba, bốn phòng để quần áo rộng rãi, phòng trò chơi và rạp chiếu phim tư nhân, phòng tắm càng không phải nói, bồn tắm mát xa lớn, bể tắm nước nóng, còn có phòng xông hơi... cái gì cần có đều có.

Nhóm nữ giúp việc thường ăn thân, đến lúc cần thì lập tức hiện thân, còn có tuyệt kỹ mát xa.

Trang viên này có thể sánh với một hội sở dưỡng sinh tuổi nước nóng cao cấp.

Giang Tinh Tinh nằm mơ cũng không ngờ mình có thể ở trong một khu nhà cao cấp thế này, bây giờ mộng đẹp trở thành sự thật, cô lại có cảm giác không chân thực, giống như một khi tỉnh dậy sẽ là nàng tiên cá biến thành bọt biển, tất cả biến mất, không còn khu nhà cao cấp, không có người giúp việc, cũng không có bạn trai.

...

Giang Tinh Tinh ngồi trên ghế sofa ngắn người, đầu óc trống rỗng, nghĩ tới mấy tháng qua, vừa hoang đường lại vừa ly kì, ngay cả phim điện ảnh cũng không có kịch bản như vậy.

Đúng lúc này, cô thấy một chiếc xe màu đen có rèm cửa chạy vào trong sân, theo sau là tiếng bước chân vô cùng hỗn loạn.

Giang Tinh Tinh còn chưa đứng lên đã thấy Thương Giới cùng một cặp nam nữ trung niên đi tới.

Cặp nam nữ trung niên mặc đồng phục màu đen, nhìn không giống nhân viên văn phòng, giống viên chức làm việc cho chính phủ hơn.

"Mời ngồi." Thương Giới lễ phép mời họ ngồi xuống.

Giang Tinh Tinh tò mò đi tới, Thương Giới giới thiệu họ với cô, "Đây là hai nhân viên của cục dân chính."

Cục dân chính?

Giang Tinh Tinh còn chưa kịp phản ứng, sao nhân viên của cục dân chính lại tới đây.

Không đợi cô kịp hỏi, Thương Giới đã về phòng lấy bản sao hộ khẩu. Hai nhân viên công chức cũng thuận thực lấy giấy tờ đăng kí kết hôn ra, giấy khám sức khỏe và con dấu giáp lai.

Cô kinh ngạc hỏi: "Từ từ, đây là chuyện gì?"

Thương Giới bình tĩnh nói: "Hôm nay chúng ta kết hôn."

"Gì chứ?"

Đầu óc Giang Tinh Tinh mơ màng, khó tin nhìn anh, "Sao lại kết hôn?"

"Anh đã chuẩn bị tất cả tài liệu xong rồi, chỉ cần em kí tên, chúng ta có thể trở thành vợ chồng hợp pháp."

Nhân viên công chức đưa giấy tới tay cô.

Giang Tinh Tinh nhìn vào, tất cả thông tin của cô đã được người ta điền đầy đủ, chỉ còn thiếu chữ kí của chính bản thân.

Anh đã sớm chuẩn bị!

Thương Giới đưa bút tới tay cô, nói: "Em đồng ý cưới anh chứ?"

Giang Tinh Tinh buông lỏng bút, nhìn tờ giấy kia, rồi lại nhìn Thương Giới, trong mắt của anh có phần không yên lòng.

Anh nói đùa sao, thế này là quá nhanh rồi!

"Em.. Em không hiểu lắm." Giang Tinh Tinh cào cào tóc, "Chúng ta mới hẹn hò chưa được bao lâu, giờ đã... kết hôn?"

Cô hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị, thậm chí còn không hề có ý nghĩ kết hôn trong đầu.

"Em mới bắt đầu sự nghiệp, hiện tại chưa thể kết hôn..."

"Kết hôn bí mật." Thương Giới nói ra mấy chữ, cam đoan với cô, "Nếu em không muốn, có thể không công bố với bên ngoài, hôm nay anh mời hai vị viên chức này tới cũng là có lí do, tất cả đều vô cùng bí mật và riêng tư."

Trong lòng Giang Tinh Tinh rối rắm, tay đang cầm bút run rẩy, "Em chưa chuẩn bị gì cả, đây cũng quá bất ngờ rồi."

"Em đang lo lắng điều gì, anh có thể giải quyết cho em."

Giang Tinh Tinh nhìn hai vị nhân viên công vụ trước mặt, nhìn Lâm Xuyên, rồi lại nhìn Thương Giới.

Tất cả giống như bàn bạc họp đồng làm ăn, bày ra điều kiện, vấn đề thảo luận, kí giấy, bàn bạc thành công, có khi nào cô còn phải bắt tay với anh không?

Đúng vậy, đây giống như đang nói chuyện làm ăn.

"Để em suy nghĩ đã." Cô chần chừ nói: "Em không thể quyết định nhanh thế được. Thậm chí em còn chưa nói với người nhà."

"Tinh Tinh, không còn thời gian nữa."

Tựa như một thứ gì đó bị kim nén đang thoát ra, giọng anh có phần dồn dập bất an, thậm chí còn hơi hung dữ, "Ký thôi mà cũng khó vậy sao!"

Giang Tinh Tinh bị anh dọa sợ, "Anh... anh tức giận gì chứ! Anh mắng em, em sẽ kết hôn với anh sao!"

Thương Giới nắm chặt tay, mu bàn tay trắng hiện lên gân xanh, cố gắng khống chế tính tình của mình, gằn giọng nói, "Chúng ta về phòng nói chuyện."

Giang Tinh Tinh có phản tức giận, đứng dậy lên tầng, cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng bình bịch, chứng tỏ thực ra tình hình của cô cũng không tốt như thế.

Trước kia anh hoang đường thế nào, cô đều có thể hiểu cho anh, nhưng kết hôn là chuyện lớn, sao có thể làm loạn.

"Còn dám mắng em." Cô ngồi lên giường, lẩm bẩm, "Không thèm kết hôn với anh."

Hai phút sau, cửa mở ra, rồi lại đóng lại.

Anh đứng cạnh cửa, không lên tiếng.

Giang Tinh Tinh nhìn anh, áo sơ mi trong màu trắng có chút vết nhăn, ngay cả caravat cũng hơi lệch, cổ áo hơi nhăn nhúm, có thể thấy được anh vừa nhanh chóng trở về.

Cô tức giận nghĩ, gấp cái gì mà gấp, giống như cô sắp chạy trốn không bằng.

Thương Giới im lặng một lát, đi tới ngồi cạnh cô.

Đối diện hai người là cửa sổ sát đất, vừa lúc ngênh đón mặt trời buổi chiều, ánh nắng vàng ấm áp bao phủ hai người.

Lâm Xuyên đi vào phòng khách, vẻ mặt có phần căng thẳng, nhìn thẳng vào mắt Thương Giới, ý muốn nói, "Đã tới rồi."

Thương Giới bình tĩnh nói, "Mau đưa phu nhân tới nhà hát, sau đó... đừng về, cứ ở đó chờ tôi."

Lâm Xuyên hiểu được dụng ý của Thương Giới, anh ấy gọi anh một tiếng, "Nhị tổng..."

"Mau đi đi."

Lâm Xuyên hạ quyết tâm, cùng Giang Tinh Tinh ra khỏi cửa chính, đi tới chiếc Roll – Royce bóng loáng màu đen.

Lúc đóng cửa xe, Giang Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn anh, anh đứng cạnh cửa sổ sát đất, cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt mặt trời cuối ngày dần khuất núi, khiến cho bóng dáng cao lớn của anh càng thêm âm u giữa trời chiều.

Cô nhìn qua cửa xe, vẫy tay với anh, Thương Giới nhìn cô, ánh mắt mang theo thâm tình và lưu luyến vô hạn.

Đôi môi mỏng của anh khẽ mở, nói ba chữ.

Giang Tinh Tinh có thể đọc được khẩu hình miệng của anh, anh nói...

"Anh yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đêm tân hôn

Edit: Nhựt Vy

Beta: Quanh

Xe của Giang Tinh Tinh vừa rời khỏi con đường lớn giữa thảm cỏ xanh của biệt thự Vọng Giang, Lawrence và vài nhân viên chữa bệnh mặc áo blouse trắng đã tiến vào biệt thự, thậm chí cũng không cần sự cho phép của chủ nhân căn biệt thự này.

Lawrence có mặt mã cửa lớn của biệt thự, là quyền hạn nhân cách thứ nhất cho anh ta.

Những nhân viên chữa bệnh mặc áo blouse trắng đó không chỉ mang theo thiết bị chữa bệnh, thậm chí còn mang theo dây thừng, các dụng cụ để cố định.

Khi họ tiến vào phòng khách, nhìn thấy Thương Giới đang ngả lưng ra sofa.

Ánh đèn sáng trong đêm tối, khiến xung quanh anh là một vầng sáng mờ lung, áo sơ mi trắng vừa vặn phác họa cơ bắp rõ ràng của anh, hai chân thon dài tùy ý mở rộng, tư thái có vài phần lười biếng.

Anh nghiêng đầu, một nửa gương mặt anh được ánh đèn mại lên một lớp ánh sáng nhu hòa, một nửa kia ở trong bóng đêm, hàng mi dài hơi chớp động.

Người đàn ông này tựa như kiệt tác tinh xảo nhất do Chúa tạo ra, đẹp đến mức khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Tiểu là thiên sứ và ác ma lại cùng tồn tại trong một cơ thể.

Lúc Lawrence gặp lại anh, anh đã yên lặng ngồi ở ranh giới phân tranh giữa ánh sáng và bóng tối, nở một nụ cười tà ác với anh ta.

"Lawrence, đã lâu không gặp."

Thương Giới gợn ngón tay thon dài tinh tế lên, ý bảo anh ta ngồi xuống.

Lawrence không có động đậy, đứng trước mặt Thương Giới, như là cố ý phớt lờ cho anh.

Anh ta từ từ mang găng tay trắng lên.

Thương Giới nhướng mày, chỉ vào champagne trên bàn, thông thả ung dung hỏi: "Muốn uống một ly không?"

Lawrence quay đầu nhìn những nhân viên chữa bệnh phía sau, những người đàn ông mang khẩu trang lập tức bước tới, nhanh chóng mở hộp y tế, một người trong đó lấy một ống tiêm dài ra, cùng với hai bình dung dịch trong suốt.

"Bác sĩ, vừa xuống máy bay cũng không nghỉ ngơi, vội vàng chạy tới biệt thự Vọng Giang thế này, nhớ anh ta vậy à, mười lăm phút cũng không muốn trì hoãn."

Sắc mặt Lawrence rất khó coi: "Thương nhị thiếu gia, anh có biết anh lừa gạt tôi rất lâu, chuyện này đối với tôi mà nói là một sự sỉ nhục không?"

Dĩ nhiên là Thương Giới biết, lúc còn đi học, Lawrence là một học bá [1] siêu cấp, cổ chấp đến mức gần như biến thái, lúc nào cũng phải đạt điểm tối đa, người ưu tú luôn thường thức lẫn nhau, cho nên anh ta quen một người cũng hoàn mỹ khác - Thương Giới.

[1] Học bá: Chỉ những người học giỏi

Lawrence tựa như một huấn luyện viên nghiêm chỉnh, trở mắt nhìn con mồi trốn khỏi mí mắt mình, đây là chuyện anh ta tuyệt đối không có cách nào tiếp thu.

Thương Giới cười nhạt, con người lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Lâm Xuyên biết, mẹ tôi biết, người phụ nữ của tôi biết, người làm trong nhà biết, thậm chí ngay cả nhân viên công ty cũng nhìn ra, chỉ có mình anh là chẳng hay biết gì, biết vì sao không?"

Lawrence mặt không biểu tình: "Vì sao?"

Thương Giới buông tay, tư thái thanh tao lịch sự: “Bởi vì trong lòng họ rõ ràng, tôi chỉ có một tên, Thương Giới.”

Lawrence khẽ hừ một tiếng.

Thương Giới đứng dậy, nhìn anh ta từ xa, ánh mắt dần lạnh xuống: “Lawrence, chỉ có anh để ý rốt cuộc tôi là ai, chỉ có anh.”

“Tôi làm việc cho anh Thương.”

Thương Giới đột nhiên tăng thêm âm lượng: “Thế giới này chỉ có một Thương Giới!”

Lawrence tiếp nhận ông tiềm dài màu bạc trong tay y tá: “Nhưng không phải là anh.”

“Có gì khác nhau sao?” Thương Giới nhìn đôi mắt xanh biếc như đá quý của Lawrence, trầm giọng nói: “Tôi có thể ngồi ở vị trí của anh ta, tôi có được tất cả tri thức và năng lực quyết định sách lược của anh ta, thậm chí có thể làm tốt hơn, làm mẹ của tôi yên tâm, làm cô gái của tôi vui vẻ, làm mọi người xung quanh cảm thấy nhẹ nhàng, tôi có thể làm những chuyện mà anh ta không làm được...”

“Nhưng anh không phải anh ấy, có lẽ anh có thể thay thế anh ấy, nhưng anh vĩnh viễn không phải là anh ấy.” Lawrence đến gần Thương Giới: “Sự tồn tại của anh, đối với anh ấy mà nói là một loại vũ nhục. Bức tường trắng tinh không chút tì vết đột nhiên có một con ruồi bọ chết dính vào là chuyện ghê tởm cỡ nào, nó có thể khiến tất cả mọi người bỏ qua vách tường trắng tinh, ánh mắt của họ, chỉ nhìn thấy con ruồi bọ đen hôi ghê tởm mà thôi.”

Bàn tay Thương Giới nắm chặt, mu bàn tay trắng trẻo ửng gân xanh.

Lawrence nói bên tai anh, dùng một loại âm thanh thật nhẹ, như là đang thôi miên: “Mà anh... Chính là con ruồi bọ đó.”

Ý thức của anh dần không thể nào tập trung, thuốc từ từ rót vào động mạch cổ của Thương Giới, điều thuốc trong tay anh rơi xuống đất, tàn lụi đi.

“Tĩnh Tĩnh...”

...

Giang Tĩnh Tĩnh bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, phát hiện mình đang nằm trên sofa mềm mại.

Sofa làm từ nhung thoải mái, bên cạnh cô có một ngọn đèn bàn đang sáng, độ sáng đã chỉnh xuống mức thấp nhất. Trên tường treo mấy bức hình nam minh tinh, bàn trang điểm gần như chiếm một phần tư không gian của căn phòng, trên chiếc giường thép giữa phòng là vài bộ váy lộn xộn.

Đây là phòng của Minh Cẩn.

Giang Tĩnh Tĩnh xúc chấn lên, mơ màng đến bên cửa sổ. Đêm đã khuya, nước mưa tí ta tí tách chảy xuôi theo cửa kính, tựa như những con giun đang vắt vẻo.

Con gió rét buốt xuyên qua kẽ hở cửa sổ, không khí lạnh lẽo, Giang Tĩnh Tĩnh rùng mình, đi ra khỏi cửa.

“Dậy rồi à.”

Đúng lúc Minh Cẩn cầm một ly nước ấm tiến vào: “Hôm qua em làm gì mà buồn ngủ thế, ngồi ghế mà cũng ngủ cho được.”

Giang Tĩnh Tĩnh xoa đầu, cảm giác mơ hồ, cũng không biết vì sao lại buồn ngủ như thế.

“Mấy giờ rồi?”

“Em ngủ ba tiếng rồi, giờ là mười giờ.” Minh Cẩn ngồi xuống, nói: “Vô Khuyết và Minh Giác còn đang ở bên dưới tập luyện, em có muốn xuống xem không?”

“Thương Giới có ở đây không?”

Minh Cẩn bực mình nói: “Nghe đầu gối nói, người bạn trai bận rộn của em tạm thời có việc, không tới được.”

Giang Tĩnh Tĩnh biết, đầu gối chính là Lâm Xuyên, Minh Cẩn thích gọi người ta là đầu gối này đầu gối nọ.

“Anh ấy đã đồng ý là sẽ đến mà, hơn nữa buổi tối anh ấy rất ít khi đi xã giao.”

“Ai mà biết được, dù sao cũng là nhân vật lớn, anh ấy đồng ý tới nhà hát của chúng ta dựng kịch đã là bất ngờ ngoài ý muốn, nếu có việc trì hoãn, chúng ta cũng không dám nói gì.”

Giang Tĩnh Tĩnh gọi cho Thương Giới vài cuộc, luôn ở trạng thái không ai nghe máy, cô dần sốt ruột.

Lâm Xuyên cũng đã rời khỏi nhà hát, gọi cho anh ấy thì điện thoại tắt máy.

Giang Tinh Tinh hồi tưởng lại biểu hiện khác thường của Thương Giới hôm nay, lại nghĩ đến việc đăng ký kết hôn, cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

Trước khi đi, ánh mắt anh nhìn cô cũng quyến luyến.

“Không xong rồi!”

Giang Tinh Tinh dự cảm không ổn, ngay cả áo khoác cũng không kịp lấy, vội vàng chạy ra khỏi nhà hát Hồng Phòng.

Mình Cần đuổi theo, hô lên: “Tiểu tổ tông, bên ngoài còn mưa đấy, mang ô này! Đừng để bị cảm!”

Giang Tinh Tinh bất chấp lời gọi của cô ấy, che đầu chui vào màn mưa.

Mưa phùn biến thành mưa to tầm tã, lúc Giang Tinh Tinh chạy ra khỏi cửa lớn công viên đã ướt như gà rút vào nồi canh.

Cô ngồi lên một chiếc xe taxi, nói nhanh: “Bác tài, mau lên ạ! Đường Hoàn Thanh, biệt thự Vọng Giang.”

Tài xế đánh giá Giang Tinh Tinh qua kính chiếu hậu, có hơi khó hiểu, cô gái trông rất nhếch nhác này, muốn đến khu biệt thự cao cấp nhất thành phố?

“Biệt thự Vọng Giang, bác lái nhanh đi ạ!” Cô đột nhiên nói lớn một tiếng: “Bác lo cháu không có tiền phải không, bác cứ lái đi, chậm trễ là liên quan đến mạng người đây ạ!”

Tài xế hoảng sợ, vội vàng khởi động xe, lái xe ra ngoài, dọc theo đường đi cũng không dám trì hoãn, chân dẫm ga hết cỡ, đưa cô đến biệt thự Vọng Giang bằng tốc độ nhanh nhất.

“Nếu... Nếu anh ngủ, có phải khi tỉnh lại sẽ biến thành một người khác không?”

Khóe môi Thương Giới hơi nhếch lên: “Em nhớ kỹ, lúc tỉnh lại... anh vẫn là anh.”

Giang Tinh Tinh nắm cằm anh, nhìn gương mặt mệt mỏi, cảm anh bắt đầu có râu lún phún, đâm vào tay cô.

Đôi mắt thâm thúy đang cố gắng ngắm nhìn cô, nỗ lực muốn thấy rõ mặt cô, nhưng ý thức của anh vẫn chậm rãi tiêu tán.

Nước mắt Giang Tinh Tinh trào ra khỏi khóe mắt, nghẹn ngào hỏi: “Rốt cuộc... Rốt cuộc họ đã làm gì anh.”

Thương Giới đưa tay lau nước mắt, tay còn lại để sau gáy cô, tỉ mỉ hôn môi cô: “Đừng khóc, anh sẽ không đi, vẫn luôn ở đây.”

Giang Tinh Tinh khó chịu nhắm mắt lại: “Anh sẽ ở đâu?”

“Một ngôi nhà rất tối.”

“Anh có thể nhìn thấy em không?”

“Anh sẽ nhìn thấy em, chạm vào em, hôn em, tất cả cảm nhận của anh ta cũng là cảm nhận của anh.” Ngón tay anh vuốt ve vành tai đỏ bừng của Giang Tinh Tinh, dịu dàng nói: “Cho nên, ở lại bên cạnh anh.”

“Em sẽ không rời khỏi anh.” Giang Tinh Tinh bịn rịn ôm anh: “Em bảo đảm!”

Chưa từng có ai tốt với cô như thế, Thương Giới là người đầu tiên trên thế giới này thích cô, cô bằng lòng gả cho anh, trở thành vợ anh, giao phó tất cả của mình cho anh.

“Anh muốn ngủ à?” Giang Tinh Tinh luôn lo lắng hỏi.

Thương Giới hít sâu, đôi mắt đào hoa đẹp để khép hờ: “Anh còn có thể... Kiên trì thêm chút lát.”

Nhưng mà ngay khi anh nói chuyện, Giang Tinh Tinh đã cởi quần áo trên người, chui vào ổ chăn ấm áp.

Cơ thể Thương Giới căng cứng theo bản năng, anh có thể cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo nhưng mềm mại của cô.

“...”

Nếu là trước kia, chỉ sợ anh đã sớm không khống chế được mình, muốn chiếm hữu cô, nhưng mà bây giờ... Anh không chắc lắm.

Giang Tinh Tinh tựa như một con mèo dịu ngoan, cuộn trong ngực anh, nghe nhịp tim tăng nhanh của anh.

Thấy Thương Giới chậm chạp không chịu hành động, cô cắn môi dưới, dịu dàng hỏi: “Cho nên rốt cuộc là bây giờ anh có được không?”

Được không?

Vấn đề này, đối với bất cứ người đàn ông nào mà nói đều là trí mạng.

Thương Giới duỗi tay đè cơ thể mềm mại của cô xuống một cách thô bạo, cho dù ngày mai là tận thế, anh vẫn sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ly hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhực Vy

Đây là lần đầu tiên của Giang Tinh Tinh, phóng túng tựa như tận thế sắp tới, cả hai nỗ lực ra sức, cảm giác vừa đau vừa sung sướng khiến cô như sắp bay lên trời.

Cô bám lấy vai anh, rên rỉ như muốn thỏa mãn tất cả sung sướng.

Mà người đàn ông đang đè cô dưới thân, say mê nhìn cô, đôi mắt đen tràn đầy vẻ si tình, không muốn buông tha.

Cuối cùng đi ngủ như thế nào, chính Giang Tinh Tinh cũng không nhớ rõ.

Trời mưa suốt đêm, sáng sớm lại bùng sáng, nắng sớm xuyên qua chiếc rèm mỏng, chiếu vào trong phòng.

Người tỉnh lại trước là Thương Giới.

Anh mở to mắt, đập vào mắt là hàng lông mi cong dài của cô gái, làn da trắng trẻo dưới ánh mặt trời lại càng thêm sáng, ánh mắt anh nhìn qua đường cong rõ ràng, đôi môi mềm mại vô ý thức mím lại của cô.

Mà vết sẹo trên trán kia, không biết vì sao lại khiến Thương Giới đau lòng. Nhưng lại không thể nghĩ ra, càng nghĩ lại càng đau đầu.

Đầu óc anh có phần đình trệ, muốn day trán, để mình tỉnh táo chút, lại phát hiện cánh tay đang bị cô đè lên, cơ thể cô tựa như tấm tơ lụa, im lặng nằm trong lòng ngực anh, giống như một bé mèo dịu ngoan mềm mại.

Hơn nữa cả hai người đều đang...

Trong nháy mắt, đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo, thân thể phản ứng theo bản năng, đẩy cô gái kia ra, ôm chặt lấy chân.

Người vốn luôn bình tĩnh như anh, lúc này lại có vài phần bối rối.

Toàn bộ chân bị kéo đi, che khuất phần nam tính của đàn ông. Mà sau khi chân bị rút ra khỏi người cô gái, chính là cảnh đẹp ý vui, nhìn không sót một thứ gì.

Đầu óc Thương Giới như nổ tung, thân thể cũng rất thành thật... đình trệ với đại não anh.

Anh buộc mình phải rời mắt đi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mà giờ phút này Giang Tinh Tinh vốn đang mơ màng ngủ, cảm thấy lạnh, cô giật lại chần trên người Thương Giới theo bản năng.

Thương Giới buông tay, cô liền đáp chần, sau đó dựa vào cơ thể ấm áp của anh, mơ màng nói, "Ông xã..."

Nghe được hai chữ "Ông xã" mềm mại kia, đầu Thương Giới như có đoàn tàu chạy qua, trái tim bỗng trở nên kinh hoàng, từ trước tới nay chưa hề có cảm giác này.

Cô tựa như một con mèo ngoan ngoãn, không muốn rời xa vòm ngực ấm áp kia, gỡ bỏ tất cả phòng bị của trai gái, nghiêm nhiên đã xem anh là người thân mật nhất.

Giống như con thú nhỏ chỉ khi ở cạnh người thân quen nhất, mới có thể an tâm ngủ như vậy.

Nhìn thấy cô ngủ an ổn, không hiểu vì sao trái tim vốn lạnh như băng của Thương Giới lại trở nên ấm áp.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Thương Giới để anh ấy tiến vào, đồng thời đắp kín chăn cho cô, giấu cô trong ngực mình.

Lâm Xuyên mặc tây trang chỉnh tề, dẫn đầu nhìn Thương Giới, hỏi: "Bác sĩ Lawrence vừa mới gọi điện, hỏi tình hình của anh."

Anh ấy không nắm chắc, hỏi: "Đại tổng, là anh đúng không?"

Thương Giới gật đầu, làm động tác bảo anh ấy đừng lên tiếng, muốn anh ấy ra ngoài.

Lâm Xuyên hiểu được ý anh, nhìn chiếc giường lớn lộn xộn kia, trong lòng hiểu rõ vài phần, vì thế im lặng ra ngoài, lễ độ đóng cửa phòng.

Thương Giới vừa tỉnh dậy đã biết có chuyện gì xảy ra.

Nhân cách thứ hai có thể biết được mọi chuyện mà anh từng trải qua, đương nhiên anh cũng nhớ tất cả mọi chuyện nhân cách thứ hai làm, bởi vậy không hề có cái gì gọi là mất trí nhớ.

Tất cả mọi chuyện, từng chi tiết, tựa như khắc rõ vào sâu đáy lòng.

Đêm qua, cô gái này đã trao lần đầu tiên quý giá cho anh, cô đã hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh.

Cảm giác tận cùng của sung sướng này khiến người ta run sợ, bây giờ anh có thể nhớ rõ ràng, chuyện này trước nay chưa từng có, trong suốt hai mươi tám năm đời người của mình, cô là người phụ nữ đầu tiên của anh.

Thương Giới đau đầu, lấy tay day trán.

Cô gái nằm cạnh anh khẽ cựa quậy, sau đó ôm lấy cổ anh, đột nhiên tiến lên hôn anh.

Thương Giới!!!

Dường như cô còn đang mơ màng, hôn lấy đôi môi khô nứt của anh theo bản năng, nói mấy lời vô nghĩa, "Anh tỉnh rồi à..."

Cánh tay Thương Giới thẳng tắp, cả người cứng lại, không dám nhúc nhích.

Cảm nhận được anh có phản bất ổn, cô gái mở mắt.

Hai người nhìn nhau một lát, con người của cô tràn ngập hoảng sợ, mà đôi mắt thâm sâu của anh vẫn bình tĩnh như thường.

Ý thức được có chuyện đã xảy ra, Giang Tinh Tinh vội vàng tách ra, nhân tiện túm lấy một nửa chiếc chăn.

Hai người bây giờ, mỗi người lấy nửa chăn để che chắn cơ thể, nhưng bởi vì cách nhau khá xa, vậy nên chỉ có thể che được rất ít.

Thương Giới không tranh với cô, rất có phong độ mà buông lỏng chăn, vì thế chiếc đùi rắn chắc kia trần trụi lộ ra.

Giang Tinh Tinh một mình một chăn, giờ phút này, hai người hai mặt nhìn nhau, cô cảm giác như có mũi tên nhọn hoắt đang đâm sau lưng.

Không có gì đáng sợ bằng việc sáng sớm tỉnh dậy thấy ông xã của mình trở thành người khác, khiến cho mọi chuyện hồng hồng, nhất là khi hai người vừa mới làm xong chuyện đáng xấu hổ kia.

Thương Giới có thể cảm giác được thân thể cô đang run rẩy.

Sợ sao?

Anh ngừng lại một chút, cuối cùng mở miệng trước, "Xin chào, tôi là Thương Giới."

Nghiêm túc giới thiệu bản thân như vậy, không chút quan tâm hai người đang mặt đối mặt trên giường lớn, có vẻ rất hoang đường.

Giang Tinh Tinh đỏ mặt, thấp giọng nói: "Xin chào, em là Giang Tinh Tinh."

Thời gian lại trôi, hai người đều yên lặng, không khí xấu hổ lan tỏa.

Một lúc sau, Thương Giới mới cao giọng đề nghị, "Cô Giang, trước tiên... chúng ta nên mặc quần áo đã."

Giang Tinh Tinh gật đầu, "Vâng."

Nhưng quần áo của họ ném lung tung khắp phòng, Giang Tinh Tinh quay đầu tìm kiếm xung quanh, rốt cuộc cũng phát hiện chiếc áo lót mỏng màu hạnh nhân đang ở trên gối của anh.

Thương Giới nương theo ánh mắt của cô, cũng thấy được chiếc áo lót kia, anh xấu hổ nhặt lên trả lại cho cô.

Giang Tinh Tinh vươn bàn tay trắng tinh tẽ ra nhận chiếc áo lót từ tay anh, mặt đỏ như sắp nổ.

Mà Thương Giới vô cùng đàn ông, nhắm hai mắt lại...

"Cô Giang, cô thay trước đi."

Giang Tinh Tinh...

Rất cuộc anh kết hôn kiểu gì vậy!

Cô phát hiện lúc mình mặc quần áo, Thương Giới không hề nhìn lên. Lúc này cô mới an tâm hơn, so với nhân cách thứ hai, nhân cách thứ nhất càng thêm thận trọng kiểm chế, khiến cho con người ta tin cậy.

Lúc cô đang thay quần áo, rửa mặt chải đầu, Thương Giới đi vào phòng tắm, mất gần năm mươi phút mới đi ra, trời mới biết anh làm gì trong đó.

Mà lúc anh đi ra, Giang Tinh Tinh đã chuẩn bị xong áo sơ mi trắng và bộ vest đen, treo trên giá, chuẩn bị vô cùng ngay ngắn chỉnh tề, đưa cho anh.

Nghiêm nhiên như một người vợ hiền.

Quần áo vô cùng phù hợp với dáng người của anh, sau khi anh mặc áo xong, Giang Tinh Tinh lại cầm lấy caravat, vòng qua cổ anh, muốn thắt cho anh.

Thương Giới tự cầm lấy caravat, nói: "Cô không phải làm việc này."

"À."

Tay Giang Tinh Tinh ngừng lại giữa không trung, rồi lại rút tay về, trong lòng có phần mất mát.

Trước kia Thương Giới rất hưởng thụ việc cô thắt caravat cho anh, anh luôn cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập dịu dàng.

Còn người đàn ông trước mặt, toàn thân là sự xa lạ, lễ phép mà xa cách.

Nhìn thấy dáng vẻ mất mát của Giang Tinh Tinh, không biết vì sao Thương Giới lại cảm thấy không thoải mái, anh biết, đây là do cảm xúc của nhân cách thứ hai ảnh hưởng đến anh.

Lawrence đã từng nói, nhân cách thứ hai sinh ra do suy nghĩ của anh, đơn giản mà nói, anh vì mình tạo ra một nhân cách khác, bởi vậy, tất cả cảm xúc của nhân cách thứ hai cũng là cảm xúc của anh.

Nếu dựa theo suy luận này, người mà nhân cách thứ hai yêu... liệu có thể cũng là người anh yêu không?

Thương Giới chau mày, đứng dậy, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải kết hôn, gặp được người phụ nữ của đời mình, có một gia đình chính thức.

Tới quá nhanh, vậy nên anh chưa kịp chuẩn bị tốt, nghênh đón tất cả.

...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu vào phòng khách, sáng sủa sạch sẽ.

Giang Tinh Tinh và Thương Giới ngồi hai bên sofa, mặt đối mặt, không ai mở miệng.

Lâm Xuyên đứng phía sau, nhìn đồng hồ, sau đó nhắc nhở Thương Giới, "Đại tổng, mười hai giờ, anh có hẹn ăn trưa với phó tổng giám đốc tập đoàn Trắc Tuyết để bàn bạc chuyện đầu tư."

Nói đúng ra là nhân cách thứ hai xếp lịch cho cuộc gặp mặt này.

Điều khiến Thương Giới vui mừng là nhân cách thứ hai dành nhiều thời gian cho công việc hơn, không làm trễ nải chuyện phát triển của công ty.

Thương Giới gật đầu, nhìn Giang Tinh Tinh, dù biết rất khó khăn nhưng anh vẫn mở miệng, "Cô Giang, cô muốn bao nhiêu?"

Nói xong, còn chưa để Giang Tinh Tinh kịp phản ứng, cảm giác là một thằng đàn ông tệ bạc đã tràn ngập trong lòng anh. Tuy tất cả mọi chuyện hoang đường đều do nhân cách thứ hai làm, mỗi lần anh đều thay anh ta giải quyết hậu quả, nhưng chỉ có duy nhất lúc này, Thương Giới cảm thấy thực sự áy náy.

Không ngoài dự đoán, hốc mắt cô gái đối diện đỏ lên, oán giận nhìn anh, vô cùng tủi thân.

Thương Giới cảm giác như bị dao chém qua, cực kì khó chịu.

Nhưng không còn cách nào khác, tình huống hiện tại của anh, căn bản không thể kết hôn, càng không thể yêu người phụ nữ nào.

"Hắn là cô đã biết bệnh tình của tôi." Thương Giới bắt buộc mình phải thể hiện tác phong xử lý công việc như ngày thường, giờ bàn tay thon dài qua, Lâm Xuyên ở phía sau, vội đưa chi phiếu cùng bút.

"Hai chục triệu có đủ không." Anh cầm bút, viết một con số xuống tờ chi phiếu.

Giang Tinh tinh...

Mẹ nó, hai chục triệu!

Cô ngừng khóc, đột nhiên có hơi muốn vứt bỏ ông xã mới cưới của mình!

Thương Giới không biết suy nghĩ trong đầu Giang Tinh Tinh, càng lúc càng thêm áy náy, vì thế nâng chi phiếu lên thành ba chục triệu, "Chiếc vòng cổ 'Ác ma chi đồng' kia trị giá hai chục triệu, đây là tôi tặng cho cô, cô có thể nhận lấy."

Giang Tinh Tinh...

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Trong lòng đang bị lung lay, ông trời ơi, năm chục triệu, sao ông xã của cô có thể trị giá được nhường này.

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu lên, nhìn Thương Giới, vẫn là gương mặt anh tuấn quen thuộc kia, nhưng trong mắt lại là cảm giác vô cùng xa lạ.

Ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi.

Cô nhớ lại hôm qua Thương Giới luôn lặp đi lặp lại với cô một câu...

"Không được rời xa anh..."

Đột nhiên cô hiểu được nỗi lo của nhân cách thứ hai, anh không sợ việc nhân cách thứ nhất cố chấp đòi chia tay, mà anh sợ việc anh ta sẽ ra giá trên trời, không người phụ nữ nào là không rung động.

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu, nhìn Lâm Xuyên, phát ra tín hiệu xin giúp đỡ. Lâm Xuyên chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ, làm như không thấy gì cả.

"Anh Thương, hôm qua em mới kết hôn với anh."

Giang Tinh Tinh đành trái lương tâm nói: "Em không hề muốn tiền của anh, em... em cưới anh, là bởi vì thích."

Ngay cả xưng hô cũng thay đổi, từ "ông xã" thành "anh Thương", giọng cũng trịnh trọng hơn.

Lúc cô nói ra lời này, trái tim của Thương Giới không nhin được mà nảy lên.

Khi hồi thần lại, tất cả đều thay đổi, nhưng anh vẫn là anh.

Thương Giới mặt không đổi sắc, dựa vào ghế sofa, đôi mắt đen thâm sâu nhìn người phụ nữ trước mặt.

Anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra việc nói dối diễn trò, người phụ nữ trước mắt không hề nói dối.

Cô thích anh.

Nhưng anh không thể nào nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khi làm việc, Thương Giới tương đối chuyên chú.

Vận hành đại não cấp tốc bốn tiếng đồng hồ, xử lý văn kiện chồng chất như núi, sau đó lại triệu tập hội nghị cao cấp, thảo luận dự án thu mua cổ phần xí nghiệp nước ngoài, bốn mươi phút cuối cùng còn gặp vài khách hàng quan trọng, vừa có hiệu suất vừa có chất lượng..

Thậm chí ngay cả nhân viên phía dưới cũng không khỏi kinh ngạc cảm thán, hình như hôm nay tổng giám đốc không giống trước kia.

Thật ra là không có gì không giống, đây mới là trạng thái chân thật của anh.

Cùng lúc đó, Thương Giới cũng kinh ngạc phát hiện, trong lúc nhân cách thứ hai giam cầm anh, cũng không như dự đoán, xáo trộn cả công ty. Hoàn toàn ngược lại, tất cả ngay ngắn trật tự, mỗi một phân đoạn đều vận hành theo quỹ đạo đã định, thế cho nên anh nhẹ nhàng hơn nhiều, không hề gặp rắc rối gì.

Nhưng mà, Thương Giới lại không cảm thấy vui mừng, hoàn toàn ngược lại, sắc mặt anh âm trầm đến đáng sợ.

Loại cảm giác này, tựa như... Bị người ta thay thế.

Trước kia nhân cách thứ hai chỉ biết gây rắc rối, lần nào cũng phải để nhân cách chủ thay mình thu thập cục diện rồi rảnh. Mà bây giờ, nhân cách thứ hai có thể làm tốt như thế, mà nhân cách chủ biến mất không thấy, hình như cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Loại cảm giác này, đương nhiên sẽ không dễ chịu.

Thương Giới xoa ấn đường, thuận tay cầm một xấp văn kiện, giờ đến trang thứ hai, nhìn thấy một hàng chữ viết qua loa quen thuộc.

"Thế nào, có bất ngờ không, không có anh công ty cũng có thể vận hành, anh không phải độc nhất vô nhị không thể thay thế, sau này, mẹ nó, bớt nói ông đây là thứ vô dụng đi."

Thương Giới hừ nhẹ, giờ đến trang sau, cũng ở chỗ như trang trước, vẽ một cái đầu heo và một đầu người, phía trên đầu heo viết là "Anh", phía trên đầu người viết là "Tôi", ở giữa vẽ mũi tên hai chiều.

"Nhận mệnh đi, tuy ông đây cũng không muốn thừa nhận, nhưng mà anh chính là tôi, những chuyện sai trái mà tôi đã làm trong quá khứ, cũng là điều anh muốn làm trong tiềm thức, nhưng lại nhất gan sống chết không chịu thừa nhận, người tôi thích, cũng là người anh thích."

Trang sau nữa, không có lời châm biếm, cũng không có mấy lời chửi bới, chỉ viết một hàng chữ...

"Tốt với cô ấy một chút, đừng mắng cô ấy, cũng không được làm cô ấy đau lòng."

...

Thương Giới nặng nề khép văn kiện lại, tay đẩy mạnh một cái, chiếc ghế xoay lùi ra thật xa, trực tiếp đến gần cửa sổ sát đất, anh xoay người, quan sát thành phố dưới chân tòa cao ốc, con người u ám.

"Chết tiệt."

Lúc tâm tình anh đang vô cùng không tốt, Lâm Xuyên bước vào văn phòng.

Thương Giới thu liễm cảm xúc, bình tĩnh thân nhiên hỏi: "Trong khoảng thời gian này, cậu cảm thấy anh ta thế nào?"

Lâm Xuyên trả lời đúng sự thật: "Thay đổi rất nhiều."

"Humm?"

"Trở nên biết kiềm chế." Lâm Xuyên nói: "Có thể là trong lòng có sự cố kị."

Anh cười lạnh: "Anh ta mà cũng biết cố kị?"

Lâm Xuyên giải thích: "Là vì cô Giang, anh ấy mới ngồi ở vị trí của anh."

Nếu không có Giang Tinh Tinh xuất hiện thì không biết nhân cách thứ hai đã chạy đến chỗ nào rồi.

"Nói như vậy, cậu còn rất thương thức anh ta?" Thương Giới lạnh lùng nhìn Lâm Xuyên.

Bị đôi mắt ung lạnh lẽo đảo qua, trong lòng Lâm Xuyên cũng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo: "Tôi là trợ lý của anh.."

Có lẽ là anh không muốn thừa nhận, nhưng tên khốn vô pháp vô thiên, anh hùng hảo hán kia, chính một mặt âm u mà anh không muốn ai biết, tất cả những gì nhân cách thứ hai làm, cũng là chuyện anh muốn làm.

Những lời này, Lâm Xuyên không nói ra, chỉ nói: "Hôm nay luật sư riêng của anh đã đến nhà, cô Giang đi vắng, luật sư chưa gặp được, kêu tôi tới báo với đại tổng một tiếng."

"Dọn đi rồi sao?"

"Không phải, chú chó vẫn còn đó."

Thương Giới:....

"Cô ấy đi đâu?"

Lâm Xuyên: "Tôi cũng không biết, anh Thương, là một người chồng, có lẽ anh nên gọi cô ấy hỏi xem."

Thương Giới nhìn Lâm Xuyên: "Không cần cậu cứ kè kè nhắc nhở, tôi là chồng của cô ấy."

Lâm Xuyên: "Từ góc độ pháp luật mà nói, anh thật sự là chồng của cô ấy."

Thương Giới cuộn văn kiện trong tay, muốn đánh anh ấy, anh ấy nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh đi, lùi ra sau hai bước: "Đại tổng, tôi ra ngoài trước."

Cửa văn phòng được đóng lại nhẹ nhàng, tâm tình Thương Giới bức bối.

Người bên cạnh, một đám càn ngày càng không ra thể thống gì.

Đều bị tên kia mua chuộc hết.

Anh nhắm mắt lại, bình tĩnh một lát, cầm điện thoại gọi cho Giang Tinh Tinh.

Bên kia điện thoại rất âm ỉ, lúc Giang Tinh Tinh tiếp điện thoại còn nói: "Được rồi, tôi tới ngay..."

Thật sự rất bận.

"Ông xã, tìm em có việc gì à?"

Hai tiếng "ông xã" của cô vô cùng trôi chảy tự nhiên, hoàn toàn là xuất từ phản ứng bản năng.

Trong lòng Thương Giới nóng lên, nhưng vẫn cứng rắn sửa lại: "Tôi là Thương Giới."

"À." Giang Tinh Tinh phản ứng lại: "Xin lỗi, anh Thương, anh tìm em có việc gì sao?"

Biết sai liền sửa, rất ngoan ngoãn.

Thương Giới lười biếng hỏi: "Cô đang ở đâu?"

Giang Tinh Tinh: "Đạo diễn Cố Diệp đề cử em tham gia một tiệc rượu trong giới, bên này cũng có không ít đạo diễn, em đến xem xem, có cơ hội quen biết đạo diễn khác, được họ nhìn trúng, em lại có thể đóng phim..."

Thương Giới hừ nhẹ một tiếng, thật ra... Chỉ cần cô mở miệng hỏi anh, anh sẽ rất vui lòng cho cô cơ hội, giúp cô cũng chỉ là chuyện thuận tay, cần gì mà phải hạ mình đi nịnh nọt người ta.

Phải biết rằng cái thứ nhân mạch này, nếu không có nhà đầu tư cường thế giật dây bắc cầu, cô có cố gắng thế nào cũng không khỏi bị người ta xem nhẹ.

Nhưng mà nếu cô không mở miệng với anh, Thương Giới cũng không muốn chủ động như thế.

"Hôm nay cô thả bỏ câu cho luật sư [1]." Anh không quên mục đích là hưng sư vấn tội.

[1] Ý nói việc cho luật sư leo cây.

Giang Tinh Tinh vỗ đầu: "Xin lỗi anh nhiều, nhưng tiệc rượu hôm nay rất quan trọng."

Cô dễ dàng nhận lỗi như thế, Thương Giới cũng không biết nên hỏi tội tiếp thế nào.

"Cô cho tôi thời gian chính xác, tôi hẹn luật sư lần nữa."

Đầu kia điện thoại, Giang Tinh Tinh do dự một lát, cẩn thận nói: "Anh Thương, em thật sự không muốn ly hôn với anh, thật đó."

Giọng cô mềm mại dịu dàng, còn có ý cầu xin, mà điều kỳ diệu là, trái tim Thương Giới bỗng nhiên mềm lại.

Anh ho nhẹ một tiếng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn một chút: "Đây là chuyện không có khả năng, bây giờ trạng thái tinh thần của tôi thật sự không cho phép tôi kết hôn, mong cô Giang thông cảm."

"Được rồi, vậy lúc khác rồi nói, em đang bận, anh Thương, tạm biệt."

Thương Giới:.....

Không cầu xin anh? Dễ dàng đồng ý như thế? Không phải là rất yêu anh sao, không phải rất quyến luyến sao?

Phụ nữ đều nhanh thay đổi như thế?!

"Về sớm một chút, đừng có uống rượu."

Gần như là xuất phát từ bản năng, anh nói ra những lời này.

Nhưng mà nói ra, liền cảm thấy không thích hợp, giống như... Anh thật sự trở thành người chồng đang quan tâm vợ mình.

"Ý tôi là... Sau mười giờ biệt thự Vọng Giang sẽ đóng cửa, không về thì sẽ phải ngủ ổ chó."

Anh lại bỏ sung một câu, nhưng phát hiện bỏ sung còn không bằng không bỏ sung, càng ngày càng kỳ quặc, còn có sự đả kích.

Giang Tinh Tinh phản ứng lại, bất đắc dĩ nói: "Ừm... anh Thương, không uống rượu là không có khả năng, dù sao thì em cũng đi nhờ vả người ta, nhưng em có thể đồng ý với anh, uống ít một chút, vậy nha, tạm biệt."

Thương Giới cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy không thể hiểu được.

Còn đồng ý với anh là sẽ uống ít, làm như anh để ý lắm.

...

Thương Giới tăng ca đến khuya, lúc về đến nhà phát hiện, Giang Tinh Tinh còn chưa về.

Anh nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi.

Một bữa tiệc rượu lại muộn như thế, cũng hơi quá rồi. Nhưng mà nghĩ lại, chuyện này thì có liên quan gì đến anh?

Thương Giới đứng cạnh cửa sổ sát đất, nhìn mưa nhỏ rào rào ngoài cửa sổ, được ánh đèn đường chiếu sáng, tựa như sợi lông cừu mỏng bay tán loạn.

Chú chó lông vàng ngồi trong sân cỏ, bị mưa ướt ở cái đình trong sân, xa xa nhìn anh, phát ra tiếng ư ừ.

Bộ lông vàng của nó đã bị nước mưa làm ướt, ẩm ướt dính vào người, nó thè lưỡi, đáng thương nhìn Thương Giới, còn "cười" lấy lòng anh.

Lúc này, quản gia - bác Tần đi tới, nói với Thương Giới: "Đại thiếu gia, bình thường lúc trời mưa, Đại Mao được cho phép vào nhà, sắp xếp ở sân phơi có mái che ở tầng hai."

Đại Mao chính là tên của chú chó lông vàng này.

Thương Giới nhìn chú chó đang ẩm ướt, mặt không biểu tình, nói: "Nó sẽ làm dơ thảm của tôi."

"Trước đây anh rất thương yêu chú chó này."

Thương Giới lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ấy.

Bác quản gia lập tức hiểu ý mà lui xuống, không mở miệng xin cho nó nữa.

Thương Giới ngồi một mình trong phòng khách một lát rồi về thư phòng, ngồi bên ngọn đèn bàn, đọc một quyển sách tài chính rất dày.

Giờ được hai trang, anh đã cảm thấy tâm phiền ý loạn, chú chó dưới lầu phát ra tiếng kêu như sói tru, khi thì lại rên ư ừ, vô cùng sốt ruột.

Thương Giới gọi quản gia tới, không kiên nhẫn nói: "Con chó đó quá ồn ào."

Bác quản gia cũng rất bất đắc dĩ: "Thiếu gia, trời mưa lớn, chó cũng cảm thấy lạnh, cậu xem... Hay là cho nó vào nhà đi, chó cũng sẽ bị cảm, nếu phụ nhân mà biết, không chừng sẽ đau lòng lắm."

Thương Giới liếc ông ấy một cái, ông ấy lập tức sửa lời: "Ý tôi là cô Giang, nghe nói chú chó này đã theo cô ấy ba năm, giống như người thân vậy."

Thương Giới im lặng một lát, rốt cuộc cũng mở miệng, lạnh nhạt nói: "Tắm cho nó, cọ rửa sạch sẽ mới được đưa vào."

"Vâng."

Sau khi bác quản gia rời khỏi, dưới lầu nhanh chóng vang lên tiếng "gâu gâu", nghe có vẻ là rất sung sướng.

Thương Giới đi xuống cầu thang, chỉ thấy bên cạnh bể bơi ngoài trời, bác quản gia đang cầm ống nước, dùng nước ấm tắm cho chú chó, nhóm nữ giúp việc cũng ở bên cạnh hỗ trợ, vừa xoa sữa tắm cho nó vừa nói:

"Tuy đại thiếu gia nhìn rất lạnh lùng, nhưng thật ra vẫn là người tốt."

"Đại Mao, được vào nhà rồi, có vui không?"

"Cũng may mảy là chó của phu nhân, yêu ai yêu cả đường đi lối về, hiểu không, ngài Thương rất dễ mềm lòng."

...

Thương Giới xoay người rời đi, cái gì mà yêu ai yêu cả đường đi lối về, anh với cô thì yêu đương gì, hoang đường.

Chỉ là... anh không muốn bắt nạt động vật nhỏ mà thôi.

Thương Giới ở thư phòng đọc sách một lát, đồng hồ treo tường dần hướng về phía mười một giờ, vậy mà Giang Tinh Tinh vẫn chưa về.

Thương Giới tâm phiền ý loạn, kêu Lâm Xuyên lên, lạnh lùng nói: "Gọi điện thoại cho ấy, muộn thế này rồi vẫn lóng bồng bên ngoài, còn ra thể thống gì. Nói cho cô ấy, nếu cô ấy không về, sau này đừng có về nữa!"

Lâm Xuyên đã ngủ, lúc này ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc đã bị anh kêu đến, anh ấy ngáp dài, nhắm mắt nói: "Đại tổng, điện thoại anh hết tiền rồi hả?"

Muốn gọi điện kêu vợ về nhà thì sao không tự mình gọi đi? Loại việc nhỏ này cũng muốn sai bảo anh ấy, lúc này đã tan tầm, cũng hơi quá đáng rồi đấy!

Nhìn gương mặt lạnh lẽo của Thương Giới, Lâm Xuyên quyết định nói ít làm nhiều, anh ấy lấy điện thoại mình gọi cho Giang Tinh Tinh, bật loa ngoài để Thương Giới cũng nghe...

"Phu nhân, sao cô còn chưa về, đại tổng giận rồi."

Giọng Giang Tinh Tinh hơi mơ hồ: "Anh ấy giận? Giận gì chứ?"

Lâm Xuyên: "Giờ đã mười một giờ rồi, cô nên về nhà."

"Chặc." Giang Tinh Tinh khẽ cười một tiếng: "Ông xã của tôi còn không thèm quản tôi."

Nghe giọng cô, có vẻ là say rồi, nhưng đến mức nào thì không rõ: "Lâm Xuyên, anh ấy đi rồi, đó không phải anh ấy, anh ấy đi rồi, anh ấy không cần tôi nữa."

Lâm Xuyên liếc nhìn Thương Giới, dưới ánh đèn bàn, một nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, mặt không biểu tình, sắc mặt lạnh lẽo.

"Phu nhân, anh Thương là chồng của cô, anh ấy chỉ bị bệnh mà thôi." Lâm Xuyên tự chủ trương mà trấn an Giang Tinh Tinh: "Cô đừng suy nghĩ miên man."

"...Thật không?"

"Anh Thương cũng rất quan tâm cô, thấy muộn thế này rồi mà cô vẫn chưa về, rất sốt ruột, cô mau về đi."

"Nhưng mà tôi... Không tìm thấy đường nhà."

Thương Giới sai bước đi tới, đoạt điện thoại trong tay Lâm Xuyên: "Tiệc rượu ở đâu?"

"Ủm... Khách sạn Thế Kỷ."

Thương Giới cúp điện thoại, ngay cả áo khoác cũng không mặc, vội vàng đi ra ngoài, Lâm Xuyên vội cầm áo khoác đuổi theo anh.

...

Trước mắt Giang Tinh Tinh chưa ký hợp đồng với công ty quản lý, cho nên cô phải tự mình tranh thủ cơ hội.

Tiệc rượu lần này là một lần tề tựu giữa các đạo diễn, nhà sản xuất trong giới, đương nhiên, cũng có không ít nghệ sĩ, hoa đán xinh đẹp và tiểu thí tươi tham gia, hy vọng có thể thông qua bữa tiệc này kết giao nhiều nhân mạch, nhóm đạo diễn cũng tự lựa chọn diễn viên phù hợp với tác phẩm của mình.

Cũng tương đương với một lần thử vai.

Nhưng theo như Giang Tinh Tinh quan sát, nhóm nữ diễn viên cùng đến và nhóm đạo diễn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thậm chí không ít người đã bắt đầu được mời đi thử vai. Nhưng Giang Tinh Tinh thì lại luôn bị sập cửa vào mặt, nhóm đạo diễn nói 《Bạch trú chi thành》 là tác phẩm không tồi, kỹ thuật diễn của cô cũng xuất sắc, nhưng mỗi khi nói đến nữ diễn viên cho tác phẩm mới của mình, họ luôn cười cho qua.

Sau đó một vị đạo diễn nói thật với Giang Tinh Tinh: "Cô là một diễn viên vô cùng ưu tú, đạo diễn nào gặp được cô cũng là may mắn của người đó, nhưng mà..." Ông ta chần chờ một lúc lâu mới nói: "Khuyết điểm trên mặt cô quá rõ rệt, 《Bạch trú chi thành》 vì vết sẹo của cô mà sửa kịch bản, biến thành Bạch Khanh Khanh bị thương khi còn nhỏ, đây cũng là nhân tố khiến tính cách nhân vật chuyển biến quan trọng, đương nhiên, cải biên vô cùng thành công, thành vẽ rồng thêm mắt, nhưng cô không thể yêu cầu tất cả kịch bản đều vì cá nhân cô mà thay đổi được."

Mấy lời này, tựa như một chậu nước lạnh hắt vào mặt Giang Tinh Tinh, cô ngây ra rất lâu mới dần hiểu được, 《 Bạch trú chi thành 》 thành công, không có nghĩa là Giang Tinh Tinh cô cũng thành công, vết sẹo của cô vẫn là chứng ngại lớn nhất cho tiền đồ của cô.

Nhưng mà cô có thể làm sao đây?

Giang Tinh Tinh không đón ý nói hòa, nói chuyện xã giao với đạo diễn nữa, cô ngồi một mình bên cạnh bàn, rầu rĩ uống rượu.

Không lâu sau đã hơi choáng váng.

Lúc này, có một người đàn ông hơi béo đi tới, tùy ý ngồi xuống bên cạnh cô.

Ông ta ngồi xuống, Giang Tinh Tinh đã ngửi thấy mùi thuốc khó ngửi.

Có người trên cơ thể mang mùi thuốc nhân nhạ vị bạc hà, là một mùi hương rất đàn ông, mà có người lại mang mùi hương tanh tưởi từ trong ra ngoài.

Người đàn ông này hiển nhiên là thuộc về loại sau, ông ta khoảng bốn mươi tuổi, chiều cao tầm một mét sáu bảy, chiếc mũi tẹt mang kính gọng vàng, ông ta nhìn Giang Tinh Tinh chằm chằm một lúc lâu, nở nụ cười đáng khinh.

"Nữ chính của《 Bạch trú chi thành 》, trong khoảng thời gian này, doanh thu phòng vé của mấy người thật tốt, bây giờ cô Giang cũng là nhân vật có danh tiếng, chắc là nhận được nhiều vai diễn lắm nhỉ?"

Giang Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn ông ta, miễn cưỡng cam chịu nói: "Ngài đừng trêu ghẹo tôi, ngài xem với dáng vẻ này của tôi, nào có đạo diễn nào coi trọng tôi chứ."

Người đàn ông kia lấy ra một tấm danh thiếp, nhích sang chỗ Giang Tinh Tinh, ngồi gần cô hơn rất nhiều.

"Tôi tên là Tiền Lạc Mã, đã từng quay bộ phim 《 Trò chơi thâm kín 》, 《 Chuyện chốn khuê phòng 》."

Giang Tinh Tinh cũng biết hai bộ phim này, đều là phim cấp ba tương đối nổi danh, sau đó ông ta chuyển sang quay phim truyền hình thối nát, nhưng thành tích lại không tồi, người cũng càng thêm bành trướng. Nghe nói danh tiếng của ông ta trong ngành rất không tốt, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, phóng viên đã chụp được ông ta cùng đủ nữ minh tinh ra vào khách sạn rất nhiều lần.

"Cô xem... Thật ra khuyết điểm trên mặt cô, chỉ cần vẽ chu sa là có thể che được, tôi cảm thấy cô rất hợp với phim cổ trang, đương nhiên không phải cổ trang chính kịch đâu." Lúc Tiền Lạc Mã nói chuyện, người đã đến gần cô thêm vài centimet.

"Ý đạo diễn Tiền là tôi chỉ có thể quay phim cổ trang cấp ba?"

Tiền Lạc Mã lộ ra nụ cười đáng khinh: "Biểu hiện của cô trong 《 Thái giám tổng quản thâm cung bí sự 》, tôi cảm thấy rất kinh ngạc."

Giang Tinh Tinh:...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chi Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bắt nạt

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vy

"Ai nói cô ấy không có chỗ dựa."

Giang Tinh Tinh quay đầu, lúc nhìn thấy Thương Giới, đột nhiên có cảm giác thế giới đang tối tăm, nay lại được ngênh đón ánh nắng.

Trái tim vốn đang phập phồng, khoảng khắc này cũng dần yên ổn.

Thương Giới đứng bên ngoài, anh mặc một chiếc áo khoác đen dài, quần áo hơi ướt, dáng người cao lớn, mái tóc dính vài giọt nước ảm ướt.

Ánh sáng bên trong chiếu xuống càng khiến làn da anh thêm trắng, ngũ quan sắc sảo, chiếc mũi thẳng, bờ môi mỏng, cả người như được điêu khắc tỉ mỉ.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô cùng tao nhã.

"Buông tay." Anh thần nhiên nói.

Tiền Lạc Mã bị dọa mất hồn, lập tức buông lỏng tay Giang Tinh Tinh.

Thương Giới kéo cô ra phía sau anh, con ngươi lạnh như băng liếc cô một cái, "Đã dặn không được uống rượu rồi."

"Em xin lỗi." Giang Tinh Tinh nép vào người anh, thấp giọng lầm bầm, "Sau này sẽ không như vậy nữa."

Nếu là trước kia, cấp dưới ngang bướng cố chấp không chịu nghe lời mình, Thương Giới sẽ không nương tay. Nhưng giờ phút này anh đang đối mặt với vợ của mình, cho dù cô không chịu nghe lời, anh cũng không thể ra tay mạnh mẽ được. Thương Giới im lặng một lát, giọng mềm lại, nói: "Lần sau không được vi phạm nữa."

Người bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nghiêm nhiên là bạn bè vô cùng thân thiết.

Thậm chí có khi còn là quan hệ thân mật hơn...Điều này khiến mọi người không thể tưởng tượng được.

Đó là Thương Giới đấy! Anh không gần gũi với phụ nữ, luôn trung một nụ cười nhạt với phái nữ, sao lại trở thành bạn bè với Giang Tinh Tinh mới ra mắt chưa được bao lâu?

Tiền Lạc Mã đã sớm như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh. Ông ta cẩn thận tới gần, run giọng nói: "Giám đốc Thương, tôi không ngờ cô Giang đúng là bạn của anh, nếu sớm biết, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám chạm vào cô ấy!"

Thương Giới dời mắt khỏi Giang Tinh Tinh, lúc nhìn sang Tiền Lạc Mã, ánh mắt dịu dàng không còn, như mũi tên nhọn...

"Đạo diễn Tiền, lá gan ông thật lớn."

Mồ hôi trên người Tiền Lạc Mã đổ xuống, "Không, tôi không dám đối đầu với giám đốc Thương, tôi chỉ là một kẻ nhỏ bé, không, không phải, thậm chí tôi còn không có tư cách so sánh với anh, anh coi tôi là không khí, tha cho tôi đi."

Thái độ nịnh bợ của Tiền Lạc Mã khiến cho đám đạo diễn xung quanh phải trợn trắng mắt.

Buổi tiệc này có rất nhiều đạo diễn tới, ít nhiều vẫn có phần thanh cao, loại người khúm núm nịnh bợ như Tiền Lạc Mã, chỉ khiến họ thêm khinh thường.

Giang Tinh Tinh biết Thương Giới đang có ý ra mặt thay cô, vì thế đứng sau lưng anh bổ sung một câu, "Ông ta còn nói em chỉ có thể đóng phim cấp ba."

Ngụ ý mau giết lão ta đi! Trả thù cho em!

Thương Giới quay đầu lại, thản nhiên nói: "Không phải em cam tâm tình nguyện đóng phim cấp ba sao?"

Giang Tinh Tinh...

Người đàn ông này đang nói cái gì vậy, lúc này phải theo ý cô, chuyện khác để về nhà nói sau!

Người phụ nữ của anh, tuy ở nhà anh có thể bắt nạt, nhưng không thể để người bên ngoài ức hiếp. Đây chính là suy nghĩ lúc này của Thương Giới, cho nên vị tư bản này lập tức nói, sau này hãy có ai đầu tư cho phim của Tiền Lạc Mã, tương đương với việc đối địch với cả tập đoàn Thương thị.

Thế lực của tập đoàn Thương thị chiếm hơn nửa giới giải trí, chỉ sợ không có một nhà đầu tư nào dám đắc tội Thương Giới, chuyện anh xử lý một đạo diễn nhỏ nhỏ chỉ là một cái nhấc tay.

Anh nguyện ra mặt vì Giang Tinh Tinh, cũng khiến cho tất cả đạo diễn ở đây thêm cân nhắc.

Giang Tinh Tinh là nữ diễn viên Thương Giới xem trọng, cho dù cô ấy không thể đóng phim, nhưng đám người họ cũng không dám ức hiếp cô.

Thương Giới đi ra khách sạn Thế Kỷ, Giang Tinh Tinh như cái đuôi nhỏ, ngoan ngoãn theo sát phía sau anh, "Anh Thương, anh đi chậm chút, em không theo kịp."

Cô đã uống rượu, lại đi giày cao gót, không đuổi kịp anh, còn suýt nữa vấp ngã.

Thương Giới dừng bước, Giang Tinh Tinh không kịp ngừng lại, trực tiếp đâm sầm vào lưng anh.

Người đàn ông này tập thể hình từ lâu, cả người cứng như thép.

Giang Tinh Tinh mất trọng tâm, ngã vào lưng anh, bám lấy thắt lưng anh.

"A..."

Thương Giới cảm giác hai thứ mềm mại như bông kia dán vào lưng mình rất rõ ràng. Huyết thái dương anh giật giật, nhanh tay kéo cô ra, để cô ổn định thân mình.

Cô mặc váy mỏng ôm sát vào cơ thể, cho nên khi Thương Giới ôm cô, có thể cảm nhận được vòng eo thon nhỏ.

"Anh Thương..." Giọng nói yếu ớt mảnh mai của cô khiến cả người anh cứng lại.

Thương Giới ổn định cơ thể, lập tức buông cô ra, bình thần nói: "Trong trường hợp này, cô một thân một mình say rượu, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp. Nếu tôi không tới kịp lúc, cô biết sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Giang Tinh Tinh ngơ ngác lắc đầu, trước kia cô chỉ là diễn viên quần chúng, không có cơ hội tham gia tiệc rượu lớn như vậy.

Thương Giới hơi cúi người, bình thần nhìn vào mắt cô, nói từng chữ: "Cô sẽ bị đàn ông mang đi, chuốc thuốc."

Giang Tinh Tinh biết vòng luẩn quẩn này hỗn loạn, nhưng cũng không ngờ Thương Giới lại nói nghiêm trọng như vậy, cô cười nói, "Anh Thương, anh đừng dọa em sợ, nơi này có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, ai có thể mang em đi được."

Thương Giới càng lạnh mặt, có rất nhiều nữ diễn viên, ban đầu cũng có suy nghĩ đơn thuần như vậy, nhưng có những lúc, không phải cứ nhiều người là sẽ an toàn, đã bị chuốc thuốc lại còn có rượu hỗ trợ, cho dù anh tình tôi không nguyện, cũng không thể theo ý mình là xong.

Nhưng anh không muốn nói mấy chuyện này với Giang Tinh Tinh, cặp mắt trong veo của cô khiến anh không đành lòng phá vỡ giấc mơ đáng thương mà cô vẫn kiên trì theo đuổi.

"Bây giờ cô là vợ của tôi, đã được pháp luật công nhận, cô biết điều này có nghĩa là gì không?"

Giang Tinh Tinh ngơ ngẩn lắc đầu.

"Có nghĩa là cô không thể hạ mình đi nịnh nọt những người đó, hôm nay họ chỉ xem cô là bạn tôi, có lẽ là tình nhân, vậy thì không sao. Nhưng nếu họ biết cô là vợ tôi, vậy tin tức ngày mai sẽ là gì đây, hả? "Phu nhân tập đoàn Thương thị bị đạo diễn phim cấp ba quấy rối!"

Thương Giới không nói tiếp nữa, chuyển sang chuyện khác, "Chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến danh dự của tôi, còn ảnh hưởng tới giá trị của tập đoàn Thương thị, mỗi giây mỗi phút cô phải sẽ giảm xuống, mà tất cả là do sự lỗ mãng của cô."

Anh nói rất nhiều, khiến Giang Tinh Tinh sững sốt, tuy cô không nghe hiểu hết, nhưng từ ánh mắt cùng giọng nói của anh, cô hiểu rằng mình đã phạm sai lầm lớn.

Một lúc sau, ánh mắt của cô phấp phồng.

Là một diễn viên, Giang Tinh Tinh muốn có nước mắt thì sẽ có nước mắt. Nhưng trong cuộc sống thường ngày, cô không thích khóc, bởi vì cô biết, nước mắt là vũ khí có sức sát thương cao nhất của một cô gái xinh đẹp, không phải của cô, cho nên cô không khóc.

Nhưng lời nói của Thương Giới thực sự khiến cô đau lòng.

"Lúc kết hôn, anh... anh chưa nói mấy chuyện này với em. Em xin lỗi, thật sự xin lỗi, em không biết mọi chuyện lại nghiêm trọng như vậy." Cô cúi đầu, ra sức giải thích với anh, rung rung nước mắt, "Anh Thương, xin lỗi. Hôm nay là do em không biết phải trái."

Đột nhiên Thương Giới nắm chặt tay áo.

Đáy lòng giống như có dã thú đang điên cuồng phản nộ, đánh mạnh vào cửa sát.

Anh bắt nạt cô ấy!

Anh không thể bắt nạt cô ấy!

Tôi cưới cô ấy về làm vợ, không phải để anh coi là phu nhân tập đoàn Thương thị chó má gì đó!

Thương Giới cảm giác trái tim đang bị lưỡi dao sắc bén xuyên qua, cô càng giải thích, anh càng khó chịu.

"Được rồi." Anh đặt tay lên vai cô, "Tôi nói hơi nặng lời."

Không phải hơi nặng, mà là rất nặng.

Giang Tinh Tinh hít mũi, vẫn còn nghẹn ngào, thật sự là bị ức hiếp, nhất định phải phát tiết hết ra.

Thương Giới lấy ống tay áo lau nước mắt cho cô, cúi xuống nhìn thẳng vào cô, "Đừng khóc nữa."

Trước kia anh chưa từng nhẹ nhàng như vậy, dỗ cô như dỗ con gái, "Tôi không muốn cô gặp chuyện không may, hiểu không?"

Vì thế Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gật đầu, "Hiểu."

"Tình tình của tôi không được tốt." Anh nói: "Làm phụ nữ khóc là do tôi không biết phép tắc, sau này tôi sẽ kiểm chế mình lại, cô cũng đừng khóc, như vậy tôi cũng rất khó chịu."

"Em sẽ không khóc." Giang Tinh Tinh nói, vẫn mang theo giọng mũi rất nặng, "Chỉ cần anh không mắng em."

Tình cô vốn mềm yếu, ai mắng cô, cô không hề tính toán, cũng không hé răng làm chuyện vô ích. Nhưng người đàn ông trước mặt là chồng của cô, những gì yếu ớt nhất của cô đều bày ra trước mặt anh, cũng chỉ bày ra với mỗi anh.

"Được rồi." Thương Giới nhẹ nhàng nói, "Tôi không mắng cô nữa, đừng khóc."

Giang Tinh Tinh không khóc nữa, lau mắt, sau đó cầm tay anh, "Vâng, em muốn về nhà."

Ngón tay của anh bị bàn tay mềm mại của cô nắm lấy, cảm giác như mình trở thành một người cha, đang nắm tay cô con gái nhỏ.

Nhưng anh cũng không buông tay cô ra.

...

Cần gạt nước hoạt động, bên trong xe yên ắng.

Lâm Xuyên nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu, hai người tự động ngồi cạnh hai bên cửa, Thương Giới im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đèn đường bên ngoài khiến ánh mắt anh mờ lung không rõ.

Mà Giang Tinh Tinh phía bên kia, dựa vào cửa xe ngủ gà ngủ gật, cái trán giống như chim gõ kiến, lên lên xuống xuống.

Lâm Xuyên muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ, vì thế anh ấy mở radio, muốn bật chút nhạc.

"Tiếp theo là anh Vương số 9809, anh yêu cầu bài hát "Người yêu thân mật [*]", dành tặng cho vợ của anh ấy. Anh ấy hy vọng vợ mình mãi như chú chim nhỏ vui vẻ, anh ấy nguyện làm gốc cây đại thụ che chở cho cô ấy, vì cô ấy chắn gió che mưa, chúng ta hãy mong cho vợ chồng anh Vương sẽ mãi tốt đẹp, cùng nhau vượt qua cuộc đời dài lâu..."

Giang Tinh Tinh mở đôi mắt đã mơ màng, Thương Giới nói: "Tắt, ồ."

Ngủ ý, không thấy phu nhân đang ngủ sao?

Vì thế Lâm Xuyên ngoan ngoãn tắt đài.

Gió lạnh ngoài cửa thổi vào, Giang Tinh Tinh rùng mình, ôm lấy khuỷu tay theo bản năng.

Trên người cô chỉ mặc chiếc váy mỏng manh, giờ phút này thu mình lại, bộ phận phía trước càng thêm nhô cao rõ ràng, phong cảnh trước ngực trùng trùng điệp điệp, anh không nhìn được, nhìn nhiều thêm hai lần.

Giang Tinh Tinh hắt xì, che miệng lại.

Lúc này, đột nhiên một chiếc áo khoác màu đen được choàng lên người cô, trên áo vẫn còn hơi ấm của anh.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Thương Giới, chiếc áo sơ mi bên trong vừa vặn với người anh, anh chăm chú nhìn cô tay áo, không nhìn cô.

"Anh Thương, em không lạnh." Cô vừa nói xong thì hắt xì một cái.

Thương Giới nhắm mắt lại, bắt đầu chớp mắt, vì thế Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn mặc áo khoác của anh vào, áo khoác rộng thùng thình, vóc dáng cô lại nhỏ xinh, ống tay áo dài hơn tay cô một khoảng, cô phải khó khăn vươn tay lên, xắn tay áo lại cho vừa.

Quanh thân đều là hơi thở của anh, rất nhẹ nhàng thoải mái, quần áo cũng tràn ngập mùi hương của anh, vô cùng ấm áp.

Vì thế, Giang Tinh Tinh dịch tới chỗ Thương Giới, thấy anh không để ý, cô liền tựa vào anh.

Lâm Xuyên lịch sự bật màn che, để lại không gian cho hai người.

Giang Tinh Tinh nhẹ nhàng gồng đầu lên vai Thương Giới, Thương Giới chậm rãi mở mắt, lông mi dài run rẩy, liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Cô giống như con mèo rúc vào người anh, nhỏ bé tựa vào vai anh, mặt mày mềm mại, không có chút nào gọi là cố ý hay nịnh nọt, cô hoàn toàn coi anh là chồng mình, ý lại, còn có phần tín nhiệm anh.

Thương Giới vẫn còn cảm thấy hối tiếc vì những lời vừa nãy, những lời này chỉ để cô biết khó mà lui, không phải thực sự muốn tổn thương cô.

Nhưng người phụ nữ này không như anh nghĩ, chủ động xin lỗi anh, giờ lại lẳng lặng tựa vào vai anh, coi anh là nơi chắn gió che mưa của cô.

Thương Giới có thể cảm nhận rõ ràng, người phụ nữ này cần anh, bất luận là về mặt kinh tế hay tình cảm.

Từ nhỏ, Thương Giới đã bị vị trí và hoàn cảnh ảnh hưởng đến giá trị quan, trong một dòng họ giàu có, em họ anh họ, dòng thứ hay dòng chính, có là người thân cũng sẽ cạnh tranh.

Đâu đâu cũng là nguy hiểm cần bận tâm, chỉ khi lớn mạnh mới có thể tự lập, chỉ khi lạnh lùng mới có thể bảo vệ mình, chỉ cần chiến thắng, tất cả những tình cảm vô dụng đều nên bị khắc chế và vứt bỏ.

Mà lúc người phụ nữ này tựa vào anh, khiến anh có cảm giác chưa từng có, cảm giác được người khác ý lại, nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

Hai mươi phút sau, xe đậu trước cửa biệt thự Vọng Giang, Giang Tinh Tinh đã tựa đầu vào vai anh ngủ say, cho nên Thương Giới không có ý định xuống xe.

Lâm Xuyên quay đầu nhìn anh, Thương Giới cho anh ấy một ánh mắt, ý bảo đừng có lên tiếng.

Nhưng chú chó vàng trong nhà lại nghe được tiếng xe ô tô, đứng cạnh cửa sổ sát đất, kích động sủa to "gâu gâu".

Giang Tinh Tinh mở mắt, phát hiện mình dựa vào vai Thương Giới mà ngủ, có chút ngượng ngùng, nhanh chóng xuống xe, chú chó vàng nhảy bổ vào người cô, vô cùng cao hứng mà thè lưỡi, đi xung quanh cô.

Cô sờ bộ lông mượt mà do vừa được tắm của nó, vui mừng quay đầu nhìn Thương Giới, "Anh đồng ý cho nó vào nhà à?"

Thương Giới giả bộ không biết, quay đầu trách móc quản gia, "Ai cho chó vào nhà?"

Quản gia:...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không nữ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đồng tử của Thương Giới bỗng nhiên co lại, cảm giác được cánh môi mềm mại của cô dịch chuyển nơi môi anh, chậm rãi mút vào, mà anh thì không dám cử động, tùy ý để cô vụng về hôn anh.

Đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời anh bị một cô gái hôn môi, cái hôn tỉ mỉ, mềm mại... Như thế.

Trong đầu Thương Giới như có tia lửa do sét đánh, cảm giác mình tựa như một người máy bị trục trặc, mỗi một bộ phận trên cơ thể hoàn toàn không thể nhúc nhích, càng không có chút sức lực đẩy cô gái trước mặt ra.

Nhưng mà, cũng không phải tất cả bộ phận đều không có phản ứng.

Giang Tinh Tinh ôm má anh, hôn anh khoảng ba phút, chớp mắt, nhìn người đàn ông đã hoàn toàn hóa đá trước mặt, tự mình lẩm bẩm: “Anh không hôn lại em à?”

Cô còn muốn anh hôn lại!

Thương Giới nghẹn họng, gian nan mà nuốt một ngụm nước bọt.

Trong bóng đêm, cô gái rừ mắt, ngáp một cái: “Không hôn thì thôi.”

Thương Giới:...

Thương Giới im lặng, không cử động, thất thần trong chốc lát.

Lúc này mũi chân trắng trẻo của Giang Tinh Tinh đã duỗi đến, đá vào hông anh: “Anh mau ra ngoài đi, em buồn ngủ.”

Thương Giới:...

Vị phu nhân trẻ tuổi của anh, tốc độ thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả tốc độ thay đổi của thời tiết, không phải còn muốn... Còn muốn làm gì đó với

anh sao!

Sau khi Thương Giới rời khỏi, Giang Tinh Tinh chui vào ổ chăn, nương theo cảm giác say, ngủ rất sâu, cho nên cũng không biết đêm qua Thương Giới vọt đi tắm nước lạnh vài lần.

Sáng hôm sau, cô mơ màng mở mắt, vuốt lại đầu tóc lộn xộn, đi xuống cầu thang.

Không khí trong phòng khách vô cùng nghiêm túc, Thương Giới đã mặc quần áo chỉnh tề từ sớm, áo sơ mi trắng không chút cầu thả dán sát vào nửa người trên hoàn mỹ của anh, anh tựa vào sofa, đầu ngón tay thon dài cầm một tập tài liệu.

Giang Tinh Tinh chú ý, trong nhà còn có một người đàn ông xa lạ, anh ta ngồi ở chiếc ghế bên cạnh Thương Giới, khoảng ba mươi tuổi, tây trang giấy da, mang mắt kính gọng vàng, ngồi nghiêm chỉnh, trong tay cầm một cặp công văn màu đen.

Thấy Giang Tinh Tinh xuống, Thương Giới hất cằm, thông dong nói: “Ăn sáng trước đi.”

Trên bàn cơm trong phòng ăn để sữa bò nóng hổi, đồ ăn kèm và bánh mì nướng, Giang Tinh Tinh vừa muốn đi qua, Thương Giới đã nói: “Quên đi, cô lên thay quần áo trước đã.”

Giang Tinh Tinh vòng lại từ bàn ăn, ngoan ngoãn lên lầu lần nữa.

Cô không ngờ trong nhà sẽ có khách, cho nên ăn mặc rất tùy ý.

Thương Giới nhìn bóng dáng cô lên lầu, vấy hai dây bó sát màu trắng, bao lấy cánh mông tròn trịa, ngay cả áo ngực cũng chưa mặc đã đi ra, thật sự xem nơi này là nhà mình sao?

Giang Tinh Tinh thay một chiếc áo đi kèm với chân váy dài, đến bàn ăn cầm một miếng sandwich, lén nhìn về phòng khách.

Từ cuộc thảo luận giữa Thương Giới và người đàn ông kia, Giang Tinh Tinh mơ hồ nghe thấy hai chữ “ly hôn”.

Là... Luật sư sao?

Giang Tinh Tinh thất thần nhai sandwich, ngơ ngẩn, ăn mà không biết mùi vị gì, trong lòng có dự cảm không tốt, dứt khoát ăn vài miếng rồi không ăn nữa.

“Ăn xong rồi?” Thương Giới hỏi.

“Ừ.” Giang Tinh Tinh đến bên bàn, ngồi xuống sofa cạnh Thương Giới.

Thương Giới giới thiệu với Giang Tinh Tinh: “Vị này chính là luật sư riêng của tôi, anh Tôn.”

Người đàn ông kia gật đầu với Giang Tinh Tinh: “Xin chào cô Giang, tôi họ Tôn.”

Giang Tinh Tinh lễ phép đáp lại: “Chào luật sư Tôn.”

“Cô Giang, anh Thương mời tôi đến đây là để thương lượng hợp đồng ly hôn với cô, đương nhiên anh ấy cũng đã nói ý của cô với tôi, cô không muốn ly hôn, đúng không?”

Giang Tinh Tinh chớp mắt, nhìn Thương Giới, không nhìn ra được cảm xúc gì từ con người bình tĩnh lạnh nhạt của anh.

“Tôi đồng ý ly hôn.”

Giang Tinh Tinh vừa nói ra, Thương Giới đã nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt có sự kinh ngạc.

Sao lúc này lại đồng ý dứt khoát như thế, không phải khi trước chém như đinh chặt sắt, nói không ly hôn, cả đời cũng không ly hôn sao?

Luật sư lập tức nói: “Vậy thì tốt, chúng ta sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái, anh Thương đồng ý chi ba chục triệu, hơn nữa chiếc vòng cổ Ác ma chi đồng trị giá hai chục triệu kia, làm phí bồi thường cho cô, nếu cô không có dị nghị gì thì ký tên vào tờ giấy thỏa thuận ly hôn này.”

Giang Tinh Tinh nhìn tờ giấy thỏa thuận ly hôn lạnh như băng, cầm lấy bút.

Cô biết, những việc này không phải cô cứ kiên trì là được, Thương Giới có thể khiến tập đoàn Thương thị trở thành mũi nhọn của ngành sản xuất chỉ trong mấy năm ngắn ngủn, thủ đoạn cao thâm thế nào, sao anh lại chịu để một người phụ nữ như cô “cắn chặt không chịu buông”, anh có quá nhiều biện pháp với cô, so với vất vả giữ cũng không xong, không bằng tự mình buông tay, rồi đi còn tiêu sái hơn. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, cứ xem như là một giấc mơ đi.

Mà giây phút này, Thương Giới lại đột nhiên luống cuống, anh biết cảm xúc này không thuộc về chính anh, mà là đến từ tên nào đó trong phòng tối, anh cường bạo mình nhắm mắt lại, hít sâu, áp cảm xúc mãnh liệt này xuống.

“Tôi ký ở đâu?” Giang Tinh Tinh hỏi luật sư.

Luật sư Tôn chỉ một chỗ trống trên hợp đồng: “Chỗ này.”

“Anh Thương không ký tên trước sao?”

“Chờ cô ký xong, anh Thương sẽ chính thức ký.”

Giang Tinh Tinh gật đầu, thầm nói chuyện này còn chú ý đến ưu tiên phụ nữ sao.

Đôi tay nắm bút của cô hơi run, nhưng lúc đang muốn đặt bút, Thương Giới đột nhiên mở miệng: “Vói phần bồi thường đó, cô Giang còn có vấn đề gì không?”

“Hả?”

Anh nhìn cô, bình tĩnh nói: “Nếu không hài lòng, có thể thương lượng tiếp, hoặc là nâng số tiền lên, dù sao thì cũng là tôi trêu chọc cô Giang trước.”

Giang Tinh Tinh nói: “Năm chục triệu đối với anh Thương mà nói, có lẽ cũng không tính là con số gì lớn, nhưng đối với em mà nói, nó lại là con số mà em không dám tưởng tượng, em cảm thấy... thật ra một ngàn vạn là đủ rồi, em có thể dùng này số tiền này để trùng tu đoàn kịch.”

Luật sư Tôn nhìn hai người này, cảm thấy kỳ lạ, trước kia khi tiếp xúc với trường hợp ly hôn, vợ chồng hai bên đều cắn chặt con số mong muốn, tuyệt đối không chịu nhả ra, anh ta còn chưa từng thấy ai chủ động tăng tiền cho đối phương, mà người nhận còn ngại nhiều quá.

Tình cảm giữa hai vợ chồng này tốt như vậy, sao lại ly hôn?

Đương nhiên, anh ta chỉ yên lặng nói trong lòng, vẫn làm ra dáng vẻ của một luật sư nghiêm túc chuyên nghiệp.

Thương Giới trầm ngâm một lát, nói: “Chuyện đoàn kịch tôi sẽ suy xét bỏ vốn trùng tu, còn số tiền này, là tôi tặng riêng mình cô.”

Giang Tinh Tinh không thể nào không cảm động: “Anh Thương, anh thật sự quá tốt với em.”

Ngón áp út bàn tay trái của Thương Giới vô ý thức cong lại.

Không, anh không tốt, anh không hề tốt đẹp chút nào, anh làm tổn thương một cô gái trong sạch, không chỉ làm tổn thương cơ thể cô, mà còn làm tổn thương tình cảm của cô.

Lúc này, chú chó lông vàng ngoài cửa sổ sủa ầm ầm dưới ánh mặt trời, móng trước ghé vào vòng bảo hộ, kêu ‘gâu gâu’ hai tiếng với hai người, sau đó là ‘hự cườ’ lấy lòng anh.

“Anh Thương, sau khi ly hôn, Đại Mao có thể đi theo anh không, trước kia nó đi theo em no bữa này đói bữa kia, chịu không ít khổ, trong nhà anh có sân vườn đẹp đẽ, còn có chuồng chó xa hoa, em muốn... Có thể xin anh để nó ở lại không, nó ngoan lắm, sẽ không làm ầm đến anh đâu.”

Thương Giới nhìn về phía chú chó lông vàng ngoài sân: “Tôi cảm thấy nên hỏi ý kiến của nó xem, có lẽ nó cũng không để ý đến hoàn cảnh quá khứ, dù sao thì chó không chê nghèo khổ, nó rất ý lại vào cô.”

“Không sao, chỉ cần có cơm ăn, cho nó ăn mấy ngày nó liền quen thôi, nó sẽ quên em.”

Luật sư Tôn nhàu mày, cho nên vừa rồi hai người còn khách khí bàn chuyện kinh tế, giờ lại bắt đầu đẩy “con” sao?

Anh ta chưa từng thấy vụ ly hôn nào thoải mái nhẹ nhàng thế này.

Cuối cùng Thương Giới vẫn đồng ý để Đại Mao ở lại, Giang Tinh Tinh ngẫm nghĩ, không có vấn đề gì nữa, vì thế cầm lấy bút, định ký tên trên giấy.

“Chờ đã.” Lần này người mở miệng vẫn là Thương Giới.

Ngay cả luật sư Tôn cũng không nhịn được mà nhìn anh, dong dong dài dài, hoàn toàn không giống tác phong sắc bén ngày thường của Thương Giới.

“Cô suy xét thêm một chút, điều kiện có thể tăng thêm.”

Ngay cả Lâm Xuyên bên cạnh cũng nhìn ra, điều Thương Giới đang chờ là Giang Tinh Tinh có thể tàn nhẫn mắng chửi anh, không mắng chửi thì không được tự nhiên, đây là... Lương tâm bất an sao?

“Anh Thương, thật sự không cần đâu.” Giang Tinh Tinh bảo trì sự khách khí: “Điều kiện đã rất hậu đãi rồi.”

“Vậy cô ký hợp đồng với công ty quản lý dưới trướng tập đoàn Thương thị đi, tôi nâng đỡ cô, cô muốn đóng vai gì cũng được.”

Giang Tinh Tinh:...

Luật sư Tôn:...

Lâm Xuyên:...

Về mặt của Thương Giới vừa nghiêm túc vừa chân thành.

Luật sư Tôn: “Anh Thương, đây là chuyện khác, chúng ta xử lý hợp đồng ly hôn trước.”

Ánh mặt lạnh lẽo của Thương Giới quét qua anh ta, luật sư Tôn cảm giác mình như là bị dao quét qua, lập tức im lặng.

Giang Tinh Tinh cầm bút, ký xuống chữ thứ nhất trong tên mình, kiểu chữ mạnh mẽ mà rõ ràng.

Thương Giới chậm rãi nhắm mắt lại, biết đại cục đã định, không thể vặn hỏi, nhưng mà... Cũng tốt.

Khiến cho tất cả trở về quỹ đạo vốn có, anh và cô vốn là hai đường thẳng song song, không nên có bất cứ giao thoa gì.

Nhưng mà đúng lúc này, cửa nhà đột nhiên bị mở ra, Mai Ngọc với bộ đồ sườn xám cổ điển đột nhiên đi đến, cao giọng nói: “Nghe nói con trai tôi kết hôn, sáng sớm đến đây xem con dâu mới, đây là... Đang nói chuyện gì thế?”

Mai Ngọc lập tức đi tới, ngồi giữa Thương Giới và Giang Tinh Tinh, tùy tay cầm lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn trên bàn.

“Ôi chào, tân hôn còn chưa hết nóng, hai đứa đã bàn chuyện ly hôn.”

Giang Tinh Tinh không biết nên đáp lại thế nào, nhìn Thương Giới xin giúp đỡ.

Thương Giới bình tĩnh nói: “Mẹ, tình huống hiện tại của con không thích hợp để kết hôn.”

Mai Ngọc liếc anh một cái, thông dong nói: “Con không thích con bé à?”

Giang Tinh Tinh nhìn sắc mặt khó coi của Thương Giới, trong lòng thầm nói chỉ sợ trên đời này, cũng chỉ có mẹ ruột mới dám chặn họng anh như thế.

“Không phải là vấn đề con có thích hay không, với tình trạng bây giờ của con, không thích hợp để ở với phụ nữ.”

“Tình trạng của con là sao, mẹ thấy so với những thế gia công tử ăn chơi đàng điếm làm bấy xung quanh, con đàng hoàng hơn nhiều, có một người phụ nữ ở nhà, tốt xấu gì cũng có thể tinh tâm, mẹ cảm thấy cô Giang rất không tồi, dù dằng dặc ý, sẽ là vợ tốt của con.”

Mai phu nhân xoay người nắm tay Giang Tinh Tinh: “Thành thật nói cho mẹ biết, con tự nguyện kết hôn với con trai mẹ phải không?”

Đôi mắt hạnh của Giang Tinh Tinh chớp chớp, sau đó thành khăn chân thành tha thiết gật đầu.

“Vậy con muốn ly hôn với nó không?”

Giang Tinh Tinh lên nhìn Thương Giới, Thương Giới mắt tự nhiên quay mặt đi.

Vì thế Giang Tinh Tinh lắc đầu, nói ra lời trong lòng: “Thật... thật ra con không muốn ly hôn, nhưng con cũng không hy vọng anh Thương phiền lòng, bây giờ có rất nhiều người thích độc thân, sợ hôn nhân, nếu người khác thay anh ấy đưa ra lựa chọn, mà anh ấy vừa tỉnh lại đã bị bức bách tiếp thu một người vợ xa lạ, cũng không có chút tình cảm, con cảm thấy chuyện này với anh ấy mà nói là không công bằng.”

Thương Giới nắm chặt tay, xa lạ, không có chút tình cảm, mấy chữ này tựa như tàn thuốc nóng bỏng, hắt vào lòng anh, để lại một làn khói màu đen.

Điều Giang Tinh Tinh nói là xuất phát từ đáy lòng, nguyên nhân là vì thế, Thương Giới mới cảm thấy khó nghe.

Mai phu nhân chuyển hướng sang Thương Giới, bình thần hỏi: “Quyết tâm muốn ly hôn?”

Thương Giới không trả lời, vì thế Mai phu nhân cất cao giọng: “Luật sư Tôn, anh về trước đi, hôm nay tôi ở đây, không ly hôn được.”

Luật sư Tôn khó xử nhìn Thương Giới, cho đến khi Thương Giới im lặng gật đầu đồng ý, anh ta mới thu thập tài liệu trên bàn, chuẩn bị rời đi.

“Thỏa thuận ly hôn đã ký một nửa này...”

Mai Ngọc nói: “Xé đi.”

Vì thế Thương Giới ngoan ngoãn cầm lấy hợp đồng, “xoẹt” một tiếng xé thành hai nửa.

Giang Tinh Tinh thầm nói, người đàn ông đứng trên đỉnh đế quốc thương nghiệp, làm mưa làm gió, trên đời này chỉ sợ không ai có thể chế ngự được anh, nhưng ở nhà, anh đứng là nghe lời mẹ nói, không biết tương lai có nghe lời vợ nói hay không.

Mai Ngọc kéo tay Thương Giới và Giang Tinh Tinh, nắm lại với nhau, vui mừng mà nói: “Đúng là không ngờ, lúc còn sống có thể nhìn thấy thẳng con chết tiệt kết hôn, mẹ còn cho là cả đời cũng không đợi được.”

Thằng con chết tiệt.

Giang Tinh Tinh bắt giác cười thành tiếng, thấy vẻ mặt của Thương Giới thì vội vàng nhin cười.

Tay Thương Giới cứ bị mẹ kéo như thế, đặt ở phía trên mu bàn tay Giang Tinh Tinh, anh có thể cảm nhận rõ ràng, mu bàn tay cô lạnh lẽo tinh tế, bắt giác hơi nắm lại, cầm tay cô.

Trong chớp mắt khi anh nắm tay, Giang Tinh Tinh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, Thương Giới không đối diện với cô, mắt tự nhiên dời mắt về nơi khác.

Vất vả mới tiến được Mai Ngọc, luật sư Tôn cũng ra về, trong nhà chỉ còn hai người Giang Tinh Tinh và Thương Giới, có màn não loạn sáng sớm này, hai người ngồi một chỗ, không khí hơi xấu hổ.

Giang Tinh Tinh nhìn thỏa thuận ly hôn đã bị xé thành hai nửa trên bàn, hỏi: “Anh Thương, vậy chúng ta phải làm sao?”

Thương Giới đứng dậy, mặt không biểu tình mà nói: “Tôi không hy vọng mẹ tôi đau lòng, chúng ta tạm thời... Lấy danh nghĩa vợ chồng sống một thời gian, chờ bà ấy có thể tiếp nhận rồi nói sau.”

Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn gật đầu.

Thương Giới nhủ mảy, hỏi: “Từ đầu đến cuối toàn là tôi nói cái gì, cô theo cái đó, chính cô không có suy nghĩ gì sao?”

Giang Tinh Tinh ngẩn người: “Suy nghĩ của em?”

“Cô muốn tự do, hay muốn ở lại bên cạnh tôi, sống cuộc sống như trước kia, tôi sẽ không miễn cưỡng.”

Giang Tinh Tinh vô cùng tự nhiên mà nắm bàn tay trắng trẻo thon dài của Thương Giới: “Nếu để em lựa chọn, đương nhiên là ở bên cạnh anh rồi.”

Thương Giới đột nhiên cảm giác trong lòng nóng lên, nhịp tim không chịu khống chế mà tăng nhanh.

“Tự trọng một chút.”

“Được rồi, tự trọng.” Giang Tinh Tinh bỏ tay anh ra, đưa áo khoác tây trang cho anh: “Mau đi làm đi, đừng đến muộn.”

“Ừ.”

Lâm Xuyên đã mở cửa xe, chờ trong sân.

Lúc đẩy cửa, Thương Giới quay đầu nói: “Đi đây.”

Giang Tinh Tinh đến bên cạnh, nhón chân hôn cằm anh: “Tạm biệt.”

Thương Giới...

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cho đến khi ngồi lên xe, Thương Giới vẫn còn mơ mơ hồ hồ chưa phục hồi tinh thần.

Lâm Xuyên nhìn Thương Giới qua kính chiếu hậu: “Đại tổng, anh cười.”

“Cậu nhìn lầm rồi.”

Lâm Xuyên vô cùng chắc chắn: “Tôi không nhìn lầm, anh cười thật mà.”

Thương Giới lười biếng ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn cửa kính, âm thanh lạnh lùng nói: “Không muốn làm việc nữa phải không?”

Lâm Xuyên...

Là tôi mù.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Quyến rũ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh đi casting vài bộ phim khác, nhưng tất cả đều thất bại, lí do từ chối giống hệt lúc trước, không hề thay đổi, đương nhiên Giang Tinh Tinh đã quen, cho nên không có cảm giác mất mát.

Sáng nào Thương Giới cũng thấy cô tràn đầy năng lượng ra ngoài, tuy không có tin tức tốt, nhưng cũng may là cô luôn vui vẻ, không hề nhụt chí.

Sáng sớm tại văn phòng, trước khi bắt đầu cuộc họp, Thương Giới gọi cho Lâm Xuyên, "Gần đây có bộ phim điện ảnh hoặc truyền hình nào cần tuyển diễn viên không?"

Năm phút sau, Lâm Xuyên gọi lại cho Thương Giới, "Có một bộ web drama được chuyển thể từ tiểu thuyết thanh xuân thần tượng 《Điềm Chanh》, đang tuyển nữ số một."

"Phim thanh xuân thần tượng?"

"Đúng vậy, là câu chuyện tình yêu thời đại học, cho nên nam, nữ diễn viên đều cần nhan sắc và danh tiếng."

"Bảo tổ biên kịch gửi giấy mời cho cô ấy."

"Vâng."

Lâm Xuyên không hỏi nhiều, đương nhiên biết "cô ấy" trong miệng Thương Giới chính là phu nhân của anh.

"Vậy... có cần can thiệp hoặc nói trực tiếp với họ đây là ý của anh không?"

Thương Giới im lặng một lát, nói: "Không cần, chỉ cần cho cô ấy một cơ hội thử vai thôi."

Lâm Xuyên im lặng gật đầu, anh ấy biết, xưa nay đại tổng vốn thẳng thắn, công tư phân minh, dù chỉ là một cái nhấc tay, anh cũng không làm bậy như nhị tổng, tùy tiện cho không vai diễn trong 《Bạch trú chi thành》.

Thật may là Giang Tinh Tinh diễn rất tốt, khiến đạo diễn vừa lòng, nếu không sẽ có tin đồn nhà đầu tư tự tay hủy đi tác phẩm xuất sắc của mình.

Hai nhân cách đều có chỗ tốt, lúc nhân cách thứ hai xuất hiện, có thể khiến cho mọi người xung quanh thoải mái, sẽ không giống nhân cách thứ nhất, từng giờ từng phút đều trong trạng thái căng thẳng.

Nhưng nói đến việc chấp hành và ra quyết sách, nhân cách thứ nhất lại tốt hơn.

Vì thế Giang Tinh Tinh ngoài ý muốn nhận được lời mời thử vai của tổ biên kịch bộ phim 《Điềm Chanh》.

《Điềm Chanh》là bộ phim được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết vô cùng hot trên internet, lấy bối cảnh là trường đại học, cô sinh viên A Chanh nặng 150 cân (75kg) yêu thầm đàn anh Ôn Dĩ Nhiên. Vì để Ôn Dĩ Nhiên có thể liếc mắt nhìn mình, cô ấy liều mạng giảm cân. Trong quá trình này, người bạn thanh mai trúc mã của A Chanh – Hạ Giới vẫn luôn ở bên cô ấy, giúp cô ấy vạch ra kế hoạch theo đuổi đàn anh Ôn Dĩ Nhiên.

Trải qua biết bao khó khăn gian khổ, A Chanh chiến thắng, thành công giảm béo, cũng dần hiểu được tấm lòng của Hạ Giới, từ chối lời tỏ tình của Ôn Dĩ Nhiên, băng lòng ở bên Hạ Giới.

Đây là câu chuyện vị hóa thiên nga vô cùng xưa cũ, đồng thời cũng là câu chuyện thanh mai trúc mã tu thành chín quả, tuy vậy tác giả dùng ngòi bút mới mẻ cùng lối viết tự sự, vẫn khiến cho câu chuyện đạt được sức hút, không chỉ hot trên Internet, mà còn lấy được bản quyền bản điện ảnh và truyền hình.

Giang Tinh Tinh đọc kịch bản của buổi thử vai nữ số một, lúc này là sau khi A Chanh biết được đàn anh Ôn Dĩ Nhiên thích cô gái khác, trái tim đóng băng, bắt đầu say xỉn uống rượu, khóc lóc thê thảm.

Lúc trợ lý tổ biên kịch xem hồ sơ của Giang Tinh Tinh, đánh giá cô rất kĩ càng, Giang Tinh Tinh vén tóc ra đằng sau, lộ ra vết sẹo giữa trán.

Cô không định giấu đi, dù sao thì chẳng ai cũng biết.

Người trợ lý cũng chú ý đến vết sẹo trên mặt cô, thấp giọng nói với đồng nghiệp bên cạnh, "Cô gái kia là ai nhét vào thế, mặt có khuyết điểm như vậy, sao có thể đóng vai nữ số một?"

"Không biết, là người của đạo diễn chỉ đạo xuống."

"Khuôn mặt này, thật sự là... Giờ đi tìm quan hệ cũng không biết nhìn vào tình hình thực tế, còn có thể cứng rắn nhét người vào tổ biên kịch."

Người trợ lý cũng không khách khí, trực tiếp nói với Giang Tinh Tinh, "Cô Giang, thật là ngại quá, chúng tôi tuyển được nữ số một rồi."

Giang Tinh Tinh ngập ngừng một lát, vẫn không muốn từ bỏ, hỏi: "Có vai diễn phối hợp nào khác không?"

"Tạm thời không có, không biết sau này có thay đổi gì không, tóm lại cô cứ về trước chờ thông báo đi."

Nói thế này, Giang Tinh Tinh cũng hiểu là không được diễn, lúc rời khỏi phòng phỏng vấn, trong lòng có phần mất mát.

Mà lúc này, căn phòng khép hờ bên cạnh vang lên một giọng nói...

"Không được, tất cả đều không được, quá cứng, các cô không thể diễn vậy được, ăn uống say xỉn quá mức thì sao. Ăn, phải ăn thật mạnh cho tôi!"

"Đạo diễn, nếu theo lời cô nói, vậy thì quá phá hủy hình tượng rồi."

"Đúng vậy, diễn như thế không ổn đâu, sẽ khiến người xem không thích, trông quá xấu."

Đạo diễn lại nói: "Các cô đi đóng phim, nhân vật chính A Chanh là một người béo nặng 150 cân, bởi vì thất tình, ăn uống quá mức, nếu các cô để ý hình tượng trên màn ảnh của mình, sao còn tới đây thử vai?"

Giang Tinh Tinh tò mò nhìn vào trong phòng, trên bàn đầy đồ ăn vặt đủ nhãn mác, màu sắc rực rỡ, còn có mấy món dầu mỡ và nước uống...

Trên sofa có mấy cô gái cao gầy, dáng vẻ xinh đẹp đang ngồi, hẳn là diễn viên tới thử vai A Chanh.

Trong đó lại còn có Tống Kiều Kiều.

Trước đây khi diễn bộ phim《Thái giám tổng quản thâm cung bí sự》, Tống Kiều Kiều và Giang Tinh Tinh cùng diễn vai cung nữ, cô ta luôn nói mấy lời chanh chua, cạnh tranh với cô. Giang Tinh Tinh không so đo với cô ta, sau này cũng không nghe gì về Tống Kiều Kiều, không ngờ tới đây lại gặp được cô ta.

Cô ta cũng tới đây thử vai A Chanh.

Nữ đạo diễn nói: "Tôi cho các cô một cơ hội cuối cùng, diễn thật tốt cho tôi, nếu không diễn được thì không cần ở đây lãng phí thời gian của tôi nữa."

Tống Kiều Kiều là người đầu tiên, cô ta ngồi trên ghế sofa, rút một tờ khăn giấy, khóc thút thít một lúc, sau đó xé gói khoai tây chiên ra, miệng anh đào giống như miệng thỏ vậy, run rẩy nuốt miếng khoai, vừa ăn vừa khóc như mưa, nhìn rất điềm đạm đáng yêu.

Giang Tinh Tinh lắc đầu, trông cô ta giống như bình hoa di động vậy.

Một người khác cũng lắc đầu là nữ đạo diễn, xem ra cô ấy đã vô cùng thất vọng, bởi vì mấy diễn viên còn lại không thể khiến cô ấy hài lòng, hoặc là diễn rất cứng, hoặc là diễn quá lố, đều không đạt được cái hồn của nhân vật này.

Mấy cô gái này rất xinh đẹp, nhưng diễn rất chán, không thể nói là chán, căn bản là họ không biết diễn.

"Nếu các cô chú trọng dáng vóc của mình như vậy, diễn không tới, vậy thì đừng gọi mình là diễn viên, nên đi làm diễn viên múa." Nữ đạo diễn thất vọng, xoay người rời đi, "Hôm nay cứ vậy đi."

Giang Tinh Tinh thấy cô ấy đi ra, vội đứng sang một bên, nhường đường.

Cô biết đạo diễn này, tên là Hứa Tây Vi, trước kia cũng là một diễn viên, có rất nhiều tác phẩm lớn, thuộc dạng diễn viên nhờ thực lực mà nổi tiếng, hơn nữa rất am hiểu đề tài thanh xuân vườn trường, mấy năm qua đạo diễn rất nhiều tác phẩm xuất sắc.

"Đạo diễn Hứa!" Lúc cô ấy sắp đi ra, Giang Tinh Tinh đuổi theo gọi cô ấy, "Xin chào đạo diễn Hứa, tôi... tôi tên là Giang Tinh Tinh, tôi tới thử vai nữ số một."

Hứa Tây Vi đánh giá Giang Tinh Tinh, hỏi: "Giang Tinh Tinh chính là... người trợ lý Lâm giới thiệu?"

Trong chốc lát, Giang Tinh Tinh không kịp phản ứng, "Ài..."

"Sao giờ cô mới tới, hiện tại đã xong rồi."

"Vừa rồi..."

"Thôi không sao, dù sao cũng chưa tìm được nữ diễn viên thích hợp, nếu cô đã tới rồi thì qua đây thử vai đi."

Hứa Tây Vi dẫn Giang Tinh Tinh tới giữa, mấy nữ diễn viên còn chưa đi, Tống Kiều Kiều vừa thấy Giang Tinh Tinh, trong mắt có sự khinh thường, khoanh tay trước ngực, muốn xem cô diễn thế nào.

Hứa Tây Vi: "Bắt đầu, action!"

Giang Tinh Tinh nhập vai trong nháy mắt, nhào đến chỗ đóng đồ ăn, cô không ngồi trên ghế sofa mà trực tiếp ngồi dưới đất, bần thần một lúc lâu, dáng vẻ kinh ngạc, ánh mắt đại ra không có tiêu cự, mà lúc sau, cô chậm rãi thò tay ra, lấy gói khoai tây chiên gần mình nhất.

Đầu ngón tay cô dừng lại vài giây, ánh mắt đau thương, cũng vô cùng quyết tuyệt, xé gói ra, liên tục nhét khoai vào miệng.

Nhưng cô không hề khóc.

Con người một khi đã vô cùng đau đớn, bị thương tột cùng, không thể nào khóc nổi.

Vì muốn được Ôn Di Nhiên chú ý, A Chanh giảm cân trong một tháng. Ngày nào cũng rèn luyện, sáng sớm ra ngoài chạy sáu km, cả ngày ăn canh cải trắng luộc, không chạm tới một miếng thịt nào, mỗi buổi sáng lại vì đói mà tỉnh giấc.

Cố gắng trả giá như vậy, thế mà Ôn Di Nhiên đã có người mình thích, trái tim cô ấy vô cùng bị thương, tuyệt đối không thể đơn giản nói khóc là khóc được.

Bởi vậy, Giang Tinh Tinh không khóc, cô ăn khoai tây chiên như lang như hổ, đồng thời cầm gói thịt bò khô bên cạnh, tôm sọi, còn có bông ngô... Cô đã quên đi việc thưởng thức mỹ thực, chỉ máy móc nhét vào mồm, muốn tất cả đồ ăn có thể lấp đầy sự trống rỗng và mất mát trong lòng.

Đạo diễn Hứa Tây Vi quan sát về mặt cô, cơ thể chuyển động rất ít, biết khống chế hành động, vô cùng hoàn hảo! Thật sự rất hoàn hảo!

Hứa Tây Vi không ngờ được, Giang Tinh Tinh đột nhiên vứt gói đồ ăn trong tay xuống, ngã ra vài giây, sau đó điên cuồng chạy vào toilet, muốn nôn vào bồn cầu, cô đưa tay móc họng, ép bản thân nôn ra!

Mấy cô gái xung quanh sững sốt, khó có thể tin được, thế nhưng cô có thể diễn tới mức này, con mẹ nó quả là xuất thần! Cô ta không hề để ý đến hình tượng của mình!

Hứa Tây Vi thấy cô nôn rất khó chịu, vội vàng nói: "Tốt lắm, đã thử vai xong."

Cô ấy để trợ lý đưa khăn mặt tới, giúp Giang Tinh Tinh lau đôi mắt sưng đỏ, khoe mắt vẫn còn vương nước mắt, là do vừa rồi ép bản thân phải nôn ra.

Sau khi Hứa Tây Vi giúp Giang Tinh Tinh lau mặt xong, quay lại nói với đám Tống Kiều Kiều, "Giờ các cô đã biết thế nào là chân chính diễn chưa?"

...

Thử vai thành công, Hứa Tây Vi liếc mắt một cái đã thấy được kỹ năng của Giang Tinh Tinh.

"Xinh đẹp để có, nhưng người xấu lại khó cầu."

Một số thành viên của tổ làm phim phản đối Giang Tinh Tinh trở thành nữ chính, Hứa Tây Vi chỉ nói câu trên đã giải quyết tất cả.

Diễn vai A Chanh không cần phải là một cô gái xinh đẹp, trái lại, vì cô ấy béo nên có tính cách tự ti, điều này ảnh hưởng tới mỗi tiếng nói, mỗi cử động của cô ấy. Mặc dù ngoài mặt nói không sao, nhưng nội tâm cô ấy rất nhạy cảm.

Cho nên người diễn vai A Chanh, nếu không chịu bỏ mặt mũi, hoàn toàn từ bỏ bản thân, sợ là khó mà lột tả được cái hồn của nhân vật.

Bộ phim tên là 《Điểm Chanh》, tuy là một bộ phim ngọt ngào, nhưng vẫn có một số tình tiết đau lòng.

Quá trình A Chanh lột xác vô cùng đau đớn thống khổ, yêu cầu rất cao với kỹ thuật diễn của nữ diễn viên.

Còn vết sẹo trên trán Giang Tinh Tinh, lúc béo, chỉ cần hóa trang là có thể che được.

Buổi tối, Thương Giới vẫn tăng ca tới tối muộn như bình thường, khi về nhà lại phát hiện đèn vẫn sáng.

Giang Tinh Tinh chưa ngủ, hai chân cô co lại, ngồi trên sofa tập lời thoại.

Cô đưa lưng về phía anh, vấy ngủ mòng manh màu trắng ôm sát vòng eo, làn da sau lưng trắng mịn, xương cánh bướm vô cùng xinh đẹp.

"Hạ Giới, cậu biết không, mỗi khi nhìn vào ánh mắt anh ấy, mình cảm giác như sao sáng trên bầu trời vậy."

"Thích một người, hóa ra là cảm giác như thế."

...

Thích một người, là cảm giác như thế.

Thương Giới đứng ở huyền quan [1], trầm ngâm nhìn cô hồi lâu, cảm giác trong lòng bình thản.

[1] Huyền quan: nơi ngăn cách cửa chính và phòng khách.

Công việc chồng chất như núi, cảm giác mệt mỏi phiền chán... ngay tại giây phút này, đã tan thành mây khói.

Đôi mắt sâu thẳm tràn ngập sự mê luyến mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Cho tới khi người giúp việc đi tới, lễ phép cầm lấy áo khoác của anh, đem đi là ủi, anh mới thu hồi ánh mắt, đi vào phòng.

Giang Tinh Tinh quay đầu nhìn anh, lập tức để kịch bản xuống, xô chiếc dép lông đi trong nhà, chạy chậm tới trước mặt Thương Giới, muốn kiểm chân hôn anh.

Thương Giới nghiêng đầu né tránh, "Cô Giang, xin tự trọng."

"Được rồi, tự trọng thì tự trọng."

Giang Tinh Tinh cũng không chú ý tới vành tai đỏ bừng của ai đó, cô cầm kịch bản hưng phấn nói: "Anh Thương, em được nhận vai rồi, vẫn là nữ số một!"

Cô háo hức chia sẻ tin vui với anh, lại không biết ngay khi tổ biên kịch xác định nữ diễn viên, Lâm Xuyên đã tới văn phòng báo với anh trước.

Tuy vậy, Thương Giới cũng không muốn phá hỏng hứng thú của cô, giả vờ kinh ngạc hỏi.

"Ồ, thật sao?"

"Đúng vậy!"

"Làm tốt lắm"

Thương Giới cố gắng kìm nén bản thân, mặc dù hiện tại rất vui, nhưng khi biểu hiện ra bên ngoài vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

Giang Tinh Tinh đã sớm quen với tính tình lạnh lùng của anh, vui vẻ giải thích, "Em cũng không ngờ, vốn bị trượt vì khuôn mặt của em, nhưng sau đó em gặp đạo diễn, cô ấy là một người tốt, đồng ý cho em... một cơ hội nữa."

Giang Tinh Tinh tóm tắt ngắn gọn quá trình đi thử vai hôm nay cho Thương Giới, Thương Giới ngồi trên sô pha, kiên nhẫn nghe cô kể.

Giang Tinh Tinh nói xong, ôm cánh tay Thương Giới, chờ mong nhìn anh, trong mắt là sự khát vọng.

Thương Giới nói lỏng cà vạt, nói: "Ừm."

"Ừm?"

Giang Tinh Tinh cũng không biết, ở công ty, Thương Giới không dễ khen người khác, đang trong hội nghị, có thể được vị giám đốc lạnh lùng này nói chữ "Ừm", dù trước mắt là chuyện khó khăn thế nào thì cũng có thể khiến nhân viên đó lâng lâng mấy ngày!

Thương Giới nhìn cô vợ nhỏ vẫn đang mong chờ, vì thế bổ sung thêm một câu, "Tốt lắm, nếu đã tìm được việc rồi, hy vọng cô sẽ cố gắng, không được bỏ lỡ cơ hội này."

Giang Tinh Tinh thầm nói, quả là cán bộ kì cựu, nếu muốn cạy từ miệng anh một lời khen, quả thực là còn khó hơn cả lên trời.

"Nếu không thì anh..." Cô chỉ vào trán mình, cười gian xảo, "Nụ hôn cô vũ."

Thương Giới...

Mỗi khi nhân viên của anh hoàn thành nhiệm vụ, đều là hỏi tăng lương, đâu có ai bảo anh phải hôn!

"Cô Giang, xin cô...."

"Biết rồi, bảo em tự trọng chứ gì?" Giang Tinh Tinh bỏ tóc mái xuống, bĩu môi, lăm bằm nói quý hạp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Phong sát

Edit: Nhục Vỵ

Beta: Quanh

Đêm qua Thương Giới ngoài ý muốn mất ngủ.

Một nụ hôn ngủ ngon như chuồn chuồn lướt nước kia, xúc cảm mềm mại cứ đọng lại trên môi anh.

Trong bóng đêm, anh mở đôi mắt đen nhánh sáng trong, ngón tay thon dài do dụi chạm vào môi mình.

Sau nửa đêm trần trọc, lăn qua lộn lại, trong người cứ cảm thấy khô nóng.

Dĩ nhiên ảnh hưởng của việc mất ngủ suốt đêm không dễ chịu. Ngày hôm sau sẽ buồn ngủ, cánh tay anh chống đầu, gật gù như chim gõ kiến, thế cho nên đám nhân viên báo cáo cũng không dám nói quá lớn, sợ quấy mộng đẹp của boss.

Sau khi bỏ sung giấc ngủ trong giờ họp, tinh thần Thương Giới sáng láng, thuận miệng hỏi Lâm Xuyên: “Buổi chiều có lịch trình gì không?”

Lâm Xuyên giờ bằng lịch trình của Thương Giới, nói: “Chiều nay không có gì cả, anh có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, khoảng thời gian này đã mệt lắm rồi.”

Thương Giới gật đầu, hỏi tiếp: “Chiều nay cô ấy làm gì?”

“Ai cơ?”

Thương Giới liếc anh ấy một cái.

Lâm Xuyên lập tức sửa miệng: “À, phu nhân đến công ty truyền thông điện ảnh Nhạc Ngu tiến hành bước thử vai cuối cùng, sau đó hội đồng quản trị sẽ quyết định, cuối cùng là ký hợp đồng nữ số một.”

Công ty truyền thông Nhạc Ngu là công ty con của tập đoàn Thương thị, nguyên nhân là vì thế, Thương Giới mới có quyền sắp xếp Lâm Xuyên đi đề cử người với đạo diễn Hứa Tây Vi.

Thương Giới trầm ngâm một lát, nói: “Nếu hội đồng quản trị quyết định nữ số một, làm chủ tịch, chắc là nên qua.”

“Tuy trên danh nghĩa là hội đồng quản trị quyết định, nhưng cũng chỉ là một quy trình thôi, thực tế thì vẫn do đạo diễn quyết định, không có vấn đề nào quá lớn liền định ra luôn, buổi thử vai chiều nay chỉ là ghé qua mà thôi, đại tổng không cần tự mình qua đâu.”

Thương Giới ném cho anh ấy một ánh mắt “có phải cậu muốn nghỉ làm không” sắc bén, Lâm Xuyên lập tức thức thời nói: “Đại tổng, tôi lập tức thay anh sắp xếp!”

“Ừ.”

Lúc Lâm Xuyên rời khỏi văn phòng, trong lòng còn thầm nói muốn đi xem phu nhân nhà mình thì cứ việc nói thẳng, còn kiếm một cái có đường hoàng như thế.

Đương nhiên, Lâm Xuyên chỉ dám chửi thầm, nếu Thương Giới muốn đến trình trọng như thế, anh ấy đành phải sắp xếp người phía dưới chuẩn bị nghênh đón.

...

Giang Tinh Tinh vừa đến công ty truyền thông Nhạc Ngu liền gặp một ít chuyện phiền phức.

Nam diễn viên ký hợp đồng đóng vai Hạ Giới là Châu Húc, nghe nói hôm nay Giang Tinh Tinh ký hợp đồng thì vô cùng lo lắng tới công ty.

Giờ đang làm ầm trong phòng.

“Nếu mấy người ký với cô ta, tôi sẽ hủy hợp đồng!”

Châu Húc là một là một thành viên trong một gameshow rất nổi tiếng, sau đó gameshow giải tán, anh ta bước vào con đường diễn xuất.

Tuy anh ta không phải diễn viên xuất thân chính quy, nhưng anh ta có rất nhiều fans, là tiểu thịt tươi vô cùng được hoan nghênh, cho nên vẫn có rất nhiều công ty điện ảnh suy xét anh ta làm nam số một, dù sao thì tự anh ta đã mang lưu lượng.

Mà Châu Húc hồng hách, tính tình khó chiều, không được ai thích, đây là chuyện trong giới ai cũng biết.

Vị tiểu thịt tươi một đêm thành danh này, diện mạo đáng người đều tốt, nhưng tính tình quá khó chịu. Tuy người đại diện đã kêu anh ta kiềm chế chút, nhưng anh ta vẫn không biết kiềm chế, còn trề lại có chút thành tích, được fans tặng bốc cả ngày gọi nam thần ông xã anh yêu, kêu đến mức anh ta lảng lảng, thật sự cho là mình là nam thần quốc dân.

Anh ta cũng thường nói bóng nói gió người khác trên Weibo, đôi khi là anti fan, đôi khi là nghệ sĩ khác, mà fans của anh ta chẳng khác gì quân đội đã

qua huấn luyện, chỉ đâu đánh đó. Điều này khiến khí thế của anh ta càng thêm ngạo mạn.

Mà hiện tại, Châu Húc trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía Giang Tinh Tinh.

“Công ty mấy người không còn ai nữa sao, tìm một nữ diễn viên không có chút danh tiếng thế này diễn chung với tôi, sao đây, muốn cọ nhiệt độ, thông qua tôi để nâng cô ta lên sao?”

Giang Tinh Tinh buồn nôn, ai muốn cọ nhiệt độ với anh ta, anh ta đánh giá mình quá cao rồi.

Đạo diễn Hứa Tây Vi tiến lên giải thích: “Chúng tôi tuyển Giang Tinh Tinh là vì kỹ thuật diễn của cô ấy rất tốt, không liên quan gì đến anh.”

Châu Húc bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế như đại gia, kiêu ngạo ương ngạnh: “Không phải lần trước nói nữ số một là Sở Nguyệt sao, giờ lại đột nhiên đổi người, là ý gì, mấy người còn biết cái gì gọi là uy tín không?”

Hứa Tây Vi nói: “Sở Nguyệt không thông qua thử vai, kỹ thuật diễn của cô ấy không đủ, không gánh nổi nội tâm liên tục thay đổi của nhân vật A Chanh.”

Giang Tinh Tinh biết Sở Nguyệt, Sở Nguyệt là bạn thân của Châu Húc trong giới, họ cùng ra mắt với nhau, đã từng có scandal tình cảm, giá trị của hai người này cũng tương đương, vì quá trình lăng xê đã buộc chặt vào nhau, hấp dẫn một số lượng fans CP, thế nên Châu Húc hy vọng Sở Nguyệt diễn chung với anh ta, cũng là vì fans yêu cầu.

“Dù thế nào thì tôi cũng không đồng ý để người phụ nữ không có danh tiếng, trên mặt còn bị phá tướng này diễn chung, tôi nói cho mấy người biết, nữ số một của tôi phải là diễn viên có thực lực tương đương, tôi không muốn để ai cọ nhiệt độ.”

Sắc mặt Hứa Tây Vi trở nên khó coi: “Ở đây không ai muốn cọ nhiệt độ của anh, mong anh đừng quy chụp tất cả mọi người trong giới giải trí, nếu anh muốn làm một diễn viên, mong anh chuyên chú vào việc đóng phim, nếu không thì mời anh về làm gameshow tiếp.”

Chỉ nghe một tiếng “bộp” vang lên, Châu Húc vỗ bàn, căm tức nói: “Dong dong dài dài cái rắm, tôi để nói chuyện nên mấy người muốn đề đầu cười cổ phải không, hôm nay tôi nói luôn, hoặc là bảo cô ta rút đi, hoặc là ông đây bồi thường tiền hợp đồng, không diễn nữa, dùng cô ta hay là dùng tôi, mấy người tự chọn đi!”

Lúc này người phụ trách đoàn phim bắt đầu khó xử, phải biết rằng số lượng fans của Châu Húc rất lớn, hơn nữa đều là những cô gái trẻ tuổi, có thể vì tuyên truyền phim truyền hình mà kéo một đợt lưu lượng, nếu vì một nữ diễn viên chưa có danh tiếng mà bỏ qua anh ta, vậy thì có chút không đáng..

Mà Châu Húc cũng nhìn thấu chuyện này, cho nên anh ta thông dong ngồi xuống, còn châm thuốc, thành thoi hít một hơi.

Người phụ trách nói với Hứa Tây Vi: “Đạo diễn Hứa, nếu không thì hôm nay tạm thời không vội ký hợp đồng, chúng ta xem xét các nữ diễn viên khác đã, chắc là có thể chọn ra một hai người.”

“Không phải sao?” Châu Húc cười lạnh, nói: “Mấy người chọn cho đằng hoàng, không phải nữ minh tinh nổi danh thì đừng dẫn đến trước mặt tôi.”

Mà Giang Tinh Tinh thấy cơ hội mình vất vả lắm mới có được, đã sắp thành đá ném vào sông, cô lập tức đi tới, vì mình tranh thủ cơ hội: “Đạo diễn Hứa, tuy giờ tôi chưa có danh tiếng gì, nhưng mong cô tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng, dùng hết sức mình, làm thật tốt, cho dù... cho dù thù lao đóng phim thấp một chút cũng không sao.”

Châu Húc hừ lạnh một tiếng: “Nhìn đi, nhìn đi, đây là cấp bậc thấp kém, giảm thù lao đóng phim chính là tự hạ giá trị con người mình xuống, vì cọ nhiệt độ của ông đây, đúng là không từ một thủ đoạn nào.”

Giang Tinh Tinh bực tức nhìn anh ta: “Tôi không cọ nhiệt độ của anh, vì sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ nổi tiếng hơn cả anh.”

Châu Húc cười ha ha: “Tôi nói này, cô giận đến mức ngu luôn rồi sao, không biết xấu hổ.”

...

Mà đúng lúc này, vài vị thành viên ban quản trị, mặc tây trang đi giày da vây quanh Thương Giới, đi vào công ty truyền thông điện ảnh Nhạc Ngụ.

Một trong số đó mời anh vào văn phòng: “Tổng giám đốc Thương, mời anh vào phòng nghỉ ngơi một lát, tôi đi xem tất cả đã chuẩn bị xong chưa.”

“Ừ.”

Thương Giới lập tức ngồi trên sofa da màu đỏ, nhìn chiếc gương bên cạnh, sửa sang lại cả vạt giữa cổ mình.

Lâm Xuyên nhìn ông chủ nhà mình, thần nói rốt cuộc là anh đang làm gì, ở nhà thì không nóng không lạnh với người ta, cứ khiến người ta cảm thấy mặt nóng dần mông lạnh, lúc này lại chạy tới xem người ta.

Ngay cả thành viên ban quản trị cũng không thể tưởng được, loại chuyện nhỏ như nữ diễn viên ký hợp đồng, vậy mà lại khiến người quyết định ở tổng công ty tới cao tự mình đến.

Ông chủ rảnh quá rồi sao?

Nhưng nếu Thương Giới đã tới, dù là chuyện nhỏ cũng biến thành chuyện lớn. Giờ ai ai trong hội đồng quản trị cũng vô cùng căng thẳng, sợ phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, khiến Thương Giới không vui, vậy cũng thật tốn thọ!

“Sao lại thế này!” Thành viên hội đồng quản trị bước vào phòng thử vai: “Chủ tịch đã tới rồi, đang chờ đấy, mấy người còn chưa trang điểm, quần áo cũng thay, đang làm gì đấy!”

Người phụ trách vội vàng tiến lên, giải thích với cấp trên tình huống trước mắt.

“Anh Châu Húc không muốn hợp tác với cô Giang Tinh Tinh, giờ muốn đơn phương hủy hợp đồng.”

Châu Húc nghe vậy, vội vàng biện giải: “Cũng không phải tôi muốn hủy hợp đồng đâu, là mấy người ép, tìm một diễn viên thấp kém làm nữ chính của tôi, đây là một sự vũ nhục.”

“Tại sao lại thế này?” Thành viên ban quản trị lập tức nói với người phụ trách: “Lập tức xử lý, người phía trên còn đang chờ nữ chính thử vai đấy.”

“Thì ra là chủ tịch tôi.” Châu Húc cười nhạt: “Vừa lúc, cho chủ tịch mấy người gặp tôi, tôi muốn nói chuyện này với anh ta, tốt nhất là đòi luôn đạo diễn thiếu năng lực tuệt này.”

Đương nhiên, không có ai để ý tới anh ta.

Hứa Tây Vi chửi thầm trong lòng: “Ngu xuẩn.”

Người phụ trách thấp giọng hỏi thành viên ban quản trị: “Việc nhỏ như ký hợp đồng, sao có thể khiến vị trên kia tự mình đến đây?”

“Sao tôi biết được, có lẽ là tự nhiên hứng lên, cho mình nửa ngày nghỉ ngơi.”

Người phụ trách: “Nếu không thì cứ theo như Châu Húc nói đi... Mời Sở Nguyệt ký hợp đồng.”

Hứa Tây Vi vội vàng nói: “Không được, tôi đã chọn nữ số một là Giang Tinh Tinh, không thể tùy tiện thay đổi.”

Người phụ trách không chút để ý mà nói: “Chuyện gì cũng tùy trường hợp, chỉ cần đoàn phim có thể thuận lợi khai máy, nữ diễn viên mà thôi, cũng không phải Sở Nguyệt không diễn được, hơn nữa cô ấy còn có danh tiếng, bây giờ quan trọng nhất là chủ tịch bên kia đang chờ.”

Hứa Tây Vi: “Tôi phản đối chuyện này, chủ tịch ở bên kia, để tôi nói chuyện với anh ấy.”

Thành viên ban quản trị cũng mặc kệ là nữ diễn viên nào, chỉ cần có thể báo cáo kết quả làm việc với Thương Giới, giờ làm thế nào cũng được: “Cứ theo như anh nói, ký hợp đồng với cô Sở gì đó đi.”

Châu Húc vừa lòng nói: “Thấy chưa, vẫn là lãnh đạo làm việc quyết đoán, cảm ơn.”

...

Thương Giới sốt ruột ngồi trong văn phòng, vừa lướt tạp chí điện ảnh, thi thoảng lại còn nghiêng đầu nhìn mình trong gương.

Tuy Lâm Xuyên rất muốn nói, không cần nhìn nữa, hôm nay anh đã đủ đẹp trai rồi, hơn nữa ngày nào phu nhân cùng sớm chiều ở chung với anh, có đáng về nào của anh mà cô ấy chưa thấy, hà tất phải chú trọng như vậy.

Nhưng anh ấy lại nghĩ, một tên rơi vào bẫy tình mà không tự biết, làm chuyện kỳ quặc gì cũng có thể lý giải được, có người thậm chí còn hơn chứ không kém, nghĩ như thế, anh ấy không chửi thầm nữa.

Lâm Xuyên yên lặng ra ngoài, nói với một thành viên ban quản trị khác đang nôn nóng: “Anh Thương đã đợi bốn mươi phút, cần chuẩn bị lâu thế sao?”

Người kia như kiến bò trên chảo nóng, đương nhiên là càng sốt ruột hơn, liên tục nói: “Sắp, sắp tới rồi.”

Lúc này, người phụ trách thờ hồng học chạy đến: “Người tới rồi, có thể lập tức sắp xếp thử vai ngay, mời anh Thương di chuyển lên phim trường ở tầng ba.”

Lâm Xuyên vào báo cho Thương Giới, Thương Giới đứng dậy rồi đi, cũng không quên soi lại dung nhan trước gương, lúc này mới ra cửa.

Một đám thành viên hội đồng quản trị mặc tây trang đi giày da mở đường, dẫn anh tới phim trường, nam nữ chính đều đã chuẩn bị xong.

Mà Giang Tinh Tinh lại một mình ngồi trong góc phòng, bị ghê lạnh, ánh mắt nhìn xuống, lưng hơi gù, nhìn vô cùng mất mát.

“Diễn viên vào vị trí của mình, bắt đầu diễn thử!”

Phân cảnh diễn thử, đúng là cảnh hôm qua Giang Tinh Tinh tập luyện trên sân pha với Thương Giới, A Chanh nói với Hạ Giới mình thích một chàng trai,

Hạ Giới cố nén sự đau lòng, còn phải miễn cưỡng cười vui về an ủi A Chanh.

Nhưng mà, lúc Thương Giới nhìn thấy gương mặt xa lạ của nữ số một, cùng với dáng vẻ kịch cỡm biểu diễn của nam chính, sắc mặt dần lạnh xuống.

Lâm Xuyên theo Thương Giới nhiều năm, dĩ nhiên liếc mắt một cái liền biết Thương Giới không vui, quay đầu hỏi nhóm thành viên ban quản trị: “Đổi người rồi?”

Nhóm thành viên ban quản trị không biết vì sao trợ lý Lục lại biết chuyện diễn viên, giải thích với anh ấy: “Đúng là như vậy... Do xảy ra một chút vấn đề nên phải thay đổi nữ số một, nhưng kỹ thuật diễn của Sở Nguyệt cũng không tồi. Hơn nữa cô ấy có danh tiếng, hội đồng quản trị nhất trí cho rằng cô ấy hợp với vai nữ số một nhất, thích hợp hơn nữ diễn viên không có danh tiếng kia.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Hôn anh

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Anh mơ hồ nghe thấy tiếng khóc.

Là tiếng khóc vô cùng đè nén, cổ không để mình phát ra tiếng, nhưng lại không kìm nén được, cho nên nức nở, tiếng hít thở rất hỗn loạn, khiến trái tim anh cảm giác như bị dao cắt.

Thật ra Thương Giới có thể hiểu được sự mất mát của cô.

Hôm ấy cô hưng phấn kể với anh, cô dựa vào kỹ năng diễn xuất và thực lực để lấy vai diễn số một, nhưng giờ lại khổ sở như vậy.

Hóa ra không phải do cô cố gắng mà là có Thương Giới trợ giúp phía sau, thậm chí nếu anh không ra mặt, vai diễn cũng biến mất.

Yếu ớt như thế, ngay cả một vai diễn cũng không giành được.

Đối với một người ba phần dựa vào ý trời, bảy phần dựa vào nỗ lực cùng cố gắng mà nói, đây là đả kích tới mức nào, đủ để phá hủy tất cả tự tin của cô.

Thương Giới cũng từng khờ dại như cô, nhưng khi anh được như ngày hôm nay, có rất nhiều chuyện phải hiểu thấu.

Anh mở cửa phòng ra.

Giang Tinh Tinh vội kéo chăn che kín mình, cả người vùi trong chăn, liền mạng lau khô nước mắt, không muốn anh nhìn thấy mình chật vật như thế này.

Người đàn ông kia đứng cạnh giường, nhìn xuống từ trên cao.

Giang Tinh Tinh ra vẻ như không có gì, khịt mũi, ồm ồm nói: "Anh Thương, anh tìm em có việc gì không, em muốn đi ngủ."

Thương Giới không nói gì, không khí hơi ngột ngạt.

"Anh Thương..."

"Đánh răng chưa?"

"Hả?"

Giang Tinh Tinh không rõ vì sao anh lại hỏi câu này, "Đánh rồi."

"Vậy tí nữa đánh lại."

Thương Giới nói xong, đặt một thứ xuống gối cô, sau đó Giang Tinh Tinh nghe thấy tiếng anh ra khỏi phòng, bước chân xa dần.

Giang Tinh Tinh chui ra khỏi ổ chăn, tò mò lại gần, chỉ thấy trên chiếc gối màu xanh nhạt là cây kẹo mút vị dâu tây.

Giang Tinh Tinh mở to mắt, nắm chặt cây kẹo mút.

Là thứ Thương Giới rất thích... Không, nói đúng ra là nhân cách thứ hai rất thích. Cho dù là ở công ty hay ở nhà, lúc không có ai, trong miệng anh luôn có cây kẹo mút.

Cho nên bây giờ, nhân cách thứ nhất lấy đồ ăn ưa thích của anh để an ủi cô sao?

...

Thương Giới xử lý xong tập tài liệu cuối cùng, vận thất lưng, nửa người trên phát ra tiếng xương kêu răng rắc.

Anh vừa quay đầu đã thấy một cô gái ôm gối, ngồi ở đầu giường anh.

Tóc đen xõa ngang vai, chiếc váy ngủ ôm sát cơ thể, cổ thon dài, làn da trắng mịn, chiếc váy không thể che được bầu ngực và xương quai xanh xinh đẹp.

Yết hầu Thương Giới nghẹn lại, quay đầu nhìn chiếc cửa đang hé mở.

Vào từ lúc nào? Anh không hề để ý.

Kỹ năng xâm nhập của cô... càng lúc càng xuất thần.

Đôi mắt Giang Tinh Tinh vẫn hơi đỏ, tóc rối tung trên vai, miệng ngậm kẹo mút, quai hàm phình to, vô cùng đáng thương nhìn anh.

"Đừng có được voi đòi tiên."

Giang Tinh Tinh lập tức lùi sang bên trái, sau đó còn kéo chân, nhường phía bên phải cho anh, "Là anh trên chộc em trước."

Thương Giới day trán, cảm thấy đau đầu, "Cô phải đồng ý với tôi trước, không được khóc."

"Em đâu có khóc trước mặt anh."

Thương Giới:...

Anh vẫn giả mòm át lễ phải, "Ở nhà của tôi thì không được khóc, nghe chưa?"

Giang Tinh Tinh dụi mắt, "Thật độc đoán."

Khóc thậm cũng không cho.

Mặc kệ có phải do bản thân hay không, tóm lại, để cho người phụ nữ của mình khóc, đối với Thương Giới vẫn là thất bại to lớn.

Cho dù anh có thành công bao nhiêu, nhưng người bên cạnh không vui vẻ, đối với anh mà nói, tất cả đều không có ý nghĩa.

Cho nên mấy năm nay, bên cạnh anh cũng không có ai, hiện tại đã có, một cái nhăn mày một nụ cười của cô, lúc vui hay buồn đều tác động tới tâm trí anh.

"Có chuyện cần phải giải thích, đúng là tôi để Lâm Xuyên nói đoàn làm phim tiếp đón cô, cho cô một cơ hội thử vai, nhưng không để lộ mối quan hệ của tôi và cô, cho nên đúng là cô được đạo diễn nhìn trúng, không phải công lao của tôi, mà là dựa vào thực lực của cô."

Đôi mắt Giang Tinh Tinh sáng lên.

Thương Giới tiếp tục nói: "Thế giới này rất công bằng, chỉ cần nỗ lực là sẽ làm được."

Tuy anh không tin mấy lời này, nhưng vẫn không đành lòng phá hủy tín ngưỡng của cô.

Đối với cô, anh luôn có sự bao dung nhún nhường.

"Cho nên anh Thương cũng cảm thấy em diễn rất giỏi đúng không?" Cô xoa trán của chính mình, "Trong giới nghệ sĩ, chỉ sợ không ai giống như em."

Thương Giới ngồi xuống giường, chiếc giường lớn lún xuống. Giang Tinh Tinh thẳng lưng, thấy cánh tay trắng trẻo thon dài của anh tới gần mặt mình, nhẹ nhàng vén tóc mái cô lên.

Bàn tay ấm áp chạm vào vết sẹo của cô, khiến cô thấy hơi ngứa.

Giọng anh trầm thấp mà gợi cảm, "Thời đại này, bình thường sẽ tầm thường, cô nhất định sẽ trở thành người độc nhất vô nhị."

Độc nhất vô nhị.

Giang Tinh Tinh thấy khuôn mặt khô ngô tới gần, ngưng thờ.

Trong đôi mắt sâu thẳm của anh chỉ có bóng hình cô.

Trong mắt anh, cô là độc nhất vô nhị.

Trong miệng Giang Tinh Tinh vẫn ngậm kẹo mút, ngón tay mảnh khảnh của cô chạm nhẹ vào ngón trỏ của anh.

Thương Giới có thể cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô đang nắm lấy tay anh, thứ xúc cảm mềm mại khiến anh cảm thấy ngưa ngứa.

"Anh Thương, cảm ơn anh, em sẽ tiếp tục cố gắng, không uổng phí cơ hội anh dành cho em."

"Vậy thì tốt." Thương Giới kìm lòng không được, vuốt tóc cô, "Không còn sớm nữa, đi ngủ đi."

"Vâng."

Giang Tinh Tinh nằm xuống, kéo chăn lên tới miệng, chớp chớp mắt, sau đó nhắm lại.

Thương Giới...

"Quay về giường của cô."

Ngày nào anh cũng phải lặp lại câu nói này.

Đương nhiên, Giang Tinh Tinh vẫn giả chết trước sau như một.

"Không phải vợ chồng nên ngủ chung giường sao?" Cô oan ức, nói: "Em cũng đâu có làm gì anh."

Thương Giới...

Thực ra cô rất muốn.

Anh xách cô lên, Giang Tinh Tinh ôm gối, không chịu buông tay, "A."

Thương Giới bất đắc dĩ nói: "Đang ăn kẹo, đi đánh răng trước đã."

Giang Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn anh, "Anh đồng ý rồi?"

"Nhanh đi."

"Đi ngay đây!" Giang Tinh Tinh vội chui ra khỏi giường, chạy hơn trăm mét đi đánh răng.

Nhưng khi quay về, cô phát hiện Thương Giới đã khóa trái cửa phòng.

"Thương Giới! Đồ lừa đảo!"

Trong phòng, Thương Giới nằm trên giường lớn, trên giường vẫn còn hơi ấm của cô.

Đôi môi anh không kiềm chế được mà nhếch lên, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh xuống tầng, nghe thấy mấy cô giúp việc nhỏ giọng bàn tán, "Cho nên tối qua phu nhân lại bị thiếu gia ném ra ngoài?"

"Thiếu gia trực tiếp khóa cửa."

"Phu nhân thật đáng thương."

"Thiếu gia của chúng ta... Mấy năm nay có rất nhiều hoa đào, bao nhiêu cô gái theo đuổi anh ấy, tiểu thư thế gia nhà giàu có, thành phần tri thức đi du học về nước cũng có, nhưng cô nhìn thiếu gia đi, đâu có để ý đến ai?"

"Cô không cảm thấy thiếu gia đối xử với phu nhân hoàn toàn khác sao?"

"Đương nhiên, dù phu nhân làm gì, thiếu gia cũng không tức giận, nếu là người khác, không chừng đã bị đuổi đi rồi."

"Lúc là nhị thiếu gia, anh ấy rất thương phu nhân. Cho dù tính tình thay đổi thế nào, nói cho cùng vẫn là một người, cảm giác đối với phu nhân sẽ không thay đổi."

Giang Tinh Tinh không nhịn được, hỏi: "Các cô cũng cảm thấy... hai người họ là một đúng không?"

Thấy Giang Tinh Tinh đi xuống, đám giúp việc sợ tới mức hồn vía lên mây, "Phu nhân, xin lỗi! Chúng tôi... Chúng tôi không nên ngồi bàn tán, còn bàn tán sau lưng phu nhân, xin phu nhân đừng nói cho thiếu gia..."

"Không sao." Giang Tinh Tinh cũng không để ý, khoát tay, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi, "Cho nên các cô cũng cảm thấy hai người họ là một?"

Đám giúp việc thấy Giang Tinh Tinh không tức giận, cuối cùng cũng bình tĩnh, nói: "Thật ra phu nhân đừng thấy hai người họ khác nhau vậy mà nhầm, họ vẫn có nhiều chỗ giống nhau, ví dụ như là rất thích cây cỏ, mắt thâm mỵ như nhau, tập gym, thói quen sinh hoạt, thậm chí trong lúc lơ đãng, động tác cũng giống y hệt nhau."

Giang Tinh Tinh đắm chiêu, gật đầu, "Ra là vậy."

"Cho nên chúng tôi thấy hai vị thiếu gia căn bản chính là một, chỉ là bị bệnh mà thôi."

"Vậy các cô thích ai nhất?" Giang Tinh Tinh hỏi.

Đám giúp việc đồng thanh hô, "Dù thiếu gia là người nào, chúng tôi cũng sẽ tôn trọng."

"Bớt nói mấy lời khuôn sáo đi." Giang Tinh Tinh cười đáp, "Chắc chắn là thích một người hơn, anh ấy cũng không ở đây, các cô lên nói cho tôi biết, cảm thấy ai được hơn?"

Thấy phu nhân hiền hòa nói cười với mình như vậy, đám giúp việc hoàn toàn buông lỏng, vây quanh cô tám chuyện, "Thực ra lúc có nhị thiếu gia, không khí trong nhà rất thoải mái, không nhiều quy củ, vui vẻ còn cho chúng tôi nghỉ ngơi."

"Nói vậy là thích nhân cách thứ hai hơn."

Đám giúp việc vội nói: "Nhưng mà, đại thiếu gia tuy lạnh lùng, nhưng vẫn rất tốt với chúng tôi, chỉ là khá nghiêm khắc mà thôi. Anh ấy có bệnh sạch sẽ, ví dụ như trên bàn không thể có bụi, vest cũng phải được là ủi sạch sẽ, không được có nếp nhăn... nhưng đó đều là chuyện mà chúng tôi phải làm."

"Cho nên lúc nhân cách thứ nhất xuất hiện, các cô sẽ vất vả hơn."

Đám giúp việc hai mặt nhìn nhau, không phủ nhận, nhân cách chủ của Thương Giới yêu cầu chất lượng sinh hoạt rất cao, không giống nhân cách thứ hai, hiền hòa thoải mái.

"Phu nhân, phu nhân thích ai hơn?" Đám giúp việc cũng tò mò, "Phu nhân thích mặt nào của thiếu gia hơn?"

Lúc đám giúp việc hỏi, Thương Giới vừa vịn ra khỏi phòng, anh không khỏi dừng chân, lắng nghe câu trả lời của cô.

"Tôi á...." Giang Tinh Tinh im lặng tự hỏi, trái tim của Thương Giới càng lúc càng đập nhanh hơn.

"Tôi thích anh ấy của trước kia." Giang Tinh Tinh thoải mái cười nói. Dù sao họ đã sớm chiều chung sống với nhau vài tháng, anh rất tốt với cô, tất cả thâm tình và ưu ái, cô đều ghi tạc trong lòng.

Nghe đáp án đó, trái tim Thương Giới như bị thiếu một mảnh, cảm giác mất mát cuộn trào như từng cơn sóng.

Anh không nên xuất hiện, sẽ khiến cô xấu hổ. Anh đi về phòng, ngồi xuống bàn làm việc bằng gỗ lim, nhắm mắt lại, hồi phục mất mát và thương cảm nơi đáy lòng.

Tại sao có thể như vậy, nếu nói tất cả những cảm xúc không bình thường của anh đều đến từ nhân cách thứ hai, vậy thì, lúc này nghe cô nói như vậy, chẳng phải nhân cách thứ hai nên cảm thấy vui vẻ sao.

Anh không nên để ý, cô gái kia thích ai, vì sao anh phải để ý.

...

Thương Giới nắm chặt ngón tay, mu bàn tay hiện lên gân xanh.

Anh rất không vui.

Mười phút sau, Thương Giới xuống tầng.

Đám giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, Giang Tinh Tinh vẫn mặc chiếc váy ngủ hình thỏ con màu trắng, ngồi đối diện anh, đang gặm bánh mì nướng.

Thương Giới vẫn giống như trước, bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc ăn thì không nói, đây là nguyên tắc của anh, cho nên Giang Tinh Tinh cũng yên lặng ăn uống, nhưng cô hít mũi, ngửi được mùi thuốc lá trên người anh.

"Anh hút thuốc à?"

"Ừ."

"Chẳng phải anh không hút thuốc sao?"

Thương Giới nghe được giọng nói kinh ngạc của cô, đột nhiên ném chiếc đũa trong tay xuống bàn, mặt không chút thay đổi, nói, "Tôi hút thuốc thì có vấn đề gì sao?"

Giang Tinh Tinh thấy anh tự nhiên tức giận, thấp giọng lầm bầm một câu, "Chỉ thấy kì lạ thôi, em đâu có nói gì anh."

Thương Giới hít sâu, tiếp tục ăn cơm, hai người không nói chuyện nữa.

Ăn sáng xong, Thương Giới rời đi trước.

Lúc ra khỏi cửa, Giang Tinh Tinh theo thường lệ đi tới, muốn kiểm tra chân hôn anh. Cứ tưởng anh sẽ né tránh, nhưng lại không ngờ, vốn chỉ định hôn cằm anh, nhưng vì anh cúi đầu xuống, môi chạm môi.

Giang Tinh Tinh "A" một tiếng, cảm thấy có hơi khác thường, dễ dàng để cô đắc thủ như vậy?

Mà Thương Giới vẫn lạnh mặt, đôi mắt thâm sâu, không nói một lời, rời đi.

Là cố ý sao, hay là do không cẩn thận?

Chính Giang Tinh Tinh cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mất lý trí

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đã vài ngày liên tục, toàn thân Thương Giới tràn ngập áp suất thấp. Trong công ty, không biết bao nhiêu người phải hứng chịu, thì thoảng lại có người ừ ừ cụp đuôi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, hiển nhiên là bị phê bình rất nghiêm khắc.

Ngay cả Lâm Xuyên lớn lên với Thương Giới từ nhỏ cũng không tránh được, chỉ chút chuyện nhỏ cũng bị anh trách móc nặng nề.

Điều này khiến cho ai ai trong công ty cũng hết sức căng thẳng, cẩn thận dè dặt, sợ không cẩn thận phạm sai lầm, bị vị tổng giám đốc tâm tình đang rất không tốt tóm được.

Ở nhà, đám giúp việc và Giang Tinh Tinh cũng nhạy bén nhận ra mấy ngày nay tâm tình anh không tốt. Đám giúp việc cẩn thận làm chuyện của mình xong liền biến mất.

Giang Tinh Tinh bị ép ngày nào cũng phải ăn cơm sinh sống cùng ngọn núi băng, cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Một chút việc nhỏ không để ý, bị ánh mắt lạnh băng của anh đảo qua, sau lưng Giang Tinh Tinh đổ mồ hôi lạnh.

Đôi khi vì khuấy động không khí, cô kể chuyện cười, kết quả lần nào cũng bị anh nhìn chăm chăm như nhìn con ốc, Giang Tinh Tinh cười gượng vài tiếng, rốt cuộc cũng từ bỏ.

Biết rõ tâm tình anh không tốt, cô không làm nũng với anh nữa, tới đến cũng không ôm gối đến ăn vạ trên giường anh không chịu đi.

Giang Tinh Tinh ngoan ngoãn làm người trong suốt, cố gắng để không khiến người chồng của mình chú ý. Nhưng dù Giang Tinh Tinh có cố gắng làm người vô hình, để mình không có cảm giác tồn tại thế nào, đi đường cũng bước nhẹ, hình như còn khiến anh bất an hơn, luôn có ý hay vô tình mà bới móc.

Tối nay ăn cơm xong, Thương Giới đứng cạnh cửa sổ sát đất, tùy tay lấy một điều thuốc, chuẩn bị châm lửa. Giang Tinh Tinh nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Anh Thương, anh đừng hút thuốc lá, như vậy...."

"Không tốt cho cơ thể" còn chưa nói ra, Thương Giới đã ngang ngạnh chen ngang: "Không phải trước đây cô rất thích à, sao, chuyện anh ta có thể làm, tôi không thể làm?"

Giang Tinh Tinh:...

Anh ta gì chứ, rõ ràng là một người, sao lại không chịu thừa nhận?

Cô không nói chuyện nữa, yên lặng về phòng.

Thương Giới tắt điều thuốc vào gạt tàn, cảm thấy bức bối.

Vài phút sau, Giang Tinh Tinh khoác áo tắm dài trắng tinh xuống lầu, cô muốn ra sân sau ngâm suối nước nóng.

Thương Giới lạnh nhạt nói: “Vừa ăn cơm xong, không thể lập tức xuống nước, không tốt cho cơ thể.”

“À.”

Giang Tinh Tinh vẫn xoay người ra sân sau như cũ, không để ý đến lời nói của anh.

Thương Giới im lặng một lát rồi bước chân, nhịp chân dần nhanh hơn, sải bước đuổi theo.

Đám giúp việc thấy thế đều không khỏi lo lắng.

Rất hiếm khi thấy Thương Giới tức giận như thế.

Nhiệt độ ngoài sân thấp hơn trong nhà rất nhiều. Giang Tinh Tinh cởi áo tắm dài, đến gần ao nước nóng với cây cối bao quanh, cẳng chân thon dài trắng mịn hơi hạ xuống, cắt qua nước, tạo thành từng gợn sóng.

Giữa hơi nước mờ mờ, cô treo áo tắm dài lên, bên trong là áo tắm màu đen hai mảnh.

Bụng cô không có chút thịt thừa, bằng phẳng, bả vai hơi gầy có hai dây áo vắt qua, dường như chất vải mỏng manh không thể dấu được phong cảnh trên người trước ngực cô.

Thương Giới dừng chân, chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi lập tức dời đi, về mặt trở nên không được tự nhiên.

“Tôi nói, vừa cơm nước xong không thể xuống nước.” Giọng vẫn trầm thấp bình tĩnh như cũ: “Nghỉ ngơi nửa tiếng đã rồi hãy ngâm nước nóng.”

Giang Tinh Tinh “à” một tiếng, vẫn không để ý đến anh như cũ, bắt đầu tiến vào ao nước nóng.

Cô đang dùng phương thức này, phản kháng sự “bạo lực bằng thái độ lạnh lùng” mấy ngày nay của anh sao?

Anh đến bên cạnh ao, nhìn cô từ trên cao, mái tóc ẩm ướt dính vào vai. Từ góc độ của anh, có thể thấy được khe sâu trước ngực cô.

Thương Giới rất biết điều dời mắt, nói tiếp: “Hôm nay nhất định phải đối nghịch với tôi sao?”

“Đâu có.” Giọng Giang Tinh Tinh bình tĩnh: “Chỉ là trước đây anh không có quản em.”

Những lời này tựa như một thứ bén nhọn, đột nhiên đâm vào lòng anh, máu chảy từng giọt.

Thương Giới nắm chặt tay dưới ống tay áo, cánh tay trắng trẻo nổi lên vài sợi gân xanh.

“Cho nên cô ở lại bên cạnh tôi là vì chờ đợi một cái gì đó, đúng không?”

Cô hy vọng đột nhiên có một ngày tôi biến mất, cô hy vọng người đàn ông phù hợp với tâm ý của cô trở về, đúng không?

Giang Tinh Tinh cúi đầu, trầm giọng nói: “Anh Thương, em không chờ đợi gì cả.”

“Nói dối.”

“Không phải nói dối.” Giang Tinh Tinh cố chấp nói: “Em không muốn rời khỏi anh, chỉ vì em không nỡ, thế thôi.”

“Cô không nỡ với cái gì?” Thương Giới ngồi xổm xuống, đưa tay nắm cầm cô, ép cô ngẩng đầu nhìn anh: “Cô không nỡ xa một người bị giam cầm vô thời hạn, cô muốn ở bên cạnh anh ta, mỗi ngày cô hôn tôi cũng là đang hôn môi anh ta.”

Giọng anh bình tĩnh, như đang tự thuật lại một chuyện không liên quan đến mình.

Mà giọng Giang Tinh Tinh cũng có vài phần không cam lòng và phản kháng, gần từng chữ một, nói: “Anh ấy chính là anh.”

Thương Giới muốn nói, không phải, anh ta không phải tôi, nhưng không nói nổi một lời, cổ họng nghẹn lại, rất chua...

Loại cảm giác đau lòng này, trước đây chưa từng có.

Đầu óc bình tĩnh của anh bắt đầu nóng lên, tựa như nước sôi, sùng sục nổi bong bóng.

Tay anh xuyên qua dưới nách cô, bế cô ra khỏi cái ao, sau đó lấy khăn tắm phủ lên người cô, trực tiếp khiêng cô về nhà.

“Anh, anh làm gì đấy!” Giang Tinh Tinh liều mạng phản kháng, lại bị anh vác trên vai, căn bản không thể làm gì.

Anh vác cô về phòng mình, đóng cửa thật mạnh, không màng tóc cô đang ướt, trực tiếp đặt cô xuống chiếc giường mềm mại màu xanh nước biển.

Giang Tinh Tinh không ngờ người luôn lạnh nhạt như anh sẽ đột nhiên làm loạn, chuyện như vậy thật sự không giống chuyện mà người đàn ông lịch sự lạnh lùng này sẽ làm.

“Anh muốn làm gì!”

Cô sốt ruột, nơi đây đã vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên xuống.

Gần như trong nháy mắt anh đã có phản ứng, bởi vậy nên đầu óc càng hỗn loạn, đánh mất lý trí, không đợi Giang Tinh Tinh mở miệng, anh đã nắm cổ tay mảnh khảnh của cô, cúi đầu cắn môi cô.

Giang Tinh Tinh không kịp đề phòng, ngón chân ướt át co lại, như gặp phải cường địch, vô cùng căng thẳng.

Dường như Thương Giới không biết hôn môi, không có kỹ thuật, chỉ biết cắn mút, không để lại cho cô đường sống, điều này khiến cô cảm giác hô hấp rất khó khăn.

“Anh... anh Thương.” Cô đang cố gắng hít thở, giữa môi răng bật ra một tiếng gọi nhẹ, khiến cho dã thú bên trong Thương Giới càng thêm khó có thể khống chế.

“Tôi là chồng cô.”

Anh gặm cắn cô, hô hấp dồn dập: “Sao thế, không phải cô rất muốn lên giường của tôi sao?”

Bàn tay đang nắm chặt của Giang Tinh Tinh càng nắm chặt hơn, cổ tay bị anh khóa chặt, da thịt vốn trắng trẻo đỏ lên.

“Anh... Anh buông ra, anh làm đau em!”

Giang Tinh Tinh co chân theo bản năng, chắn giữa phần bụng đang căng cứng của anh với người cô, khiến cho anh không cách nào đến gần cô.

“Thương Giới!”

Cô lặc giọng gọi tên anh, nhưng mà đúng lúc này, Thương Giới chỉ cảm thấy huyết Thái Dương đau đớn, chột bụng lòng cô ra.

Giang Tinh Tinh tránh khỏi anh, nhanh chóng dịch sang bên cạnh, đề phòng nhìn anh.

Đầu đau như muốn nứt ra, anh cuộn mình lại theo bản năng.

Giang Tinh Tinh không rõ nguyên do, thấy hình như anh rất đau đớn, lại không nhận được mà hỏi: “Anh Thương, anh sao thế?”

Thương Giới nhắm mắt lại, bên tai không ngừng vang lên tiếng gào non nớt của bé gái, âm thanh này dường như đến từ chỗ đen tối nhất trong anh, đánh thẳng vào đầu anh...

Là ai, rốt cuộc là ai!

Giang Tinh Tinh run rẩy đưa tay chạm vào mặt anh, nhiệt độ nóng cháy nhanh chóng xuyên qua đầu ngón tay cô.

“Anh Thương, anh sao thế? Anh đừng làm em sợ!” Giang Tinh Tinh nâng anh dậy: “Chỗ nào không thoải mái?”

Anh đột nhiên hát tay cô ra: “Đi đi, rời khỏi tôi.”

Nhưng mà lúc này, ánh mắt Thương Giới phát sinh biến hóa lần thứ hai, giọng anh dè dặt, nắm chặt tay cô: “Không cho đi!”

Phảng phất như là hai linh hồn sắp xé rách cả người anh, anh đau đớn, quỳ gối cong lưng lại.

Giang Tinh Tinh không biết nên làm gì, cô run rẩy cảm điện thoại anh, nghĩ có nên gọi cho bác sĩ của anh không, nhưng mà lúc này, Thương Giới đột nhiên vươn tay, đè đầu cô đến gần anh.

Ánh mắt anh đau đớn, giữa trán nổi gân xanh.

Anh đến gần tai cô, cắn mạng vành tai trước mặt, thở hổn hển, trầm giọng nói: “Về phòng của em, khóa cửa lại.”

...

Đó là lần đầu tiên Giang Tinh Tinh thấy Thương Giới phát bệnh.

Trước đây, dù là nhân cách thứ nhất hay là nhân cách thứ hai xuất hiện, ít nhất anh vẫn trong trạng thái tương đối bình thường, đầu óc minh mẫn, tư duy rõ ràng.

Nhưng đêm qua, Giang Tinh Tinh nhìn thấy một Thương Giới hoàn toàn mất đi lý trí.

Sự đau đớn lúc giao thoa giữa hai nhân cách vô cùng đáng sợ, đây cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với người đàn ông có bệnh về tâm lý này.

Anh nhìn mạnh mẽ như thế, rồi cũng yếu ớt như thế.

Giang Tinh Tinh không giận anh, còn đau lòng cho anh.

Hai ngày sau, trong studio có nhân viên đến báo với Giang Tinh Tinh, một soái ca ngoại quốc đến tìm cô.

Giang Tinh Tinh vừa nghe nói là người nước ngoài, trong lòng liền dâng lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, ở cạnh chiếc hồ cách đây không xa, cô thấy bác sĩ Lawrence với tây trang trắng hoàng.

Dù là lúc nào, Lawrence cũng luôn nghiêm khắc với yêu cầu trang phục, ăn mặc vô cùng nghiêm trang, thế cho nên bất cứ lúc nào nhìn thấy anh ta, Giang Tinh Tinh cũng có cảm giác sợ hãi khó nói.

Tựa như lần đầu tiên gặp nhau ở nhà hát Hồng Phòng, anh ta kêu người mang nhân cách thứ hai của Thương Giới đi.

Lúc này, Giang Tinh Tinh cũng đoán được đại khái ý đồ của anh ta.

Chào hỏi đơn giản mà khách sáo, Lawrence trực tiếp nói với cô: “Tôi hy vọng cô có thể rời khỏi Thương Giới, chuyện này là vì tốt cho cô, đương nhiên càng tốt cho anh ấy.”

Trái tim Giang Tinh Tinh như bị ai đó đâm vào, thể hiện địch ý với anh ta theo bản năng: “Chồng tôi biết anh... tới tìm tôi không?”

“Anh Thương không biết.” Lawrence nói: “Là tôi tự mình quyết định tới tìm cô, bởi vì cô và nhân cách thứ hai có quan hệ tình cảm rất sâu, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh ấy thì sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu, cũng sẽ khiến cho tất cả nỗ lực trước đây của chúng tôi, kiếm cùi ba năm thiếu một giờ.”

“Sao tôi lại ảnh hưởng đến việc trị liệu của anh ấy...”

“Cô Giang, vấn đề trị liệu về phương diện tâm lý rất phức tạp, tôi sợ là rất khó để giải thích rõ ràng cho cô, nhưng cô chỉ cần biết, cô ở lại bên cạnh anh Thương, hiệu quả trị liệu của chính tôi sẽ sụt giảm rất lớn. Cảm xúc và cảm nhận giữa hai nhân cách đều có liên hệ với nhau, cô tồn tại, cũng sẽ khiến anh Thương dao động, không thể nào hạ quyết tâm.”

Giang Tinh Tinh đột nhiên nhìn anh ta: “Hạ quyết tâm làm gì?”

“Giết chết nhân cách thứ hai.” Lawrence vô tình thay cô nói mấy chữ này.

Giang Tinh Tinh cảm giác hô hấp đột nhiên nghẹn lại, trái tim bắt đầu co thắt đau đớn: “Nếu cảm xúc và cảm nhận đều có liên hệ, vậy thì... vậy thì sao anh có thể giết chết một người trong đó, anh giết chết một người, một người khác sẽ không khó chịu sao?”

Lawrence lắc đầu, không cách nào giải thích chuyện chuyên môn với một người ngoài nghề, chỉ nói: “Trị liệu tâm lý vốn là một chuyện rất tàn khốc, nhưng anh Thương hy vọng sẽ biến thành người bình thường, đây là cuộc đời của chính anh Thương, người khác không có quyền xen vào.”

Lawrence vút lại mấy chữ, xoay người rời đi.

Cả người Giang Tinh Tinh rơi vào trạng thái hư không, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì.

Cho dù có không muốn, không nỡ thế nào thì câu cuối cùng của Lawrence đã thuyết phục được cô.

Đây là cuộc đời của chính Thương Giới, người khác không có quyền xen vào.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Tinh Tinh cẩn thận mở cửa phòng ra một khe nhỏ, xác định bên ngoài không có động tĩnh mới xách hành lý, nhẹ tay nhẹ chân xuống tầng.

Đám giúp việc thấy cô xách vali, kinh ngạc há to miệng: “Phu nhân!”

Giang Tinh Tinh vội vàng bảo các cô ấy im lặng: “Suyt, tôi đi đây.”

Đám giúp việc vội vàng hạ giọng nói: “Nhưng mà, anh Thương...”

Giang Tinh Tinh vội nói: “Là ý của anh ấy.”

“Thật sao?”

Đám giúp việc tỏ vẻ hoài nghi, tuy gần đây anh Thương lạnh nhạt với phu nhân hơn rất nhiều, nhưng mọi người đều nhìn ra được, trong lòng anh nhất định là có phu nhân.

“Cô thật sự phải đi sao?”

“Khoảng thời gian này cảm ơn mọi người đã chăm sóc.”

Giang Tinh Tinh cũng không kịp tạm biệt đảng hoàng, cô lo lắng nữa sẽ gặp phải Thương Giới nên không nói nhiều.

“Ồi... Phu nhân, nếu không thì cô chờ một chút, thiếu gia...”

“Được rồi, tôi đi đây.”

Cô vừa kéo hành lý ra cửa liền gặp phải Thương Giới đang dắt chó tản bộ về. Anh mặc đồ thể thao màu trắng, một đoạn cơ bắp ở cánh tay mạnh mẽ lộ ra ngoài, hơi rịn mồ hôi, giữa cổ vắt một cái khăn màu trắng.

Da Thương Giới vốn trắng, lúc này bộ đồ thể thao khiến anh như trẻ thêm vài tuổi, không khác thiếu niên thoải mái chơi bóng rổ trong vườn trường đại học lắm.

Anh nắm chặt dây xích chó trong tay, ánh mắt do dự, rơi xuống hành lý trong tay Giang Tinh Tinh.

Con người thâm sâu nổi lên chút gọn sóng.

Giang Tinh Tinh...

Cuối cùng cô cũng biết vì sao mấy người giúp việc muốn nói lại thôi.

“Anh Thương.” Cô chột dạ gọi anh một tiếng.

Sắc mặt Thương Giới tối sầm rõ ràng, không mảy may không nhát hỏi: “Phải đi à?”

“Ừ, quấy rầy lâu vậy rồi, em nghĩ... hẳn là em nên trở về.” Giang Tinh Tinh không dám nhìn vào mắt anh.

“Về đâu?”

“Nhà của em.”

Thương Giới mang chú chó vào sân, buộc dây vào cọc gỗ cạnh chuồng chó.

“Nếu muốn, cô cũng có thể ở lại.”

Lúc nói mấy lời này, anh xoa đầu chú chó lông vàng, không quay đầu lại, có lẽ là không hy vọng để cô nhìn thấy ánh mắt luyến tiếc của anh lúc này.

“Nhà rất lớn, thêm một người cũng không sao.” Giọng điệu không có chút biến hóa, nhưng đây là sự thỏa hiệp cuối cùng của anh.

Nếu Giang Tinh Tinh đã hạ quyết tâm thì sẽ không dễ thay đổi, cô dịu dàng nói: “Cảm ơn anh, anh Thương.”

Lời từ chối uyển chuyển, đôi khi cũng có thể làm tổn thương người ta.

Anh ừ một tiếng, xoay người về phòng, không để ý đến cô.

Lúc đi, Giang Tinh Tinh nhìn chú chó lông vàng: “Đại Mao, mẹ đi đây, con ở lại đây, bố sẽ chăm sóc cho con.”

Dường như chú chó cũng cảm nhận được sự kỳ lạ, nó cố gắng sửa lớn theo bóng dáng cô, Giang Tinh Tinh cố nén sự chua xót trong lòng, không quay đầu lại.

Trước cửa sổ sát đất trên tầng hai, Thương Giới nắm chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Sinh nhật

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Giang Tinh Tinh quay trở về cuộc sống trước kia một lần nữa, đương nhiên là vẫn chưa thể quen được, ngôi nhà nhỏ của cô không thể so sánh với biệt thự của Thương Giới, điều kiện kém hơn hẳn.

Đương nhiên đây không phải vấn đề.

Quan trọng nhất là Giang Tinh Tinh không thể thích ứng được với... cuộc sống độc thân.

Đã từng được hưởng cảm giác có bạn trai bên cạnh, trở về cuộc sống cô độc thì trở nên vô cùng nhạy cảm.

Đôi khi, thông qua tạp chí tài chính kinh tế, cô sẽ thấy được một vài tin tức vụn vặt của Thương Giới, ngoại trừ nó thì cô rất khó nhìn thấy anh.

Buổi sáng, Giang Tinh Tinh ngáp ngán ngáp dài đi vào studio, phát hiện cả đám người đang vây quanh bàn trang điểm của cô, thấp giọng bàn tán.

Giang Tinh Tinh tò mò đi qua, phát hiện trên bàn của cô có bó hoa hồng đỏ thắm, phải hơn một trăm bông, buộc lại thành một bó lớn, rạng rỡ đặt trên bàn cô.

Cạnh sợi dây lụa buộc bó hoa, có một dòng chữ mạnh mẽ có lực, trên đó viết...

"Bảo bối thân yêu, sinh nhật vui vẻ! Đêm nay nhớ tan làm sớm, yêu em ~"

Giang Tinh Tinh:...

Chắc chắn cô sẽ không tự mình đa tình, nghĩ là người đàn ông khôn nạn nào đó tặng.

Người trong đoàn làm phim tám tám nghị luận, "Ôi, Tinh Tinh, đây là bạn trai cô tặng phải không?"

"Anh ấy thật tốt với cô! Tặng sinh nhật cô một bó hoa lớn như thế."

"Thật khiến cho người ta hâm mộ."

...

Giang Tinh Tinh cầm điện thoại, trực tiếp gọi cho Minh Cẩn: "Mấy người làm gì đó, gửi một bó hoa hồng lớn như vậy tới chỗ em làm việc, là chê em chưa đủ chuyện xấu phải không?"

Minh Cẩn vui tươi hơn hớn, nói: "Không phải vừa bị đuổi ra khỏi nhà Thương Giới sao, chị sợ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ như em khi tới đoàn phim sẽ khó xử, dùng chút thuật che mắt, khiến cho đám người đó biết em vẫn là phu nhân nhà họ Thương, địa vị vẫn được củng cố."

Khóe mắt Giang Tinh Tinh giật giật, cảm thấy mệt mỏi.

"Đầu tiên, bọn em kết hôn bí mật, rất ít người biết, không phải rêu rao; thứ hai, đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải em bị đuổi! Giang Tinh Tinh có chết cũng không khom lưng, ra ngoài cũng có thể sống tốt!"

"Được rồi, được rồi. Tạm thời chị tin là em không muốn sống trong căn biệt thự kia, cũng không cần danh phận phu nhân nhà họ Thương, cứ tiếp tục có chết cũng không khom lưng mà sống trong căn nhà thuê của em đi."

Minh Cẩn vừa dưỡng da vừa nói: "Tôi nhớ tới Hồng Phòng, mọi người tổ chức sinh nhật cho em."

Giang Tinh Tinh cúp điện thoại, nhìn bó hoa hồng đang nở rộ kia, bất đắc dĩ nhưng cũng rất cảm động.

Giới giải trí nâng cao đập thấp, vẫn theo quy tắc như vậy, nhất là khi ngã từ trên đỉnh cao xuống, lập tức sẽ bị người ta coi thường, tình cảnh hổ lạc đồng bằng đây bi thương này, Giang Tinh Tinh đã chứng kiến rất nhiều.

Nhưng dù trong thời gian chỉ có hai bàn tay trắng, cô cũng chưa hề cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì sau lưng cô luôn có những người bạn tốt nhất.

...

Hiện tại tình trạng của nhà hát đã tốt hơn rất nhiều, vở kịch "Nàng Tiên Cá" công diễn thuận lợi, đạt được kết quả cao, bắt đầu lưu diễn quanh mấy thành phố.

Đoàn kịch rất cảm kích Thương Giới, anh ngầm giúp họ không ít lần, thuê số lượng lớn diễn viên, đổi trang thiết bị mới cho đoàn kịch.

"Cho nên giờ anh ta trở về là người nghiêm túc?"

"Giống trong TV, không thích nói chuyện, cũng không thích cười?"

"Rốt cuộc hai người họ là một sao?"

"Không quan tâm là ai, dù sao cũng đã giúp đỡ đoàn kịch của chúng ta rất nhiều."

"Anh Thương của trước kia liệu có còn quay trở về không?"

...

Về chuyện Thương Giới mắc bệnh, đương nhiên mọi người cảm thấy rất hứng thú, nhưng Giang Tinh Tinh không tiết lộ bệnh tình của anh, chỉ nói chính cô cũng không biết.

Bữa cơm vô cùng náo nhiệt, Giang Tinh Tinh cầm theo một đồng quà về, Giang Trí lái xe chở cô.

Trên đường, người anh trai Giang Trí vẫn luôn do dự mãi, cuối cùng cũng không nhận được, hỏi: "Bao giờ ly hôn?"

Giang Tinh Tinh còn đang nghỉ ngơi, nghe thế thì lập tức mở to mắt, "Anh, có người nào như anh không, thúc giục em gái ly hôn?"

Giang Trí cũng thật bất đắc dĩ, "Không phải em đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi sao."

Giang Tinh Tinh:...

Còn muốn cô giải thích bao nhiêu lần nữa, không phải bị đuổi!

Giang Trí thở dài, nói: "Nếu không được thì chỉ bằng ly hôn, anh luôn hy vọng em có thể sống tự do tự tại như trước, về phần có tiền hay không có tiền, thật ra cũng không quan trọng."

"Anh, anh đừng khuyên em, nếu anh khuyên em, không chừng đầu óc em nóng lên, còn chủ động ly hôn."

Giang Trí nói: "Đây gọi là phóng khoáng thoải mái, cảm được thì cũng buông được."

Giang Tinh Tinh trợn mắt, không thèm nói nữa.

Anh ấy là chồng cô, cả đời có thể kết hôn bao nhiêu lần, sao cô có thể nói bỏ là bỏ được?

...

Lâm Xuyên phát hiện, hôm nay Thương Giới không ở trong trạng thái, đừng nói lúc họp không yên lòng, luôn thất thần, ngay cả cấp dưới báo cáo công việc, anh cũng nghe câu được câu không, cuối cùng còn bắt người ta nói lại, có một vị quản lý hạng mục bị ép phải nói đến ba lần, thế nhưng anh cũng chỉ thần nhiên "Ồ" một tiếng.

Anh luôn nhìn đồng hồ trên điện thoại, như là có chuyện gấp. Nhưng Lâm Xuyên rõ ràng nhất, hôm nay lịch trình không có gì đặc biệt.

Chín giờ tối, Thương Giới vẫn còn đang nhốt mình trong văn phòng, xử lý tài liệu.

Lâm Xuyên đứng cạnh cửa, không nghĩ ra rốt cuộc ông chủ có chuyện gấp hay không. Anh ấy do dự thật lâu, cuối cùng gõ cửa, nhắc nhở: "Đại tổng, cũng không còn sớm nữa, về nhà nghỉ ngơi thôi."

Thương Giới liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, ánh mắt lại quét sang màn hình điện thoại tối đen.

Cuối cùng lại không làm gì cả.

Trên đường về nhà, Lâm Xuyên lái xe, nhìn Thương Giới thông qua kính chiếu hậu, "Ông chủ, hôm nay anh có chuyện gì phải không?"

Cảnh vật ngoài cửa sổ trôi qua rất nhanh, ánh đèn đường loang lổ chiếu vào khuôn mặt khô ngò của Thương Giới, xuyên qua đôi mắt sâu thẳm.

"Không có." Giọng anh vẫn lạnh nhạt như thường.

Vì thế Lâm Xuyên không hỏi nhiều, xe đi qua cầu vượt [1], về biệt thự Vọng Giang.

[1] Cầu vượt: là loại được thiết kế, xây dựng cho một con đường vượt lên phía trên con đường khác.

Thương Giới mở điện thoại mình ra, ma xui quỷ khiến lại lướt Weibo, bạn bè của anh, ngoại trừ vài người bạn quen biết bên ngoài thì cũng không kết bạn với nhiều người nhà.

Mà tin tức đầu tiên trên bảng tin là ảnh Giang Tinh Tinh chụp cùng bạn bè của cô, cả trai lẫn gái vây quanh, cô đứng ở giữa, nở một nụ cười vô cùng thái quá, không hề có chút hình tượng.

Ảnh đường của Thương Giới lập tức giãn ra, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Anh phóng to bức ảnh, khiến cho màn hình chỉ còn lại nụ cười của cô, lúc này trong đầu anh chỉ nghĩ tới một chuyện...

Thế này quá đáng yêu.

Nhìn chằm chằm bức ảnh của cô hơn mười phút, mỗi một mạch máu của Thương Giới tràn đầy nhiệt huyết, lên thẳng tới não.

Người trẻ tuổi vẫn thường hay có những hành động xúc động điên rồ, nhưng từ nhỏ Thương Giới đã kìm nén được chính mình, anh chưa bao giờ để cảm xúc chi phối bản thân, vì đây không phải tố chất phù hợp với một người luôn ra quyết sách như anh.

Nhưng bây giờ, anh không quản được nhiều thế, ngẩng đầu nói với Lâm Xuyên, "Quay đầu xe, đi đón phu nhân về nhà."

...

Giang Tinh Tinh tấm xong, đứng trước bàn trang điểm sấy tóc, loáng thoáng nghe thấy có tiếng đập cửa, cô tưởng là gió thổi vào cửa nên không để ý tới.

Mười phút sau, cô tắt máy sấy nóng hằm hập, thấy màn hình điện thoại hiện lên tin nhắn, đến từ "Thương" – cái tên cô lưu cho người đàn ông đó.

Nội dung chỉ có hai chữ...

"Mở cửa."

Giang Tinh Tinh giật mình, suýt nữa không cầm nổi điện thoại, mất vài giây mới phản ứng được, cô bản thân một lúc rồi chạy ra cửa, mở khóa.

Lúc này bóng đêm đã sụp xuống, mây đen bao phủ, thổi từng cơn gió lạnh.

Ngoài cửa là thân hình cao lớn của anh, vẫn mặc âu phục đen như ngày thường, bóng đêm mông lung khiến cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Đương nhiên, không cần nhìn Giang Tinh Tinh cũng biết, gương mặt anh luôn không có biểu cảm gì.

"Anh Thương, sao anh lại tới đây?" Cô kinh ngạc không thôi.

Thương Giới vươn cái tay sau lưng ra, cầm theo một hộp bánh kem hình vuông, màu hồng.

Không cần trả lời, ý đồ tới đây đã rất rõ ràng.

Giang Tinh Tinh kinh ngạc, vui mừng mời anh vào nhà, "Mau vào đi, ngồi đâu cũng được."

Thương Giới vào nhà, cảm giác quen thuộc ập đến, nhìn bốn phía xung quanh, chiếc sofa này là nơi anh từng nằm, nhà vệ sinh chật hẹp này là nơi anh từng tắm rửa, mỗi một mét vuông trong nhà đều còn dấu vết anh từng tập gym, nhà của cô, cũng là nơi anh từng hôn người phụ nữ mình yêu...

Đây là ký ức của nhân cách thứ hai, giờ lại biến thành của anh, cho nên anh không hề xa lạ với nơi này.

Thương Giới đặt bánh kem lên bàn trà, Giang Tinh Tinh vội vàng chạy đi, nhanh chóng cầm chiếc áo lót trên giường, trốn vào trong nhà vệ sinh.

Lúc đi ra, chiếc váy ngủ với chất liệu mỏng manh khiến cho tất cả phong cảnh đều bị lộ, từng tác da thịt trắng như tuyết, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Quần tử chân chính, đương nhiên là không nhìn.

Thương Giới ngồi xuống, tháo dải lụa xung quanh hộp bánh.

Giang Tinh Tinh nhìn ngón tay trắng trẻo thon dài của anh chăm chú, có hơi thất thần.

"Trên giấy kết hôn có ghi..." Thương Giới lơ đãng giải thích, "Hôm nay là sinh nhật cô."

"Anh Thương tới đây, bác sĩ Lawrence có biết không?" Giang Tinh Tinh lo lắng hỏi.

"Chuyện của tôi không cần anh ta đồng ý." Sắc mặt Thương Giới hơi lạnh, "Chuyện vợ chồng chúng ta không cần người ngoài xen vào."

Chuyện vợ chồng?

Giang Tinh Tinh bị ba chữ này làm cho ngây ngẩn, đôi mắt nóng lên.

Con mẹ nó, thật cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tân hôn hòa hợp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Anh vừa ném thử quả ngọt, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

"Sửa soạn một chút, hôm nay cùng anh về nhà."

Giang Tinh Tinh lẩm bẩm: "Em ở đây rất ổn."

Giọng Thương Giới trầm trầm: "Nghe lời."

Cô ngồi dậy, nhìn vào mắt anh: "Bác sĩ Lawrence đã cảnh cáo em, em ở lại bên cạnh anh sẽ làm trễ nãi việc trị liệu của anh."

"Anh ta hiểu cái..."

Thương Giới cảm thấy mình nên khắc chế cảm xúc cực đoan, thế là hít sâu một hơi, nói: "Em là vợ anh, không lý nào lại ở riêng với anh, đặc biệt là..."

Anh ôm vai cô, lại tạo thêm một "trái dâu tây" sau cổ cô: "Chúng vừa tân hôn, tình cảm hòa hợp."

Giang Tinh Tinh bị anh làm ngứa, run lên.

Đêm qua rất là hòa hợp, cô vừa kêu vừa khóc, nhưng anh không chịu buông tha cho cô, vừa dỗ dành vừa bắt nạt, chưa thấy tân hôn nào "hòa hợp" thế này.

Mà lúc này, Lâm Xuyên gọi đến.

"Ông chủ, trưa nay liên hoan với hội đồng quản trị, mọi người đang đợi anh, cho nên giờ để họ tiếp tục chờ, hay là dời lại?"

Giọng Lâm Xuyên đã vô cùng tuyệt vọng.

"Cho tôi nửa giờ."

Anh cúp điện thoại, vào phòng vệ sinh tắm rửa, lúc ra Giang Tinh Tinh đã làm cơm sáng, tây trang của anh cũng được ủi phẳng.

"Tổng giám đốc Thương, hôm nay anh đến muộn." Cô kéo dài âm cuối, trên mặt là nụ cười giả hoạt.

Thương Giới nghiêm trang nói: "Không cần em cố ý nhắc nhở."

Hôm nay trễ nãi bao nhiêu chuyện, ngay cả Lâm Xuyên cũng tuyệt vọng, chính anh còn có thể không tự kiểm điểm mình sao?

Giang Tinh Tinh cười giúp anh thất cả vạt, Thương Giới cúi đầu nhìn cô, áo ngủ lỏng lẻo dán vào da thịt, một phần vai gầy lộ ra, cần cổ trắng trẻo tràn đầy dấu hôn của anh.

Da cô quá trắng, thế nên cũng vô cùng mềm cảm, nhẹ nhàng chạm vào đã có thể để lại dấu vết. Điều này khiến trong lòng Thương Giới vui vẻ, không nhận được mà nâng mặt cô lên, chóp mũi cọ trán cô.

"Ừm."

Giang Tinh Tinh không ngờ anh sẽ dính người như vậy, nói với anh: "Người khác còn đang chờ anh ấy, đừng có dong dài nữa."

Lâm Xuyên đã gửi WeChat cho Giang Tinh Tinh, hình một con thỏ thất cổ tự sát.

"Tối anh đến."

Giang Tinh Tinh vội nói: "Tối nay em có cảnh diễn đêm, anh về nhà anh đi, đừng chờ em."

Anh hỏi: "Cảnh diễn đêm gì?"

"Chính là cảnh cần quay vào buổi tối, là cảnh chạy bộ ban đêm quanh hồ với nam chính Hạ Giới, khá là tốn sức, cho nên ban ngày phải ngủ bù."

Anh lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn, nói với cô: "Cố gắng kết thúc công việc sớm một chút, đừng thức đêm."

"Em biết rồi."

Giang Tinh Tinh đẩy Thương Giới ra ngoài, cuối cùng cũng tiễn được vị Phật gia tôn kính này, cô trở về nằm trên giường, không muốn cử động.

Vốn còn cho là loại đàn ông tu thân dưỡng tính, biết kiềm chế như Thương Giới, tuyệt đối sẽ không quá phóng túng về phương diện này.

Nhưng đàn ông mà, ha ha.

Càng là người biết kiềm chế, một khi dục vọng tích tụ trong nội tâm tìm được cửa ra, anh sẽ điên cuồng hơn người bình thường gấp trăm lần. Đêm qua Giang Tinh Tinh cảm giác mình như từ bầu trời rơi xuống mặt đất, rồi lại từ mặt đất vút bay lên đám mây, dù sao cũng suốt đêm không ngừng nghỉ.

Quá mệt mỏi, cô mới ngủ được một lát, sau đó lại bị anh đánh thức.

Thế lực khiến người ta sợ hãi.

Mà anh còn cố tình đặc biệt lễ phép dò hỏi cô.

"Như vậy thế nào?"

"Cao trào sao?"

"Một à?"

"Như vậy thích không?"

"Có muốn nhanh hơn chút không?"

"Em phối hợp một chút được không?"

"Em.. Kêu lên được không?"

Giang Tinh Tinh mệt đến mức chỉ muốn nói, anh buông tha là em thoải mái.

Cho nên sau khi Thương Giới rời khỏi, cô ngã quy trên giường, ngủ không biết trời đất.

...

Cảnh diễn tối là cảnh chạy bộ buổi đêm trong sân thể dục của A Chanh và Hạ Giới để giảm béo.

Giang Tinh Tinh trang điểm rất đặc biệt, trên mặt và trên người đều bọc một lớp tương tự như thịt mỡ, cách hóa trang này vừa lúc có thể che khuất vết sẹo trên trán cô, nhưng cũng có chỗ không tốt, đó là rất nặng.

Cho nên Giang Tinh Tinh đóng vai A Chanh, đi đường hay vận động đều phải lao lực hơn người bình thường rất nhiều.

Cảnh diễn này yêu cầu cô vừa chạy vừa nói chuyện với Hạ Giới, mệt đến mức cô thở hắt hắt, cũng coi như là bản sắc diễn xuất.

Nhưng cũng may cô ít khi mắc lỗi, thường một lần là qua. Mà hôm nay Hạ Giới cũng rất chú tâm, cho nên cảnh này không NG nhiều lần.

Vốn còn cho là sẽ lăn lộn đến hừng đông, kết quả là kết thúc công việc trước thời gian, chuyên viên trang điểm tẩy trang cho Giang Tinh Tinh, giờ đã là đêm khuya, nam diễn viên đóng vai Hạ Giới – Cố Luân hảo tâm mời Giang Tinh Tinh ngồi xe anh ta, đưa cô về nhà. Nhưng vì tránh việc có scandal, Giang Tinh Tinh khách sáo từ chối.

Cô vừa ra khỏi cổng trường đã thấy chiếc Rolls-Royce phong cách màu đen dừng ở ven đường, đèn xe lóe lóe.

Giang Tinh Tinh nhìn bốn phía, xác định xung quanh không có paparazzi hay nhân viên đoàn phim, lúc này mới chạy chậm đến, mở cửa xe ngồi vào.

Không ngoài dự liệu, Thương Giới ngồi trong xe.

"Sao anh lại tới đây?"

"Đón em về nhà." Thương Giới kêu Lâm Xuyên lái xe, thuần thục cởi áo khoác tây trang của mình choàng cho cô, hỏi: "Có mệt không?"

Giang Tinh Tinh đang muốn lắc đầu, lúc nhìn anh lại thấy anh hơi híp mắt. Nghĩ đến người đàn ông nào đó tối qua không biết thỏa mãn, cô lập tức ngáp một cái: "Mệt quá, vừa mệt vừa buồn ngủ, muốn ngủ."

"Em có thể ngủ trên xe một lát." Thương Giới choàng áo cho cô.

Tây trang anh hơi cứng, mang theo nhiệt độ cơ thể anh, còn có mùi hương của riêng anh.

Giang Tinh Tinh vâng vâng tây trang, tò mò hỏi anh: "Anh định mang em đi đâu?"

"Về nhà."

"Tạm thời em không muốn về."

"Ý anh là về nhà của em."

Giang Tinh Tinh yên tâm, ngáp thêm một cái, ngả đầu ra, thoải mái ngủ.

Thương Giới nhìn cô.

Cô nhắm mắt lại, lông mi dày cong vút, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ, hô hấp cũng rất nhẹ, không phát ra tiếng gì, môi anh đào có bôi một lớp son bóng, long lanh căng mọng.

Thương Giới cảm giác cổ họng hơi khô.

Lâm Xuyên nhìn Thương Giới qua kính chiếu hậu, thấp giọng nhắc nhở: "Ông chủ, lúc này anh nên để phu nhân dựa vào vai mình."

Thương Giới cho anh ấy một ánh mắt "Tôi đâu phải đồ ngốc, còn cần cậu nhắc nhở".

Vì thế Lâm Xuyên lập tức thu hồi ánh mắt, chuyển tâm lái xe.

Nói về khả năng đối đãi với phụ nữ, đại tổng đúng là kém hơn nhị tổng, không nói cái khác, chỉ nói đến việc nhân cách thứ hai vừa chiếm giữ thân thể chưa được bao lâu đã mang một cô gái về làm vợ cho đại tổng, còn là một cô gái rất đáng yêu.

Nhưng loại đàn ông chuẩn mực như sách giáo khoa thế này, có thể giữ lại phu nhân trẻ tuổi như thế không, Lâm Xuyên không thể xác định.

Thương Giới dịch đến gần Giang Tinh Tinh, không chút để ý mà đưa vai qua.

Nhưng đầu Giang Tinh Tinh lại nghiêng về bên kia, trán dựa vào cửa sổ xe, ngủ rất ngon lành.

Thương Giới do dự vươn tay, ôm đầu cô, nhẹ nhàng đặt lên vai mình.

Trọng lượng trên vai khiến Thương Giới lập tức thoải mái hơn rất nhiều, lúc này mới cảm thấy mình là đàn ông.

Trước kia dù là làm chuyện gì, học tập, sự nghiệp... anh cũng cảm thấy là chuyện mình cần phải làm.

Mà giây phút này, Thương Giới cảm nhận được chuyện anh làm, là "muốn", mà không phải là "cần".

Anh có chuyện muốn làm, có một cô gái muốn yêu thương, cuộc sống vốn đậm nhạt cũng dần tròn đầy.

Cảm giác thật tốt.

Giang Tinh Tinh mơ màng, vươn bàn tay trắng mịn, ôm vai Thương Giới.

Hô hấp Thương Giới bắt đầu bất ổn.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Giang Tinh Tinh tựa vào ngực anh, nhỏ giọng nói mớ gì đó, sau đó ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng ngửi ngửi: "Ông xã, em thích mùi của anh."

!!!

Một hành động vô tình trở thành trí mạng.

Cả khuôn mặt Thương Giới đỏ bừng, bàn tay nắm chặt cửa xe, Lâm Xuyên rất lo lắng, lỡ mà anh kích động trực tiếp mở cửa ra, cái này phải trả bằng mạng.

Lâm Xuyên vội vàng dừng xe bên đường, vô cùng thông minh xuống xe: "Đại tổng, tôi đi trước."

Thương Giới:...

Lần đầu tiên anh có dự vọng muốn tăng tiền lương cho Lâm Xuyên mãnh liệt như thế.

Sau khi Lâm Xuyên rời khỏi, Thương Giới run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng dừng ở eo cô. Lúc này Giang Tinh Tinh cũng dần tỉnh lại, còn buồn ngủ nhìn anh.

"Hửm, tôi rồi à?"

Giọng cô mềm nhẹ, khiến anh cảm giác đáy lòng như bị mèo cào, khóe môi anh hơi nhếch lên, cúi đầu nhìn cô: "Vẫn chưa, em có thể ngủ thêm một lát."

Cảm nhận được sự kích động trong mắt anh, cơn buồn ngủ của Giang Tinh Tinh vội đi không ít, vội vàng xua tay nói: "Không... Không ngủ."

"Thật sự không ngủ?"

"Ừ."

"Vậy chơi với anh một lát."

"Chơi gì?"

Cô còn chưa dứt lời, Thương Giới đã kéo cô qua, cúi đầu hôn cô.

...

Gần đây cơ thể Giang Tinh Tinh cứ trong trạng thái đau đớn khó nói, đôi khi đi đường cũng hơi run rẩy.

Hai tuần sau, Giang Tinh Tinh đang ngồi trước bàn hoá trang, để chuyên viên trang điểm hóa trang cho mình, thì nhận được tin nhắn của Thương Giới.

"Mấy ngày nay phải xuất ngoại một chuyến, chuyện xem phim với em, chắc phải chờ sau khi anh về, có thể chứ?"

Nội dung tin nhắn của anh vĩnh viễn quy củ như thế, tựa như bản thân, nghiêm trang cẩn thận, ngay cả một cái dấu chấm câu cũng không sai.

Giang Tinh Tinh trả lời: "Em chờ anh về. -3- "

Thương Giới: "Nếu có việc, có thể gọi cho anh hoặc Lâm Xuyên bất cứ lúc nào."

Giang Tinh Tinh: "Được rồi."

Thương Giới: "Ừm?"

Giang Tinh Tinh: "Ừm gì?"

Trên màn hình hiển thị đối phương đang soạn văn bản... Mà trạng thái này kéo dài cả một phút đồng hồ.

Giang Tinh Tinh còn phỏng đoán, anh viết một bài văn nhỏ gì đó, không ngờ cuối cùng Thương Giới chỉ gửi một câu.

"Em... Sẽ nhớ anh chứ?"

Giang Tinh Tinh suýt cười thành tiếng, chuyên viên trang điểm nói: "Xin cô kiềm chế chút, không sẽ phải hóa trang lại."

"Xin lỗi xin lỗi."

Giang Tinh Tinh khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nhìn người nào đó nghiêm túc thấp thòm dò hỏi trên điện thoại, cô trả lời.

"Vậy phải xem em có bận không đã."

Thương Giới: "Anh thành khẩn hy vọng em có thể bớt chút thời gian nhớ anh nhiều một chút, anh cũng sẽ nhớ em."

Giang Tinh Tinh:...

Cho nên nhắn tin với người đàn ông này, nhất định phải khách khí như thế sao! Chẳng khác gì đang bàn chuyện làm ăn với cô!

Hồi tưởng lại những chuyện trước đây Lâm Xuyên nói, anh Thương ngoại trừ bản chuyện làm ăn thì gần như không có xã giao dư thừa gì, càng không hiểu làm sao để ở bên một cô gái, làm sao để khiến cô ấy vui vẻ.

Điều này, nhân cách thứ nhất và nhân cách thứ hai khác hẳn nhau.

Nhân cách thứ hai rất được yêu thích, thậm chí ngay cả tên bốn người làm vườn trong nhà anh cũng nhớ. Còn nhân cách thứ nhất, ở phương diện xã giao, đặc biệt yếu ớt.

Giang Tĩnh Tĩnh mỉm cười, trả lời: "Được rồi, em sẽ nhớ anh -3-."

Thương Giới: "[mỉm cười]"

Đương nhiên, [mỉm cười] của anh nhất định là loại mỉm cười xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chỉ Là Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.